De la autoarea bestsellerului
JONATHAN STRANGE & MR NORRELL

SUSANNA CLARKE

virtual-project.eu

PIRANESI

ARMADA

SUSANNA CLARKE

PIRANESI

Original: *Piranesi* (2020)

Traducere din limba engleză:
ROXANA BRÂNCEANU

virtual-project.eu

NEMIRA

— 2020 —

Pentru Colin

„Eu sunt marele înţelept, magicianul, iniţiatul, cel care *face* experimentul. Bineînţeles că am nevoie de subiecţi *pe care* să experimentez.”

C. S. Lewis, *Nepotul magicianului*

„Oamenii mă numesc filosof sau savant sau antropolog. Nu sunt nici una, nici alta. Sunt anamneziolog. Studiez ceea ce a fost uitat. Venerez ceea ce a dispărut complet. Lucrez cu absenţe, cu tăceri, cu lacunele curioase dintre lucruri. Sunt mai degrabă un magician decât orice altceva.”

Laurence Arne-Sayles, interviu pentru *Grădina secretă,*
mai 1976

PARTEA ÎNTÂI

— PIRANESI —

Când Luna s-a înălţat în cea de-a Treia Sală de Nord, m-am dus în al Nouălea Vestibul

Notă din Prima Zi a celei de-a Cincea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Când Luna s-a înălţat în cea de-a Treia Sală de Nord, m-am dus în al Nouălea Vestibul ca să fiu martor la reunirea celor trei Fluxuri. Asta e ceva ce se întâmplă numai o dată la fiecare opt ani.

Al Nouălea Vestibul se remarcă prin cele trei Scări grandioase dinăuntru. Pe lângă Pereţi se aliniază Statui de marmură, sute şi sute, Nivel după Nivel, urcând spre înălţimile îndepărtate.

Am urcat pe lângă Peretele de Vest până am ajuns la Statuia unei Femei purtând un Stup, la cincisprezece metri deasupra Pavajului. Femeia este de două sau de trei ori mai înaltă decât mine, iar Stupul este acoperit cu Albine de marmură, de mărimea degetului meu mare. O Albină – asta îmi provoacă întotdeauna o uşoară senzaţie de greaţă – se târăşte peste Ochiul ei stâng. M-am strecurat în Nişa Femeii şi am aşteptat până când am auzit Fluxul urlând în Sălile Inferioare şi am simţit Pereţii vibrând cu forţa a ceea ce urma să se întâmple.

Primul a venit Fluxul dinspre Sălile Estice Îndepărtate. Acest Flux s-a ridicat pe Scara dinspre Est fără violenţă. Nu avea nicio culoare despre care să se poată vorbi, iar Apele lui nu erau mai adânci de glezne. S-a întins ca o oglindă cenuşie peste Pavajul a cărui suprafaţă era pătată cu dâre de Spumă lăptoasă.

Următorul a sosit Fluxul dinspre Sălile Vestice. Acest Flux a urcat tunând Scara de Vest şi a izbit Peretele de Est cu o imensă Bubuitură, făcând să tremure toate Statuile. Spuma sa avea albul oaselor de peşte şi culoarea adâncurilor sale agitate era de cositor. În câteva secunde, Apele sale atinseseră înălţimea Taliei Statuilor de pe Primul Nivel.

Ultimul a fost Fluxul dinspre Sălile Nordice. S-a

învârtejit pe Scara Centrală, umplând vestibulul cu o explozie de Spumă sclipitoare, albă ca zăpada. Eram ud până la piele şi orbit. Când am putut din nou să văd, Apele cădeau în cascadă de pe Statui. Atunci mi-am dat seama că făcusem o greşeală când calculasem volumele Fluxurilor al Doilea şi al Treilea. Un uriaş Munte de Apă a măturat locul unde eram ascuns. O mare Mână a Apei s-a întins să mă smulgă de lângă Perete. Am cuprins cu braţele Picioarele Femeii purtând Stupul şi m-am rugat Casei să mă protejeze. Apele m-au acoperit şi, pentru o clipă, am fost înconjurat de acea linişte stranie care apare atunci când Marea te cuprinde, înecându-şi propriile sunete. Am crezut că aveam să mor; sau poate că aveam să fiu aruncat în Sălile Necunoscute, departe de agitaţia şi bubuitul Fluxurilor Familiare. M-am ţinut cu putere.

Apoi, la fel de brusc cum începuse, s-a terminat. Fluxurile Reunite au continuat să curgă în Sălile din jur. Am auzit bubuitul şi plesniturile atunci când Fluxurile loveau Pereţii. Apele din cel de-al Nouălea Vestibul au scăzut rapid, până când abia au mai acoperit Soclurile Primului Nivel de Statui.

Mi-am dat seama că ţineam strâns ceva. Am desfăcut palma şi am găsit un Deget de marmură de la vreo Statuie Îndepărtată adus acolo de Flux.

Frumuseţea Casei este incomensurabilă, Bunătatea sa, infinită.

O descriere a Lumii

Notă din a Şaptea Zi a celei de-a Cincea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Sunt hotărât să explorez cât pot de mult din Lume, în cursul vieţii mele. În acest scop am călătorit tocmai până la a Nouă Sute Şaizecea Sală spre Vest, a Opt Sute Nouăzecea Sală în Nord şi a Şapte Sute Şaizeci şi Opta Sală în Sud. Am urcat în Sălile Superioare unde Norii se mişcă în procesiune lentă şi Statuile apar subit din Ceţuri.

Am explorat Sălile Inundate unde Apele Întunecate sunt aşternute cu nuferi albi. Am văzut Sălile Ruinate de la Est unde Tavanele, Podelele – uneori chiar şi Pereţii! – s-au prăbuşit, iar bezna este spartă de coloane de lumină cenuşie.

În toate aceste locuri am stat în Uşi şi am privit în faţa mea. Nu am văzut niciodată vreun indiciu că Lumea ar avea un Sfârşit, ci doar înşiruirea regulată de Săli şi Pasaje până în Depărtare.

Nicio Sală, niciun Vestibul, nicio Scară, niciun Pasaj nu este lipsit de Statuile sale. În majoritatea Sălilor, ele acoperă tot spaţiul liber, cu toate că din loc în loc găseşti câte un Soclu, o Nişă sau o Absidă Goală sau chiar un Spaţiu Orb pe un Perete de altfel ornat cu Statui. Aceste Absenţe sunt la fel de misterioase în felul lor ca Statuile în sine.

Am observat că, în timp ce Statuile dintr-o Sală dată sunt mai mult sau mai puţin egale ca dimensiune, există variaţii considerabile între Săli. În unele locuri, siluetele au de două sau trei ori înălţimea unei fiinţe umane, pe când în altele sunt mai mult sau mai puţin în mărime naturală, iar în altele abia dacă îmi ajung la umăr. Sălile Inundate conţin Statui uriaşe – de cincisprezece sau douăzeci de metri înălţime –, dar acestea sunt excepţii.

Am început un Catalog în care intenţionez să înregistrez Poziţia fiecărei Statui, Dimensiunea ei, Subiectul şi orice altceva ar putea fi interesant. Până acum am completat Prima şi a Doua Sală de Sud-Vest şi am început-o pe a Treia. Imensitatea acestei sarcini mă face uneori să ameţesc, dar ca om de ştiinţă şi explorator am datoria să aduc mărturie Splendorii Lumii.

Ferestrele Casei dau spre Marile Curţi, locuri goale, aride, pavate cu piatră. Curţile au în general patru laturi, deşi uneori dai peste una cu şase laturi, sau opt, sau chiar – acestea sunt mai degrabă bizare şi întunecate – numai trei laturi.

În afara Casei nu sunt decât Corpurile Cereşti: Luna, Soarele şi Stelele.

Casa are trei Niveluri. Sălile Inferioare sunt Domeniul Fluxurilor; Ferestrele lor – văzute din cealaltă parte a unei Curţi – au culoarea gri-verzui a Apelor Neobosite şi sunt albite de Spumă. Sălile Inferioare oferă hrană sub formă de peşti, crustacee şi alge marine.

Sălile Superioare sunt, după cum am spus, Domeniul Norilor; Ferestrele lor sunt alb-cenuşii şi înceţoşate. Câteodată poţi vedea un întreg şir de Ferestre iluminat brusc de strălucirea unul fulger. Sălile Superioare dau Apă Proaspătă, care este răspândită în Vestibuluri sub formă de Ploaie şi curge în Şuvoaie pe Pereţi şi Scări.

Între cele două Niveluri (în general nelocuite) se află Sălile de Mijloc, care sunt Domeniul păsărilor şi al oamenilor. Frumoasa Ordine a Casei este ceea ce ne dă nouă Viaţa.

De dimineaţă am privit printr-o Fereastră din cea de-a Optsprezecea Sală de Sud-Est. De cealaltă parte a Curţii, l-am văzut pe Omul Celălalt, uitându-se pe Fereastră. Fereastra era înaltă şi întunecată; capul nobil al Omului Celuilalt, cu fruntea sa înaltă şi barba frumos tunsă, era încadrat într-un Colţ. Omul era pierdut în gânduri, aşa cum e el adesea. I-am făcut cu mâna. Nu m-a văzut. Am fluturat şi mai energic braţul. Am ţopăit cu forţă. Dar Ferestrele Casei sunt numeroase şi el nu m-a văzut.

O listă a oamenilor care au existat şi ceea ce se cunoaşte despre ei

Notă din a Zecea Zi a celei de-a Cincea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

De la începutul Lumii ştiu sigur că au existat cincisprezece oameni. Posibil să fi fost mai mulţi, însă eu sunt om de ştiinţă şi trebuie să ţin cont de lucrurile evidente. Dintre cei cincisprezece oameni a căror existenţă poate fi probată, numai Eu şi Omul Celălalt trăim acum.

Îi voi numi pe cei cincisprezece oameni şi voi descrie, acolo unde este relevant, poziţiile lor.

Prima Persoană: Eu

Cred că am vârsta între treizeci şi treizeci şi cinci de ani. Am aproximativ 1,83 metri înălţime şi sunt slab.

A doua Persoană: Omul Celălalt

Estimez vârsta Omului Celuilalt ca fiind între cincizeci şi şaizeci de ani. Are aproximativ 1,88 metri înălţime şi este de asemenea slab. Este puternic şi în formă bună pentru vârsta lui. Pielea lui e de culoare măsliniu pal. Părul scurt şi mustaţa sunt castaniu închis. Poartă o barbă care încărunţeşte – a ajuns aproape albă; este tunsă îngrijit şi puţin ascuţită. Oasele craniului său sunt deosebit de delicate, cu pomeţi înalţi, aristocratici, şi o frunte largă, impresionantă. Impresia generală pe care o dă este cea a unei persoane prietenoase, dar uşor austere, devotate vieţii intelectuale.

Este om de ştiinţă ca mine şi singura altă fiinţă umană în viaţă, aşa că fireşte îi preţuiesc mult prietenia.

Omul Celălalt crede că există o Mare şi Secretă Cunoaştere ascunsă undeva în Lume şi, dacă o descoperim, aceasta ne va oferi puteri imense. Nu este întru totul sigur în ce constă această Cunoaştere, dar în diferite rânduri a sugerat că ar putea include următoarele:

1. învingerea morţii şi câştigarea nemuririi;
2. folosirea unui procedeu telepatic pentru a afla ce gândesc alţi oameni;
3. transformarea noastră în vulturi şi zborul prin Aer;
4. transformarea noastră în peşti şi înotul prin Fluxuri;
5. mutarea obiectelor doar cu puterea minţii;
6. stingerea şi reaprinderea Soarelui şi Stelelor;
7. dominarea intelectelor mai slabe şi plecarea lor

în faţa voinţei noastre.

Eu şi Omul Celălalt căutăm cu sârguinţă această Cunoaştere. Ne întâlnim de două ori pe săptămână (marţea şi vinerea) ca să discutăm despre munca noastră. Omul Celălalt îşi organizează timpul cu meticulozitate şi nu permite niciodată ca întâlnirile noastre să dureze mai mult de o oră.

Dacă are nevoie de prezenţa mea, strigă „Piranesi” până vin.

Piranesi. Aşa îmi spune el mie.

Ceea ce este ciudat, pentru că din câte îmi amintesc acesta nu este numele meu.

A Treia Persoană: Bărbatul cu Cutia de Biscuiţi

Bărbatul cu Cutia de Biscuiţi este un schelet care locuieşte într-o Nişă Goală din cea de-a Treia Sală de Nord-Vest. Oasele au fost aşezate într-un mod anume: cele lungi de dimensiuni apropiate au fost adunate şi legate împreună cu un şnur făcut din alge. În dreapta este aşezat craniul, iar în stânga se află o cutie de biscuiţi care conţine toate oasele mărunte – ale degetelor de la mâini şi de la picioare, vertebrele etc. Cutia de Biscuiţi este roşie. Poartă o ilustraţie cu nişte biscuiţi şi inscripţiile „Huntley Palmers” şi „Family Circle”.

Când l-am descoperit prima dată pe Bărbatul cu Cutia de Biscuiţi, şnurul de alge se uscase şi se rupsese, iar el ajunsese oarecum dezordonat. Am făcut un şnur nou din piele de peşte şi am legat grămăjoara de oase. Acum el este din nou în ordine.

A Patra Persoană: Persoana Ascunsă

Într-o zi, cu trei ani în urmă, am urcat Scările din cel de-al Treisprezecelea Vestibul. Observând că Norii se îndepărtaseră din acea Regiune a Sălilor Superioare şi că acestea erau luminoase, limpezi şi pline de Lumina Soarelui, m-am hotărât să explorez mai mult. Într-una dintre Săli (cea care este poziţionată direct deasupra celei

de-a Optsprezecea Săli de Nord-Est) am găsit un schelet parţial prăbuşit, înghesuit în spaţiul îngust dintre un Soclu şi Perete. După dispunerea curentă a oaselor cred că iniţial a stat în poziţie şezând, cu genunchii la bărbie. Nu am putut să-i determin sexul. Dacă aş scoate oasele ca să le examinez n-aş mai putea să le pun la loc niciodată.

Persoanele Cinci până la Paisprezece: Oamenii din Alcov

Oamenii din Alcov sunt toţi schelete. Oasele lor sunt aşezate unul lângă altul pe un Soclu Gol în Alcovul din Nordul Extrem al celei de-a Paisprezecea Săli de Sud-Vest.

Am identificat cu aproximaţie trei schelete ca fiind femei şi trei ca fiind bărbaţi, dar mai sunt patru al căror sex nu-l pot stabili nicidecum. Pe unul dintre acestea l-am numit Omul Piele-de-Peşte. Scheletul Omului Piele-de-Peşte este incomplet şi multe oase sunt foarte roase de Fluxuri. Unele abia dacă mai sunt nişte mici pietricele din os. În capetele unora se află mici găuri şi fragmente de piele de peşte. De aici am tras câteva concluzii:

1. scheletul Omului Piele-de-Peşte este mai vechi decât celelalte;

2. scheletul Omului Piele-de-Peşte a fost cândva aşezat în mod diferit, cu oasele legate între ele cu şnururi din piele de peşte, dar în timp pielea s-a descompus;

3. oamenii care au venit după Omul Piele-de-Peşte (cel mai probabil Oamenii din Alcov) aveau un atât de mare respect pentru viaţa umană încât i-au adunat cu răbdare oasele şi le-au aşezat alături de propriii lor morţi.

Întrebare: când o să simt că mi se apropie moartea, ar trebui oare să mă duc să mă întind alături de Oamenii din Alcov? Acolo este, estimez eu, spaţiu pentru încă patru

adulţi. Cu toate că sunt un bărbat tânăr şi ziua Morţii mele este (sper) destul de departe, m-am gândit la această problemă.

Un alt schelet zace lângă Oamenii din Alcov (deşi acesta nu se numără printre oamenii care au trăit). Sunt rămăşiţele unei creaturi de aproximativ 50 de centimetri lungime, cu o coadă la fel de lungă ca trupul. Am comparat oasele cu diferite tipuri de Creaturi reprezentate de Statui şi cred că aparţin unei maimuţe. Nu am văzut niciodată o maimuţă vie în Casă.

A Cincisprezecea Persoană: Copilul Ghemuit

Copilul Ghemuit este un schelet. Cred că este fată şi are aproximativ şapte ani. Este aşezat pe un Soclu Gol în cea de-a Şasea Sală de Sud-Est. Genunchii îi sunt ridicaţi înspre bărbie, încercuiţi de braţe, iar capul stă aplecat. În jurul gâtului are un colier de coral şi oase de peşte.

M-am gândit foarte mult la relaţia dintre mine şi acest copil. În Lume mai trăiesc (cum am explicat deja) doar Eu şi Omul Celălalt; amândoi suntem masculi. Cum va avea Lumea un locuitor după ce vom muri amândoi? Credinţa mea este că Lumea (sau, dacă vreţi, Casa, întrucât cele două sunt practic identice) doreşte un Locuitor pentru Sine, care să fie martor Frumuseţii sale şi primitor al Darurilor ei. Am hotărât că Lumea intenţiona să facă din Copilul Ghemuit Soţia mea, numai că s-a întâmplat ceva ce a împiedicat acest lucru. De când mi-a venit acest gând, mi s-a părut corect să împart cu ea tot ce am.

Îi vizitez pe toţi Morţii, dar în special pe Copilul Ghemuit. Le aduc hrană, apă şi nuferi din Sălile Inundate. Le vorbesc, povestindu-le ce am mai făcut, şi le descriu fiecare Minune pe care am văzut-o în Casă. Astfel ei ştiu că nu sunt singuri.

Numai eu fac asta. Omul Celălalt n-o face. Din câte ştiu, el nu practică nicio religie.

A Şaisprezecea Persoană

Şi Tu. Cine eşti Tu? Pentru cine scriu? Eşti un călător

care a păcălit Fluxurile şi a traversat Podelele Sparte şi Scările Ruinate ca să ajungă în Săli? Sau poate eşti cineva care va locui în propriile mele Săli la mult timp după moartea mea?

Jurnalele mele

Notă din a Şaptesprezecea Zi a celei de-a Cincea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Scriu în caietele mele ceea ce observ. Fac asta din două motive. Primul este că scrisul creează obiceiul preciziei şi al meticulozităţii. Al doilea este pentru a conserva orice cunoştinţe aş avea eu pentru tine, a Şaisprezecea Persoană. Îmi ţin caietele într-o geantă de poştaş din piele maro; geanta este în general păstrată într-un loc gol din spatele Statuii unui înger prins într-o Tufă de Trandafiri, în colţul de Nord-Est al celei de-a Doua Săli de Nord. Tot acolo îmi păstrez şi ceasul de care am nevoie marţea şi vinerea când merg să mă întâlnesc cu Omul Celălalt la ora 10. (În celelalte zile încerc să nu iau ceasul cu mine de teamă ca Apa Mării să nu ajungă înăuntru şi să deterioreze mecanismul.)

Unul dintre caiete este Tabelul Fluxurilor. În el înscriu Momentul şi Volumul Fluxurilor şi Refluxurilor şi fac calcule privind următoarele Fluxuri. Un alt caiet este Catalogul Statuilor. În altele ţin Jurnalul în care îmi notez gândurile şi amintirile şi ţin evidenţa zilelor. Până acum Jurnalul meu a umplut nouă caiete; acesta este al zecelea. Toate sunt numerotate şi majoritatea au etichete cu datele la care se referă.

Nr. 1 are eticheta *decembrie 2011-iunie 2012.*

Nr. 2 are eticheta *iunie 2012-noiembrie 2012.*

Nr. 3 a fost iniţial etichetat *noiembrie 2012,* dar am tăiat la un moment dat şi am reetichetat *A Treizecea Zi a celei*

de-a Douăsprezecea Luni din Anul Plânsului şi Vaietului, până la a Patra Zi a celei de-a Şaptea Luni din Anul în care am descoperit Sălile de Coral.

Atât Nr. 2, cât şi Nr. 3 au spaţii de unde filele au fost înlăturate cu violenţă. Acest fapt m-a nedumerit şi am încercat să-mi imaginez cine ar fi putut să facă asta, dar nu am ajuns încă la o concluzie.

Nr. 4 are eticheta *A Zecea Zi a celei de-a Şaptea Luni din Anul în care am descoperit Sălile de Coral, până la a Noua Zi a celei de-a Patra Luni din Anul în care am numit Constelaţiile.*

Nr. 5 are eticheta *A Cincisprezecea Zi a celei de-a Patra Luni din Anul în care am numit Constelaţiile, până la A Treizecea Zi a celei de-a Noua Luni din Anul în care am numărat şi am numit Morţii.*

Nr. 6 are eticheta *Prima Zi a celei de-a Zecea Luni din Anul în care am numărat şi am numit Morţii, până la A Paisprezecea Zi a celei de-a Doua Luni din Anul în care Tavanele din Sălile a Douăzecea şi a Douăzeci şi Una de Nord-Est s-au prăbuşit.*

Nr. 7 are eticheta *A Şaptesprezecea Zi a celei de-a Doua Luni din Anul în care Tavanele din Sălile a Douăzecea şi a Douăzeci şi Una de Nord-Est s-au prăbuşit, până la ultima zi a aceluiaşi an.*

Nr. 8 are eticheta *Prima Zi a Anului în care am călătorit până la a Nouă Sute Şaizecea Sală de Vest, până la a Cincisprezecea Zi a celei de-a Zecea Luni a aceluiaşi an.*

Nr. 9 are eticheta *A şaisprezecea Zi a Celei de-a Zecea Luni din Anul în care am călătorit până la a Nouă Sute Şaizecea Sală de Vest, până la a Patra Zi a celei de-a Cincea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de*

Sud-Vest.

Acest Jurnal (Nr. 10) a început în a Cincea Zi Din cea de-a Cincea Lună a Anului în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest.

Unul dintre inconvenientele ţinerii unui jurnal este dificultatea de a regăsi notele importante, de aceea obişnuiesc să păstrez un caiet care este indexul tuturor celorlalte. În acest caiet am alocat un anumit număr de pagini fiecărei litere din alfabet (mai multe pagini pentru literele comune, ca A şi C, mai puţine pentru literele care apar mai puţin frecvent, de exemplu Q şi X). La fiecare literă înşir notele după subiect şi în care Jurnal pot fi acestea găsite.

Recitind ceea ce tocmai am scris, mi-am dat seama de ceva. Am folosit două sisteme pentru numerotarea anilor. Cum de nu am remarcat asta mai înainte?

Mă fac vinovat de neglijenţă. Este nevoie de doar un singur sistem de numerotare. Două provoacă confuzie, nesiguranţă, îndoială şi zăpăceală. (Şi este şi neplăcut din punct de vedere estetic.)

Conform primului sistem numisem doi ani 2011 şi 2012. Acest lucru mi se pare extrem de prozaic. De asemenea, nu-mi pot aminti ce s-a petrecut acum două mii de ani care să mă facă să consider acel an drept un punct bun de plecare. Conform celui de-al doilea sistem, am dat anilor nume ca „Anul în care am numit Constelaţiile” sau „Anul în care am numărat şi am numit Morţii”. Îmi place mai mult acesta. Dă fiecărui an un caracter propriu. Acesta este sistemul pe care îl voi folosi de acum încolo.

Statuile

Notă din a Optsprezecea Zi a celei de-a Cincea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Există unele Statui pe care le iubesc mai mult decât pe restul. Femeia purtând Stupul este una dintre ele.

Alta – poate Statuia pe care o iubesc mai presus de toate – stă într-o Uşă între Cea de-a Cincea şi cea de-a Patra Sală de Nord-Vest. Este Statuia unui Faun, o creatură jumătate bărbat, jumătate ţap, cu capul acoperit de bucle exuberante. Zâmbeşte uşor şi îşi apasă degetul arătător pe buze. Întotdeauna am avut senzaţia că intenţionează să-mi spună ceva sau poate să mă avertizeze de ceva. *Tăcere!* pare să spună. *Fii atent!* Dar despre ce pericol ar putea fi vorba, n-am ştiut niciodată. Odată l-am visat; stătea într-o pădure acoperită de zăpadă şi îi vorbea unei fetiţe.

Statuia unei Gorile din Cea de-a Cincea Sală de Nord îmi atrage întotdeauna atenţia. Este reprezentată ghemuită pe Membrele Inferioare, aplecată în faţă şi proptită pe Braţele sale Puternice şi pe Pumni. Faţa ei mă fascinează. Sprâncenele Uriaşe îi umbresc Ochii, iar la o persoană umană această expresie ar putea fi numită privire mânioasă, dar la Gorilă pare a fi exact opusul. Reprezintă multe lucruri, printre care Pacea, Liniştea, Forţa şi Rezistenţa.

Mai sunt multe care îmi plac – Băiatul cântând la Talgere, Elefantul care poartă un Castel, Cei Doi Regi care joacă Şah. Ultima pe care o voi menţiona nu e chiar printre favorite. E mai degrabă o Statuie, sau o pereche de Statui, ca să fiu mai exact, care îmi monopolizează fără greş atenţia când o văd. Cele două Statui flanchează Uşa de Est a Primei Săli de Vest. Au aproximativ şase metri înălţime şi două trăsături neobişnuite: în primul rând, sunt mult mai mari decât celelalte Statui din Prima Sală de Vest; în al doilea rând, sunt incomplete. Trunchiurile lor răsar din Pereţi la nivelul Taliei; Braţele se întind în spate ca să împingă cu putere; Muşchii li se umflă de efort şi au Feţele contorsionate. Nu sunt uşor de contemplat. Par să sufere, luptându-se să se nască; lupta poate fi în van, însă ei nu se lasă. Capetele lor au nişte coarne extravagante şi de aceea i-am numit Uriaşii cu Coarne. Reprezintă Strădania şi Lupta împotriva unei Sorţi Mizerabile.

Este oare o lipsă de respect faţă de Casă dacă iubeşti unele Statui mai mult decât pe altele? Îmi pun uneori

această întrebare. Credinţa mea este că însăşi Casa iubeşte şi binecuvântează în mod egal tot ceea ce a creat. Ar trebui să fac şi eu la fel? Şi totuşi, în acelaşi timp, îmi pot da seama că stă în firea oamenilor să prefere un lucru altuia, să găsească un lucru mai plin de înţeles decât altul.

Există copaci?

Notă din a Nouăsprezecea Zi a celei de-a Cincea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Multe lucruri sunt necunoscute. Odată – cam cu şase sau şapte luni în urmă – am văzut o pată mică, de un galben intens, plutind pe un Flux liniştit sub cea de-a Patra Sală de Vest. Neînţelegând ce ar putea fi, am intrat în Ape şi am luat-o. Era o frunză, foarte frumoasă, cu două margini care se curbau formând un vârf ascuţit la fiecare capăt. Desigur, e posibil să fi făcut parte dintr-un tip de vegetaţie marină pe care eu n-am văzut-o niciodată, dar mă îndoiesc. Nu părea a avea textura potrivită. Suprafaţa ei respingea Apa, ca ceva făcut să trăiască în Aer.

PARTEA A DOUA

— OMUL CELĂLALT —

Batter-Sea

Notă din a Douăzeci şi Noua Zi a celei de-a Cincea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

De dimineaţă, la ora 10, m-am dus în cea de-a Doua Sală de Sud-Vest să mă întâlnesc cu Omul Celălalt. Când am intrat în Sală el era deja acolo, sprijinit de un Soclu Gol şi bătând într-unul dintre dispozitivele lui strălucitoare. Purta un costum bine croit din stofă neagră şi o cămaşă de un alb imaculat care contrasta plăcut cu tonurile măslinii ale pielii sale.

Fără să-şi ridice privirea de la dispozitiv, a spus:

— Am nevoie de nişte informaţii.

Adesea e aşa: atât de concentrat pe ceea ce face, încât uită să spună „Salut!” sau „La revedere!” sau să mă întrebe ce mai fac. Eu nu mă supăr. Îi admir pasiunea pentru munca ştiinţifică.

— Ce informaţii? am întrebat. Pot să te asist?

— Desigur, a zis. De fapt n-o să pot ajunge prea departe dacă n-o faci. Astăzi subiectul cercetărilor mele eşti tu!

Aici a ridicat capul din ceea ce făcea şi mi-a zâmbit. Are cel mai fermecător zâmbet atunci când îşi aminteşte să-l folosească.

— Serios? Ce încerci să afli? Ai cumva o ipoteză în ceea ce mă priveşte?

— Am.

— Care anume?

— Asta nu pot să-ţi spun. Ar putea influenţa datele.

— Oh! Da. Adevărat. Scuze.

— E-n regulă, a zis. E normal să fii curios.

Şi-a aşezat dispozitivul strălucitor pe Soclul Gol şi s-a întors spre mine.

— Stai jos.

M-am aşezat pe Pavaj, cu picioarele încrucişate şi am aşteptat întrebările lui.

— Stai comod? a întrebat. Bine. Acum, spune-mi. Ce îţi

aminteşti?

— Ce îmi amintesc? am repetat, confuz.

— Da.

— Este o întrebare lipsită de precizie.

— Nu contează, a zis. Încearcă să dai un răspuns.

— Ei bine… Presupun că răspunsul este „totul”. Îmi amintesc totul.

— Zău? E o afirmaţie cam îndrăzneaţă. Eşti sigur?

— Aşa cred.

— Dă-mi câteva exemple de lucruri pe care ţi le aminteşti.

— Păi, am spus, să presupunem că numeşti o Sală aflată la multe zile distanţă, cu condiţia ca eu să o fi vizitat înainte. Îţi pot spune imediat cum să ajungi acolo. Pot numi fiecare Sală prin care trebuie să mergi. Pot să-ţi descriu Statuile importante pe care le vei vedea pe Pereţi şi, cu un grad rezonabil de acurateţe, îţi pot arăta poziţiile lor, adică lângă care Perete stau, dacă e Nord, Sud, Est sau Vest şi cât de departe de Perete sunt situate. Pot de asemenea să enumăr…

— Dar despre Batter-Sea? a întrebat Omul Celălalt.

— Hmm… Ce?

— Batter-Sea. Îţi aminteşti de Batter-Sea?

— Nu… eu… M-am oprit. Batter-Sea?

— Da.

— Nu înţeleg, am zis.

Am aşteptat ca Omul Celălalt să explice, dar el nu a spus nimic. Îmi dădeam seama că mă observa îndeaproape şi eram convins că acea întrebare era crucială pentru indiferent ce cercetare ar fi întreprins, dar despre ce ar fi trebuit să răspund, nu aveam nici cea mai mică idee.

— Batter-Sea nu e un cuvânt, am spus în cele din urmă. Nu are nicio referinţă. Nu există nimic în Lume care să corespundă acestei combinaţii de sunete.

Omul Celălalt tot nu a spus nimic. A continuat să mă privească concentrat. I-am întors privirea tulburat.

Apoi:

— Oh! am exclamat, luminat dintr-odată. Înţeleg ce faci!

Am început să râd.

— Ce fac? a întrebat Omul Celălalt zâmbind.

— Vrei să afli dacă spun adevărul. Tocmai am declarat că pot să-ţi descriu drumul către orice Sală pe care am vizitat-o înainte. Dar nu ai nicio posibilitate de a verifica veridicitatea declaraţiei mele. De exemplu dacă ţi-aş descrie Calea către cea de-a Nouăzeci şi Şasea Sală de Nord, nu ai avea cum să ştii dacă indicaţiile mele sunt corecte, pentru că tu nu ai fost niciodată acolo. Aşa că îmi pui o întrebare cu un cuvânt lipsit de sens, „Batter-Sea”. Ai ales cu şiretenie un cuvânt a cărui sonoritate indică un loc. Un loc erodat de mare[1]. Dacă ţi-aş spune că îmi amintesc de Batter-Sea şi ţi-aş descrie drumul într-acolo ai şti că mint. Ai şti că pur şi simplu mă umflu în pene. Ai pus o întrebare de control.

— Exact, a zis el. Exact asta fac.

Am râs amândoi.

— Mai ai întrebări pentru mine? am întrebat.

— Nu. Am terminat.

Era pe cale să se întoarcă şi să introducă datele în dispozitivul lui strălucitor, dar ceva la mine i-a atras atenţia şi m-a privit oarecum nedumerit.

— Ce e? am întrebat.

— Ochelarii tăi. Ce s-a întâmplat cu ei?

— Ochelarii? m-am mirat.

— Da. Arată cam… ciudat.

— Ce vrei să spui?

— Au braţele înfăşurate cu benzi de ceva anume, a spus. Şi capetele atârnă pe lateral.

— Oh, înţeleg! am zis. Da! Braţele ochelarilor mi se tot rup. Mai întâi stângul. Apoi şi dreptul. Aerul încărcat de sare corodează plasticul. Experimentez diferite metode de a le cârpi. Pe braţul stâng am folosit fâşii de piele de peşte şi clei de peşte, iar pe braţul drept am folosit iarbă de mare. Asta are mai puţin succes.

— Da, a spus, presupun că aşa e.

În Sălile de sub noi Fluxul în creştere a lovit un Perete.

[1] În lb. engl., *Battered by the Sea* – „uzat, erodat de apa mării” (n. tr.).

Bum. S-a retras, a ţâşnit prin Uşi şi a lovit Peretele din Următoarea Cameră. *Bum. Bum. Bum.* S-a retras din nou, apoi iar a ţâşnit. *Bum.* Cea de-a Doua Sală de Sud-Vest vibra ca o coardă ciupită a unui instrument.

Omul Celălalt arăta neliniştit.

— Mi s-a părut destul de aproape, a zis. N-ar trebui să plecăm de aici?

El nu înţelege Fluxurile.

— Nu e nevoie, am spus.

— OK, a acceptat.

Dar nu era liniştit. Ochii i se măriseră şi respira mai superficial şi mai rapid. Continua să privească de la o Uşă la alta parcă aşteptându-se să vadă Apa năvălind în orice moment.

— Nu vreau să fiu prins, a zis.

Odată Omul Celălalt se afla în cea de-a Opta Sală de Nord. Un Flux puternic dinspre Sălile de Vest s-a ridicat în cel de-al Zecelea Vestibul, urmat câteva clipe mai târziu de un Flux la fel de puternic dinspre Sălile de Est în al Doisprezecelea Vestibul. Cantităţi mari de Apă s-au scurs în Sălile înconjurătoare, inclusiv în cea în care se afla Omul Celălalt. Apele l-au smuls şi l-au târât, cărându-l prin Uşi şi lovindu-l de Pereţi şi Statui. De câteva ori a fost complet scufundat şi s-a aşteptat să se înece. În cele din urmă Fluxurile l-au depus pe Pavajul celei de-a Treia Săli de Vest (la distanţă de şapte Săli de unde începuse totul). Acolo l-am găsit Eu. I-am adus o pătură şi o supă fierbinte făcută din alge şi scoici. Imediat ce a fost în stare să meargă, a plecat fără un cuvânt. Nu ştiu unde s-a dus. (Niciodată nu ştiu.) Asta s-a întâmplat în cea de-a Şasea Lună din Anul în care am numit Constelaţiile. De atunci Omului Celuilalt îi este frică de Fluxuri.

— Nu este niciun pericol, l-am asigurat.

— Eşti convins?

Bum. Bum.

— Da. În cinci minute Fluxul va ajunge în al Şaselea Vestibul şi va urca Scara. A Doua Sală de Sud, care se află la două Săli înspre est de aici, va fi inundată pentru o oră.

Dar apa nu va fi mai înaltă de nivelul gleznei şi nu va ajunge la noi.

A dat din cap, dar nivelul anxietăţii i-a rămas ridicat şi la puţin timp după aceea a plecat.

La începutul serii m-am dus în cel de-al Optulea Vestibul să pescuiesc. Nu mă gândeam la conversaţia mea cu Omul Celălalt; mă gândeam la cina mea şi la Frumuseţea Statuilor în Lumina Serii. Dar cum stăteam acolo, aruncându-mi năvodul în Apele Scării Inferioare, în faţa mea a apărut o imagine. Am văzut o mâzgălitură neagră pe cerul cenuşiu şi o sclipire de un roşu aprins; cuvintele au plutit spre mine – cuvinte albe pe fond negru; în acelaşi timp a izbucnit brusc un zgomot şi am simţit gust metalic pe limbă. Şi toate aceste imagini – în realitate nu mai mult decât fragmente sau fantome de imagini – păreau să se închege în jurul cuvântului straniu „Batter-Sea”. Am încercat să le apuc, să le fixez mai bine, dar au pălit ca un vis şi au dispărut.

O cruce albă

Notă din a Treizecea Zi a celei de-a Cincea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Dacă examinaţi fostul meu Jurnal (Nr. 9), veţi vedea că am scris foarte puţin în ultimele luni ale anului trecut şi în prima lună şi jumătate a acestui an. (Acest lucru se întâmplă uneori din motive pe care o să le explic mai jos.) În această perioadă a avut loc un eveniment despre care am intenţionat să scriu. O voi face acum.

Era în plină Iarnă. Pe Treptele Scărilor se adunase zăpadă. Fiecare Statuie din Vestibuluri purta o manta, un giulgiu sau o pălărie de zăpadă. Fiecare Statuie care avea un Braţ întins (şi sunt multe de acest fel) ţinea câte un ţurţure de gheaţă, ca pe o sabie legănându-se, sau o serie de ţurţuri atârnând de Braţ ca nişte pene crescute pe el.

Ştiu, dar întotdeauna uit: Iarna e dură. E mereu frig şi doar cu dificultate o persoană reuşeşte să se încălzească.

În fiecare an, când se apropie Iarna, mă felicit că mi-am făcut rezerve suficiente de iarbă de mare uscată pe care s-o folosesc drept combustibil, dar pe măsură ce zilele, săptămânile şi lunile se scurg devin din ce în ce mai puţin sigur că am suficientă. Port cât de multe haine pot pune pe mine. În fiecare vineri fac inventarul stocului de combustibil şi calculez cât de mult îmi pot permite zilnic ca să rezist până în Primăvară.

În cea de-a Douăsprezecea Lună a anului trecut, Omul Celălalt şi-a întrerupt munca asupra Marii şi Secretei Cunoştinţe şi a anulat întâlnirile noastre, spunând că era prea frig ca să stea de vorbă. Degetele mele erau amorţite de ger – ceea ce a determinat deteriorarea scrisului de mână. În cele din urmă am încetat cu totul să mai scriu în Jurnal.

Pe la mijlocul Primei Luni a început să bată un Vânt din Sud. A suflat fără încetare zile în şir şi, cu toate că am încercat din răsputeri să nu mă plâng, mi s-a părut un chin. Sufla Zăpada înţepătoare prin Săli. Sufla noaptea peste mine în patul din cea de-a Treia Sală de Nord. Urla prin Vestibuluri, ridicând pumni de zăpadă şi transformându-i în mici fantome.

Nu tot ce avea legătură cu Vântul era rău. Câteodată sufla prin micile goluri şi crăpături ale Statuilor şi le făcea să cânte şi să şuiere în moduri surprinzătoare; nu ştiusem până atunci că Statuile au voci şi am râs cu încântare.

Într-o zi, m-am trezit devreme şi m-am dus în cel de-al Patruzeci şi Treilea Vestibul. Sălile prin care treceam erau cenuşii şi întunecate, cu doar o urmă de Lumină în Ferestre – o idee de Lumină mai degrabă decât Lumină în sine.

Intenţionam să adun iarbă de mare, atât pentru hrană cât şi pentru combustibil. În mod normal trebuie să aştept până Primăvara, Vara sau Toamna ca să usuc iarba de mare. Iarna e prea frig şi umed. Dar îmi trecuse prin minte că dacă aş putea atârna iarba sus (poate pe o Uşă) atunci Vântul ar usca-o foarte repede. Singura dificultate ar fi să fixez algele astfel încât să nu fie împrăştiate. M-am gândit

la trei metode diferite şi eram nerăbdător să le testez pe toate ca să văd care ar fi mai eficientă.

Cum traversam cea de-a Unsprezecea Sală de Vest, Vântul m-a împins de pe o Dală pe alta ca pe o piesă pe o tablă de şah. (Am făcut câteva mişcări deosebit de originale!)

Am coborât Scara în cel de-al Patruzeci şi Treilea Vestibul şi am pătruns în Sala Inferioară, cea care se află imediat sub cea de-a Treizeci şi Şaptea Sală de Sud-Vest. Unul dintre efectele Vântului era că Fluxurile Înalte deveneau mult mai înalte şi mai violente decât de obicei; Refluxurile erau invers, mai joase. Tocmai atunci era Reflux şi Marea se retrăsese atât de mult, încât Sala era în întregime golită de Apă (ceea ce se întâmplă arareori). Rămăseseră urmele Fluxului: alge care se unduiau în Vânt ca nişte mici panglici, pietriş, stele de mare şi cochilii care zdrăngăneau pe Pavajul de piatră, fugărite de Vânt.

Era dimineaţa devreme, puţin după ivirea Zorilor. Puteam să văd Cerul de un auriu palid reflectându-se în câteva dintre Ferestrele din Curte. În faţa mea Apele cenuşii, neliniştite, erau încadrate de Uşa care ducea în următoarea Sală. Sălbăticia Apelor contrasta cu severitatea liniilor Uşii.

M-am aplecat şi am început să adun algele ude şi reci. Chiar şi această sarcină simplă era îngreunată de Vânt, întrucât o mare parte din energia mea trebuia cheltuită pentru a rămâne pe loc. Vântul sufla şi firele de iarbă de mare îmi biciuiau mâinile, făcându-le să-ngheţe şi să mă doară.

După un timp mi-am îndreptat spatele. Încă o dată mi-am ridicat ochii spre Uşa care ducea în Sala alăturată.

Am avut o vedenie! În Aerul întunecat de deasupra Valurilor cenuşii atârna o cruce albă strălucitoare. Albeaţa sa era orbitoare; depăşea cu mult în strălucire Pereţii şi Statuile din spatele ei. Era frumoasă, dar eu nu o înţelegeam. Următorul moment mi-a adus o oarecare iluminare: nu era nicidecum o cruce, ci ceva vast şi alb care aluneca repede spre mine, în Vânt.

Ce ar fi putut fi? Probabil o pasăre, dar dacă o puteam vedea de la o distanţă atât de mare trebuie să fi fost o pasăre de dimensiuni mult mai mari decât cele cu care eram obişnuit eu. Continua să plutească îndreptându-se direct spre mine. Mi-am depărtat braţele ca răspuns la aripile ei întinse, ca şi cum aş fi vrut s-o îmbrăţişez. Am vorbit cu voce tare. *Bine ai venit! Bine ai venit! Bine ai venit!* Cred că am vrut să spun, dar Vântul mi-a tăiat răsuflarea şi nu mi-a reuşit decât „Vino! Vino! Vino!”

Pasărea a navigat peste Valurile agitate, fără să bată măcar o dată din aripi. Cu multă îndemânare şi uşurinţă s-a răsturnat pe o parte ca să treacă prin Uşa care ne despărţea. Anvergura aripilor depăşea chiar şi lăţimea Uşii. Ştiam ce era! Un albatros!

Continua să se îndrepte direct spre mine şi mi-a trecut prin minte ceva tare ciudat: poate că eu şi albatrosul eram destinaţi să ne unim şi amândoi să devenim un cu totul alt tip de fiinţă – un Înger! Gândul era excitant şi înfricoşător în acelaşi timp, însă am rămas pe loc, cu braţele întinse, reflectând zborul albatrosului. (M-am gândit cât de surprins ar fi Omul Celălalt dacă aş pătrunde în cea de-a Doua Sală de Sud-Vest purtat de aripile mele de Înger, aducându-i mesaje de Pace şi Bucurie!) Inima îmi bătea cu putere.

În momentul în care a ajuns la mine – momentul în care credeam că vom intra în coliziune ca nişte Planete şi vom deveni unul! –, am scos un fel de strigăt gâtuit: *Aahhh!* În aceeaşi clipă am simţit un fel de tensiune înăbuşită, o tensiune pe care până atunci nu ştiusem că o am. Aripi imense, albe, au trecut peste mine. Am simţit şi am mirosit Aerul pe care îl aduceau cu ele acele aripi, aroma picantă, sărată şi sălbatică a Îndepărtatelor Fluxuri şi Vânturi care hoinăriseră prin imense depărtări, prin Săli pe care eu nu le voi vedea niciodată.

În ultima clipă albatrosul a virat peste umărul meu stâng. Am căzut pe Pavaj. El a fâlfâit din aripi frenetic, panicat, şi-a întins picioarele roz şi vânoase şi s-a prăbuşit din Aer pe Pavaj într-un fel de tumbă. În Aer era o fiinţă

miraculoasă – o Fiinţă din Rai –, însă pe pietrele Pavajului era muritor şi supus situaţiilor jenante şi stângăciilor ca orice alt muritor.

Ne-am ridicat. Acum când se afla pe Pavajul Uscat părea mai mare ca oricând: capul lui îmi ajungea aproape până la piept.

— Sunt foarte fericit să te văd, am zis. Bine ai venit! Eu sunt Locuitorul acestor Săli. Unul dintre Locuitori. Mai există unul, dar el nu se dă în vânt după păsări, aşa că probabil nu-l vei vedea.

Albatrosul şi-a întins aripile şi şi-a înălţat capul spre Tavan. A scos din gât un sunet cam ca un clămpănit-bâzâit, ceea ce eu am interpretat drept modul lui de a mă saluta. Dosul aripilor lui era închis la culoare, aproape negru, cu câte o pată albă ca o stea.

Mi-am reluat munca de adunare a algelor. Albatrosul s-a plimbat prin Sală. Picioarele lui roz-cenuşii plescăiau zgomotos pe Pavaj. Din când în când venea şi se uita la ceea ce făceam de parcă l-ar fi interesat.

M-am întors a doua zi. Albatrosul urcase Scara şi examina cel de-al Patruzeci şi Treilea Vestibul. Mai mult decât atât: imaginaţi-vă bucuria mea când am descoperit că Vestibulul adăpostea acum doi albatroşi! Soţia sa i se alăturase! (Sau poate albatrosul iniţial era femelă, iar acesta era soţul ei. Nu am suficiente informaţii cât să fiu sigur asupra acestui aspect.) Noul albatros avea un model diferit pe spatele aripilor ei (sau lui): erau şi ele închise la culoare, dar erau împestriţate peste tot cu alb, ca o ploaie argintie. Albatroşii îşi întindeau aripile; dansau unul în jurul celuilalt; îşi înălţau ciocurile spre Tavan şi emiteau un ţipăt vesel, scârţâitor; îşi loveau ciocurile lungi şi roz unele de altele pentru a-şi exprima fericirea.

Câteva zile mai târziu i-am vizitat din nou. De data asta păreau mai liniştiţi şi în Vestibul domnea un aer de deznădejde şi descurajare. Albatrosul, pe care îl consideram mascul (cel cu stele pe aripi), adunase o cantitate de iarbă de mare din Sala Inferioară. Aducea în cioc ghemotoace de alge şi le făcea grămadă. După câteva

minute devenea nemulţumit de aranjament şi reîncepea să adune ghemotoace de alge în alt loc. Cred că a repetat această activitate de peste zece ori.

— Cred că înţeleg ce problemă ai, am zis. Ai venit aici ca să construieşti un cuib. Dar nu găseşti materialele necesare. Există doar iarbă de mare rece şi udă, iar tu ai nevoie de ceva mai uscat ca să clădeşti un cuib comod pentru oul tău. Nu-ţi face griji. Te voi ajuta eu. Am un stoc de iarbă de mare uscată. După părerea mea de non-avian, sunt convins că acesta ar fi un material de construcţie mult mai potrivit. Mă duc să ţi-o aduc imediat.

Albatrosul înstelat şi-a deschis aripile şi şi-a întins gâtul; a înălţat ciocul spre Tavan şi a scos acel clămpănit răguşit. Asta, m-am gândit eu, era o expresie de entuziasm.

M-am întors în cea de-a Treia Sală de Nord. Am întins o plasă de pescuit şi am pus peste ea o folie de plastic gros. Înăuntru am plasat ceea ce consideram a fi o cantitate suficientă de material pentru cuibăritul a două astfel de păsări enorme. Aproximativ combustibilul pentru trei zile. Nu era o cantitate nesemnificativă şi ştiam că s-ar putea să-mi fie frig dacă îl dau. Dar ce înseamnă câteva zile de frig comparativ cu venirea unui nou albatros în Lume? Am adăugat două lucruri la grămada de alge: câteva pene albe curate, pe care le găsisem şi le păstrasem pentru simplul motiv că îmi plăcuseră, şi un pulover vechi de lână care avea atâtea găuri încât nu prea îmi mai folosea ca îmbrăcăminte, dar care putea fi foarte potrivit drept suport pentru un ou foarte preţios.

Am târât plasa de pescuit până în cel de-al Patruzeci şi Treilea Vestibul. Am fost imediat recompensat de interesul pe care albatrosul mascul l-a arătat conţinutului; a apucat un cioc de alge uscate şi a început să încerce diferite locuri.

La scurt timp după aceea albatroşii au construit un cuib înalt, larg de aproximativ un metru la bază, şi au depus un ou în el. Sunt părinţi excelenţi; au fost devotaţi oului lor şi acum sunt la fel de atenţi cu îngrijirea puiului. Puiul creşte încet şi nu dă niciun semn că ar fi gata să-i crească penele.

Am numit acest an Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest.

Păsările stau tăcute în cea de-a Şasea Sală de Vest

Notă din a Treizeci şi Una Zi a celei de-a Cincea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

De când s-au prăbuşit Tavanele din Sălile Douăzeci şi Douăzeci şi Unu de Nord-Est, în urmă cu doi ani, Vremea în acea Regiune a Casei s-a schimbat. Norii coboară prin Tavanele sparte şi se scurg în Sălile de Mijloc, unde în mod normal nu ar trebui să ajungă. Fac Lumea rece şi cenuşie.

În această dimineaţă m-am trezit îngheţat şi tremurând. Un Nor pătrunsese în cea de-a Treia Sală de Nord în care dorm eu. Statuile erau nişte delicate imagini albe pictate cu Ceaţă albă.

M-am ridicat repede şi m-am ocupat de sarcinile zilnice. Am adunat alge din cel de-al Nouălea Vestibul şi mi-am făcut o supă caldă, hrănitoare; apoi m-am îndreptat spre cea de-a Treia Sală de Sud-Vest ca să-mi continui munca la Catalogul Statuilor.

Casa era complet tăcută. Nicio pasăre nu zbura; nicio pasăre nu cânta. Unde dispăruseră toate? Se pare că şi ele considerau Lumea bântuită de Nori la fel de apăsătoare ca mine. În cele din urmă le-am găsit în cea de-a Şasea Sală de Vest. Erau adunate acolo, căţărate pe Umerii şi Capetele fiecărei Statui, pe Socluri şi pe Coloane, stând în tăcere, aşteptând.

Sălile Inundate

Notă din a Opta Zi a celei de-a Şasea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

La Est de Primul Vestibul, Casa este în ruine. Zidăria şi Statuile din Sălile Superioare au căzut prin Podelele

Sparte în Sălile de Mijloc şi Inferioare, blocând Uşile. Există o Zonă care acoperă probabil vreo patruzeci sau cincizeci de Săli, unde Fluxurile nu pot pătrunde. În timp Apa de Mare s-a scurs şi acele Săli s-au umplut cu Ploaie, formând Lacuri Întunecate, Nemişcătoare, cu Apă Dulce. Ferestrele lor sunt pe jumătate scufundate în Apă sau sunt blocate de Zidărie, ceea ce le face să fie întunecoase şi umbrite. Separate de Fluxuri, sunt neobişnuit de tăcute.

Acestea sunt Sălile Inundate.

La periferia acestei Regiuni Apele sunt puţin adânci, calme şi acoperite de nuferi, dar în centru sunt adânci şi înşelătoare, pline de Zidărie Spartă şi Statui Înecate. Majoritatea Sălilor Inundate sunt inaccesibile, dar în unele se poate intra dinspre Nivelul Superior.

Ele conţin Statui uriaşe de Bărbaţi cu Păr Buclat şi Bărbi care se încordează şi se luptă să scape din strânsoarea Pereţilor, extinzându-şi busturile peste Apele Întunecate. Există una anume care se întinde atât de mult, încât spatele ei lat şi musculos formează o platformă aproape orizontală, la circa o jumătate de metru deasupra nivelului Apei, formând astfel un loc excelent de unde să pescuieşti.

Cel mai bun este pescuitul de noapte, când peştii sunt atraşi să se joace în petele de lumină aruncate de Lună şi devin uşor de văzut.

Norii de deasupra celei de-a Nouăsprezecea Săli de Est

Notă din a Zecea Zi a celei de-a Şasea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

A fost o vreme când nu îndrăzneam să locuiesc prea aproape de Fluxuri. Când le auzeam Tunetul fugeam şi mă ascundeam. În ignoranţa mea, mă temeam să nu fiu prins de Apele lor şi înecat.

Pe cât posibil, rămâneam în Sălile Uscate unde Statuile nu sunt îmbrăcate în zdrenţe de alge, nici nu poartă armură încrustată cu cochilii, unde Aerul nu are mirosul

Fluxului, cu alte cuvinte, Săli care nu au fost inundate în Timpurile recente. Apa nu era o problemă; majoritatea Sălilor conţin Cascade de Apă (uneori poţi vedea o Statuie aproape tăiată în două de Apele care au căzut pe ea secole de-a rândul). Hrana era însă altceva; pentru asta trebuia să înfrunt Fluxurile. Trebuia să merg în Vestibuluri şi să cobor Scările spre Sălile Inferioare, la Marginea Oceanului. Dar Forţa Valurilor mă înspăimânta.

Încă de pe atunci ştiam că Fluxurile nu sunt aleatorii. Am înţeles că, dacă le-aş putea înregistra şi documenta, aş fi capabil să prezic apariţia lor. Acela a fost începutul Tabelului meu. Dar, deşi am priceput anumite lucruri despre mişcările Fluxurilor, nu le înţelegeam Natura. Credeam că un Flux era cam la fel cu toate celelalte. Am fost uluit când m-am dus la întâlnirea cu un Flux aşteptându-mă la o grămadă de peşti şi vegetaţie marină, dar l-am găsit limpede, curat, gol.

Adesea îmi era foame.

Teama şi foamea m-au silit să explorez Casa şi am descoperit că se găseşte peşte din plin în Sălile Inundate. Apele lor erau Liniştite şi nu-mi era frică. Dificultatea consta în faptul că Sălile Inundate erau înconjurate pe toate părţile de Ruine. Ca să ajung la ele era necesar să urc în Sălile Superioare şi să cobor apoi cu ajutorul Dărâmăturilor prin uriaşele Spărturi şi Găuri din Podea.

Odată, după ce nu mâncasem două zile, m-am hotărât să mă duc în Sălile Inundate ca să găsesc nişte hrană. Am urcat în Sălile Superioare. Acest lucru în sine n-a fost uşor pentru cineva în situaţia mea de slăbire. Scările, cu toate că variază în mărime, sunt în general construite la aceleaşi nobile dimensiuni cu restul Casei şi fiecare Treaptă are aproape de două ori înălţimea care ar fi confortabilă pentru mine. (E ca şi cum Dumnezeu ar fi construit iniţial Casa pentru Uriaşi, ca apoi să se răzgândească inexplicabil.)

Am intrat într-una dintre Sălile Superioare (Sala care se află direct deasupra celei de-a Nouăsprezecea Săli de Est). De acolo intenţionam să cobor în Sălile Inundate, dar spre

spaima mea am constatat că Sala era plină de Nori: o pătură gri, rece, umedă.

Aveam Jurnalul cu mine. Consultându-l, am descoperit că mă mai aflasem o dată prin aceste locuri şi făcusem de fapt însemnări detaliate despre Sala vecină acesteia: Sala de deasupra celei de-a Douăzecea Săli de Est. Descrisesem tipul şi starea Statuilor şi chiar făcusem o schiţă a uneia dintre ele. Însă despre aceasta – Sala în al cărei Prag stăteam acum, Sala plină de Nori – despre această Sală nu scrisesem absolut nimic.

Astăzi aş considera o nebunie să călătoresc printr-o Sală pe care n-o pot vedea bine şi despre care nu am nicio notă, dar nu-mi permit să ajung atât de înfometat ca atunci.

Sălile alăturate au de obicei unele caracteristici comune. Sala aflată imediat în spatele meu avea aproximativ 200 de metri lungime şi 120 de metri lăţime, astfel că erau şanse destul de mari ca şi Sala din faţa mea să fie la fel. Nu părea o distanţă imposibilă; de fapt mai îngrijorat eram de Statui. Din câte puteam vedea, acestea reprezentau figuri umane şi semi-umane, toate de două sau de trei ori mai înalte decât mine şi toate în chinurile unor acţiuni violente: Bărbaţi luptându-se, Femei şi Bărbaţi răpiţi de Centauri sau de Satiri, Caracatiţe rupând Oameni în bucăţi. În majoritatea Regiunilor Casei, Statuile au expresii vesele ori liniştite sau exprimă un calm distant; aici însă Feţele erau distorsionate de răcnete de furie sau groază. Am decis să merg încet şi cu grijă. Să te loveşti de un membru de marmură întins este dureros.

Am intrat în Nor şi mi-am croit încet drum de-a lungul Laturii de Nord a Sălii. Statuile se iveau, una câte una, din Norul pal. Acopereau atât de dens Pereţii şi erau răsucite în forme atât de complicate, încât parcă mergeam pe sub ramurile picurânde ale unei imense păduri de Braţe şi Trupuri.

O Statuie căzuse de pe Perete şi zăcea spartă pe Podea. Ar fi trebuit să fie un avertisment pentru mine.

Am ajuns într-un loc unde o Statuie ieşea mult în afara Peretelui. Reprezenta un Bărbat, cu Trupul uriaş răsucit pe

spate, întins deasupra Pavajului, cu Braţele aruncate peste Cap, în timp ce un Centaur îl strivea sub copite. Palmele Mâinilor sale mari erau îndreptate în sus, cu Degetele curbate în agonie. M-am îndepărtat cu un pas de Perete ca să-l ocolesc şi picioarele mele s-au întâlnit cu…

…nimicul!

Nicio Podea! Niciun Pavaj de piatră sub mine! Cădeam! M-am întins îngrozit către Perete. Am fost imediat prins! Stăteam suspendat deasupra Spaţiului Gol, prea speriat ca să mă mişc, cu mintea ucisă de frică şi şoc. Printr-un miracol căzusem în Mâinile Bărbatului Strivit. Mâinile erau ude şi oribil de alunecoase; orice mişcare a mea ameninţa să slăbească contactul şi să mă arunce în Gol. Scâncind de frică şi agăţându-mă de Bărbatul Strivit cu fiecare atom al puterilor mele, am avansat încet pe Braţe până la Cap; de la Cap la Piept apoi în Poală, unde m-am înghesuit. Trupul Centaurului Atacant forma un fel de Tavan la doi sau trei centimetri deasupra capului meu. Norii erau atât de denşi încât nu puteam să văd unde reîncepea Podeaua.

Am stat acolo o Zi şi o Noapte, flămând, aproape mort de frig, dar profund recunoscător Bărbatului Strivit pentru că mă salvase. Dimineaţă s-a pornit Vântul şi a purtat Norii către Vest. M-am uitat la marea Gaură din Podea şi am văzut distanţa ameţitoare – treizeci de metri sau mai mult – până la Apele Liniştite din Sala Inundată de dedesubt.

O conversaţie

Notă din a Unsprezecea Zi a celei de-a Şasea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Pe lângă întâlnirile regulate cu Omul Celălalt şi prezenţa calmă, consolatoare, a Morţilor, mai sunt şi păsările. Ele nu sunt dificil de înţeles. Purtarea lor îmi spune ceea ce gândesc. În general se încadrează în: *Asta este ceva de mâncare? Este? Dar asta? Asta ar putea fi mâncare. Sunt aproape sigură că este.* Sau din când în când: *Plouă. Nu îmi place.*

Deşi suficient pentru scurte contacte între vecini, astfel de remarci nu sugerează o inteligenţă prea extinsă sau profundă. Cu toate că mi-a trecut prin minte că păsările ar putea fi mult mai înţelepte decât pare la prima vedere, este înţelepciune care se arată doar indirect sau intermitent.

Odată – era o seară de Toamnă – am ajuns la Uşa celei de-a Douăsprezecea Săli de Sud-Est cu intenţia de a trece prin al Şaptesprezecelea Vestibul. Am constatat că îmi era aproape imposibil să intru; Vestibulul era plin de păsări şi toate păsările zburau. Făceau cercuri şi spirale, creând un dans ca un vârtej. Umpleau Vestibulul ca o coloană de fum cu pete când mai întunecate şi mai dense, când mai luminoase şi mai aerisite. Fusesem martor la acest dans cu mai multe ocazii, întotdeauna seara şi în ultimele luni ale anului.

Altă dată am intrat în al Nouălea Vestibul şi l-am găsit plin de păsări mici. Erau de tot felul, majoritatea vrăbii. Nu făcusem mai mult de câţiva paşi în Vestibul când un grup mare s-a ridicat în aer. S-au năpustit împreună spre Peretele de Est, apoi spre Peretele de Sud, după care s-au întors şi au zburat în jurul meu, într-o spirală largă.

— Bună dimineaţa, am zis. Sper că sunteţi bine.

Majoritatea păsărilor s-au împrăştiat cocoţându-se în diverse locuri, dar câteva – cam vreo zece – au zburat către Statuia unui Grădinar din Colţul de Nord-Vest. Au rămas acolo pentru aproximativ treizeci de secunde, apoi, tot împreună, au urcat pe Statuia mai înaltă de pe Peretele de Vest, a Femeii purtând Stupul. Păsările au rămas pe Statuia Femeii purtând Stupul timp de un minut, după care s-au îndepărtat în zbor.

M-am întrebat de ce dintre circa o mie de Statui din Vestibul micile păsări le aleseseră pe acestea ca să se aşeze. Mi-a trecut prin minte – nu mai mult decât un gând vag – că ambele Statui s-ar putea spune că reprezintă Hărnicia. Grădinarul este bătrân şi adus de spate, totuşi îşi sapă cu credinţă grădina. Femeia îşi urmează profesia de apicultor şi Stupul pe care îl poartă este plin de albine,

care de asemenea îşi îndeplinesc cu răbdare sarcinile. Oare păsările îmi spuneau că ar trebui să fiu şi eu harnic? Puţin probabil. La urma urmei eu deja eram harnic! Chiar în acel moment mă aflam în drum spre cel de-al Optulea Vestibul ca să pescuiesc. Duceam năvoade pe umăr şi o capcană pentru homari făcută dintr-o găleată veche.

Avertismentul păsărilor – dacă asta era – părea a fi lipsit de sens, dar m-am decis să urmez oricum această neobişnuită cale a raţionamentului şi să văd unde mă duce. În acea zi am prins şapte peşti şi patru homari. Nu am aruncat înapoi niciunul.

În acea noapte a început să sufle un Vânt dinspre Vest, aducând o Furtună neaşteptată. Fluxurile au devenit agitate şi peştii au fost alungaţi din Sălile lor obişnuite departe în Mare. În următoarele două zile nu a mai fost niciun peşte şi dacă n-aş fi luat în seamă avertismentul păsărilor abia dacă aş fi avut ce mânca.

Această experienţă m-a făcut să conturez o ipoteză: poate că înţelepciunea păsărilor constă nu în individ, ci în stol, în unire. Am încercat să mă gândesc la un experiment care să testeze această teorie. Problema, după cum o vedeam eu, era imposibilitatea de a şti dinainte când se vor petrece astfel de evenimente; aşa că singurul mod de acţiune consta în luni – sau mai degrabă ani – de atentă observaţie şi notare meticuloasă a informaţiilor. Ceea ce din nefericire nu este posibil acum, deoarece mare parte din timpul meu este ocupat de lucrul cu Omul Celălalt (mă refer desigur la căutarea noastră a Marii şi Secretei Cunoaşteri).

Totuşi, având această ipoteză în minte, am notat ceva ce s-a întâmplat în această dimineaţă.

Am intrat în cea de-a Doua Sală de Nord-Est şi, cum se mai întâmplase, am găsit-o plină de păsări mici de diverse feluri. Le-am strigat un vesel *Bună dimineaţa!*

Imediat vreo douăzeci de păsări au zburat în grabă spre Peretele de Nord şi s-au aşezat pe Statuile de Sus. Apoi au zburătăcit spre Peretele de Vest.

Mi-am amintit că data trecută acest comportament

fusese prefaţa unui mesaj.

— Sunt atent! le-am strigat. Ce doriţi să îmi spuneţi?

Am urmărit cu foarte multă atenţie ce au făcut în continuare.

Cele douăzeci de păsări s-au împărţit în două grupuri. Un grup a zburat spre Statuia unui Înger suflând într-o Trâmbiţă; celălalt grup, spre Statuia unei Corăbii navigând pe Valuri mici.

— Un Înger cu o trâmbiţă şi o corabie, am spus. Foarte bine.

Primul grup s-a mutat pe Statuia unui Bărbat citind dintr-o Carte mare; al doilea pe Statuia unei Femei care ţinea o Tavă mare sau un Scut; pe Scut erau reprezentaţi Nori.

— O carte şi nori, am zis. Da.

În cele din urmă primul grup a zburat pe Statuia unui Copil plecându-şi Capul ca să privească o Floare pe care o ţine în Mână; Capul Copilului e acoperit cu bucle atât de exuberante, încât par ele însele petalele unei flori; al doilea grup de păsări a zburat pe Statuia unui Sac de Grăunţe devorat de o hoardă de Şoareci.

— Un copil şi şoareci, am spus. Foarte bine. Înţeleg.

Păsările s-au împrăştiat prin diferite locuri din Sală.

— Mulţumesc! le-am strigat. Mulţumesc!

Presupunând că ipoteza mea e corectă, cu siguranţă păsările mi-au oferit o comunicare extrem de elaborată. Care să fie înţelesul?

Un înger cu o trâmbiţă şi o corabie. Un înger cu o trâmbiţă sugerează un mesaj. Un mesaj plin de bucurie? Poate. Dar un înger ar putea de asemenea să aducă un mesaj cumplit sau solemn. În consecinţă tipul mesajului, bun sau rău, rămâne nesigur. Corabia sugerează călătorie pe distanţe lungi. *Un mesaj care vine de departe.*

O carte şi nori. O carte conţine scris. Norii ascund ceea ce se află acolo. *Ceva scris care este oarecum obscur.*

Un copil şi şoareci. Copilul reprezintă Inocenţa. Şoarecii devorează grăunţele. Puţin câte puţin cantitatea lor scade. *Inocenţa este tocită şi erodată.*

Deci asta, din câte îmi dau seama, este ceea ce mi-au spus păsările. *Un mesaj de departe. Scrieri obscure. Inocenţa erodată.*

Interesant.

O să las să treacă câtva timp – să zicem câteva luni –, apoi voi reexamina această comunicare ca să văd dacă evenimentele care se vor întâmpla vor arunca vreo lumină asupra sa (şi viceversa).

Addy Domarus

Notă din a Cincisprezecea Zi a celei de-a Şasea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

De dimineaţă, în cea de-a Doua Sală de Sud-Vest, Omul Celălalt a spus:

— Astăzi o să lucrez la ritual, aşa că presupun că n-o să vrei să stai prin preajmă.

Ritualul este o parte de ceremonial magic prin care Omul Celălalt intenţionează să elibereze Marea şi Secreta Cunoaştere din ceea ce o ţine captivă în Lume şi să o transfere către noi înşine. Până acum l-am îndeplinit de patru ori, de fiecare dată în versiuni uşor diferite.

— Am făcut unele schimbări, a continuat el, şi aş vrea să aud cum sună *in situ*[2].

— Te ajut, m-am oferit cu nerăbdare.

— Bine, a zis. Numai să nu devii prea vorbăreţ. Am nevoie de concentrare. De limpezime.

— Absolut.

Astăzi Omul Celălalt poartă un costum de un gri potrivit cu o cămaşă albă şi pantofi negri. Îşi aşază dispozitivul strălucitor pe un Soclu Gol.

— Aceasta este o invocaţie, a spus. În invocaţii iniţiatul trebuie să stea cu faţa către răsărit. Încotro e răsăritul?

I-am arătat.

— Bine.

— Eu unde să stau? am întrebat.

[2] „La fața locului” – în lb. lat., în orig. (n. red.).

— Unde vrei. Nu contează.

M-am poziţionat cu doi metri la sud de locul în care stătea el; am decis că ar trebui să stau cu faţa spre nord – adică spre el. Nu am niciun instinct real sau vreo cunoştinţă privind ritualurile, dar mi s-a părut că aceasta ar fi o poziţie potrivită pentru un acolit, servil însă conectat cu Interpretul Misterelor.

— Ce trebuie să fac? am întrebat.

— Nimic. Numai să taci, aşa cum ţi-am spus.

— O să mă concentrez ca să-ţi transmit puterea Spiritului meu.

— Bine. În regulă. Aşa să faci.

S-a întors spre dispozitivul lui strălucitor să verifice ceva.

— OK, a zis. În această primă parte a ritualului am făcut cele mai multe modificări. Până acum pur şi simplu invocam cunoaşterea şi-i ceream să vină la mine şi să se instaleze în mine. Însă asta nu a dus nicăieri, aşa că o să invoc în schimb spiritul lui Addy Domarus.

— Cine sau ce este Addy Domarus? am întrebat.

— Un rege. Mort demult. Cineva care poseda cunoaşterea. Sau oricum o parte oarecare din ea. Am avut succes în a-l chema în ajutor în alte ritualuri, mai ales când… (S-a oprit brusc şi pentru un scurt moment a părut confuz.) Am avut succes în a-l chema în trecut, a încheiat.

Omul Celălalt şi-a asumat postura nobilă a Interpretului Misterelor. Şi-a îndreptat spatele, şi-a tras umerii înapoi şi a înălţat capul. Mi-a adus aminte de Statuia unui Hierofant din a Nouăsprezecea Sală de Sud.

Dintr-odată semnificaţia a ceea ce spusese m-a izbit.

— Oh! am exclamat. Nu ai mai spus până acum că dumneata cunoşti unul dintre numele Morţilor! Ştii care anume este? Te rog, spune-mi dacă ştii! Mi-ar plăcea tare mult să-i spun pe nume atunci când îi aduc ofrande de hrană şi băutură!

Omul Celălalt s-a oprit din ceea ce făcea şi s-a încruntat.

— Poftim?

— Morţii, am continuat cu ardoare. Dacă într-adevăr

cunoşti numele unuia dintre ei, te rog spune-mi cui anume aparţine.

— Poftim? M-ai pierdut. Ce anume al cui?

— Ai spus că în timpurile trecute unul sau mai mulţi dintre Morţi poseda Cunoaşterea. Apoi au pierdut-o. Aşa că am dorit să ştiu care dintre ei era. Bărbatul cu Cutia de Biscuiţi? Persoana Ascunsă? Unul dintre Oamenii din Alcov?

Omul Celălalt mă fixa fără să înţeleagă.

— Cutia de biscuiţi… Despre ce vorbeşti? A, stai aşa. Are legătură cu oasele pe care le-ai găsit? Nu. Nu-nu-nu-nu-nu. Acelea nu sunt… Nu e… Of, pentru numele lui Dumnezeu! N-am spus că trebuie să mă concentrez? Nu asta am spus? Am putea să nu facem asta acum? Încerc să pun la punct ritualul.

M-am simţit imediat ruşinat. Împiedicam lucrarea importantă a Omului Celuilalt.

— Ba da, bineînţeles, am spus.

— Nu am timp să răspund la întrebări irelevante, s-a răstit el.

— Scuze.

— Ar fi minunat dacă ai putea pur şi simplu să taci.

— Aşa o să fac. Promit.

— Bine. În regulă. Unde eram?

A inspirat adânc şi şi-a îndreptat din nou postura, dându-şi capul pe spate. Şi-a înălţat braţele şi în tonuri răsunătoare l-a invocat pe Addy Domarus în mai multe rânduri şi în diferite moduri de *Vino! Vino!*

În Tăcerea care a urmat şi-a lăsat treptat braţele să cadă şi s-a relaxat.

— OK, a zis. Ca să meargă mi-ar trebui un vas pentru jăratic. Să ard nişte tămâie. O să vedem. Apoi după invocaţie urmează enumerarea. Voi numi puterile pe care le caut: înfrângerea morţii, pătrunderea în minţile celor mai slabi, invizibilitatea etc. E important ca fiecare putere să fie vizualizată şi astfel, pe măsură ce le numesc, mă imaginez trăind veşnic, citind gândurile altcuiva, devenind invizibil şi aşa mai departe.

Am ridicat politicos mâna. (Nu voiam să fiu acuzat iar că pun întrebări irelevante.)

— Da? a rostit tăios.

— Ar trebui să fac şi eu asta?

— Da. Dacă vrei.

Cu acelaşi glas sonor, Omul Celălalt a recitat lista puterilor dăruite de Cunoaştere, iar când a intonat *Numesc puterea zborului!* M-am imaginat pe Mine transformat într-o egretă, zburând împreună cu alte egrete deasupra Valurilor furioase. (Dintre toate puterile despre care vorbeşte Omul Celălalt, aceasta este favorita mea. De fapt, ca să fiu întru totul sincer, sunt foarte indiferent în privinţa restului. Ce utilitate ar avea pentru mine invizibilitatea? În majoritatea timpului nu este nimeni aici să mă vadă, cu excepţia păsărilor. Nu-mi doresc nici să trăiesc veşnic. Casa stabileşte o anumită durată de viaţă pentru păsări şi o alta pentru oameni. Sunt mulţumit cu asta.)

Omul Celălalt a ajuns la finalul listei. Îmi dădeam seama că se gândeşte la părţile ritualului pe care tocmai îl îndeplinise şi de care nu era satisfăcut. Era încruntat şi privea în gol.

— Simt că ar trebui să adresez toate astea unui fel de… unui fel de energie, ceva vital şi viu. Eu caut puterea şi în consecinţă ar trebui să adresez cuvintele unui lucru care e deja puternic. Are sens?

— Da, am zis.

— Dar nu există nimic puternic. Nici măcar ceva viu nu există. Doar un şir nesfârşit de camere sinistre, toate la fel, pline de figuri în descompunere acoperite de găinaţ.

A căzut într-o tăcere nefericită.

Ştiam de mulţi ani că Omul Celălalt nu venerează Casa la fel cum o fac eu, dar tot mă şochează când vorbeşte aşa. Cum poate un om inteligent ca el să spună că nu e nimic viu în Casă? Sălile Inferioare sunt pline de vegetaţie şi creaturi marine, unele foarte frumoase şi foarte stranii. Fluxurile însele sunt încărcate de mişcare şi forţă şi astfel, chiar dacă nu sunt chiar vii, nu sunt nici ne-vii. În Sălile de

Mijloc există păsări şi oameni. Reziduurile (de care se plânge el) sunt de fapt semne de Viaţă! Nu are dreptate nici când spune că Sălile sunt toate la fel. Variază mult stilul Coloanelor, Pilaştrilor, Nişelor, Absidelor, Frontoanelor etc., la fel ca numărul Uşilor şi Ferestrelor. Fiecare Sală are Statuile ei şi fiecare Statuie este unică sau, dacă într-adevăr există repetiţii, acestea se petrec la distanţe mari, fiindcă eu încă nu am văzut vreuna.

Bineînţeles, nu avea niciun rost să-i spun aşa ceva. Ştiam că doar l-aş fi iritat şi mai mult.

— Dar o Stea? am propus. Dacă am îndeplini Ritualul noaptea, poţi adresa invocaţia unei Stele. O Stea e o sursă de putere şi energie.

A urmat un moment de tăcere, apoi:

— Adevărat. O stea, a mormăit el surprins. Nu e chiar o idee rea.

S-a mai gândit puţin.

— O stea fixă ar fi mai bună decât una rătăcitoare. Şi trebuie să fie strălucitoare, cu mult mai strălucitoare decât stelele care o înconjoară. Cel mai bine ar fi dacă am găsi undeva în labirint un punct sau un loc care să fie unic şi să îndeplinim ritualul acolo, cu faţa la steaua cea mai strălucitoare!

Pentru un moment a fost entuziasmat. Apoi a oftat şi toată energia a părut să se scurgă iar din el.

— Dar asta e prea puţin probabil, nu-i aşa?

A repetat că fiecare Sală era exact ca oricare altă Sală, doar că le numea „camere” şi folosea un epitet menit să le denigreze.

Am simţit o răbufnire de furie şi pentru o clipă am vrut să nu-i spun ceea ce ştiam. Dar după aceea m-am gândit că nu ar fi frumos din partea mea să-l pedepsesc pentru ceva ce nu poate controla. Nu e vina lui că nu vede lucrurile aşa cum le văd eu.

— De fapt, am zis, există o Sală care este diferită de celelalte.

— Da? N-ai vorbit niciodată despre asta. În ce fel e diferită?

— Are numai o Uşă şi nicio Fereastră. Am văzut-o o singură dată. Are o atmosferă greu de descris cu precizie. Este maiestuoasă, misterioasă şi în acelaşi timp încărcată de Prezenţă.

— Vrei să spui că e ca un templu?

— Da. Ca un templu.

— De ce nu mi-ai spus despre ea dinainte? a întrebat, iritându-se şi înfuriindu-se din nou.

— Păi, e la ceva distanţă de aici. M-am gândit că e puţin probabil să…

Dar el nu era interesat de explicaţiile mele şi m-a întrerupt imediat.

— Trebuie să văd locul ăsta. Mă poţi duce acolo? Cât e de departe?

— Este cea de-a O Sută Nouăzeci şi Doua Sală de Vest şi se află la douăzeci de kilometri de la Primul Vestibul, am zis. Ne ia 3,76 ore ca să ajungem acolo, fără să punem la socoteală şi perioadele de odihnă.

— Of, a făcut el.

Cu greu i-aş fi putut spune ceva mai descurajant (cu toate că nu asta fusese intenţia mea). El nu simţea dorinţa să exploreze Lumea. Nu cred să fi călătorit mai departe de patru sau cinci Săli depărtare de Primul Vestibul.

A declarat:

— Trebuie să ştiu ce stele pot fi văzute din uşa acelei camere. Ai idee?

M-am gândit. Oare cea de-a O Sută Nouăzeci şi Doua Sală de Vest era orientată pe axa est-vest? Sau sud-est – nord-vest? Am scuturat din cap.

— Nu ştiu. Nu-mi amintesc.

— Te poţi întoarce acolo să afli?

— Da.

Am ezitat.

— Care e problema? a întrebat.

— Drumul către cea de-a O Sută Nouăzeci şi Doua Sală de Vest trece prin al Şaptezeci şi Optulea Vestibul, o Zonă supusă frecvent inundaţiilor. Acum ar trebui să fie uscată, dar Fluxul aduce Sfărâmături din Sălile Inferioare şi le

împrăştie prin Sălile înconjurătoare. Unele Sfărâmături au margini ascuţite care pot tăia picioarele unui om. Nu este bine să-ţi sângereze picioarele. Înseamnă pericol de infecţie. Trebuie să-ţi croieşti drum cu grijă printre bucăţile de Marmură Sfărâmată. Este posibil, dar laborios. Va lua timp.

— OK, a zis Omul Celălalt. Deci sunt cioburi. Dar tot nu înţeleg care e problema. Tu ai trecut mai înainte prin locul unde se găsesc sfărâmăturile şi atunci nu ai păţit nimic. Ce s-a schimbat?

M-am îmbujorat la faţă. Mi-am fixat privirea în Pavaj. Omul Celălalt era atât de curat, atât de elegant în costumul său şi cu pantofii săi lucitori. Eu, pe de altă parte, nu eram curat. Aveam hainele zdrenţuite şi decolorate, putrezite de la Apa de Mare în care pescuiam. Uram să-i atrag atenţia asupra acestui contrast între noi, însă el mă întrebase şi astfel eram nevoit să-i răspund. Am rostit:

— Ceea ce s-a schimbat este că înainte aveam pantofi. Acum nu mai am.

Omul Celălalt s-a uitat mirat la picioarele mele cafenii desculţe.

— Când s-a întâmplat asta? m-a întrebat.

— Cam acum un an. Pantofii s-au rupt.

A izbucnit în râs.

— Şi de ce n-ai spus nimic?

— N-am vrut să te deranjez. Am crezut că pot să-mi fac nişte încălţări din piele de peşte. Dar n-am găsit timp. E numai vina mea.

— Serios, Piranesi! Ce prostuţ eşti! Dacă asta e tot ce te împiedică să mergi în… în… cum îi spui acelei camere…

— A O Sută Nouăzeci şi Doua Sală de Vest! am exclamat.

— Da. Mă rog. Dacă asta e tot, o să-ţi aduc mâine pantofi.

— Oh! Asta ar fi… am început, dar Omul Celălalt a ridicat mâna.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti. Numai fă-mi rost de informaţiile necesare. Asta-i tot ce cer.

— Oh, aşa o să fac! am promis. Dacă o să am pantofi n-o să fie nicio problemă. O să ajung în cea de-a O Sută Nouăzeci şi Doua Sală de Vest în trei ore şi jumătate. Patru cel mult.

Pantofii

Notă din a Şaisprezecea Zi a celei de-a Şasea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Azi dimineaţă, în drum spre a Treia Sală de Sud-Vest, am trecut prin a Doua Sală de Sud-Vest. Pe Soclul Gol, de care se sprijinea de obicei Omul Celălalt, se afla o cutie mică de carton. Avea culoarea gri închis. Pe capac se vedeau imaginea unei caracatiţe într-o nuanţă mai palidă de cenuşiu şi nişte litere portocalii. Cu literele portocalii scria AQUARIUM.

Am deschis-o. La prima vedere părea să nu conţină nimic în afara unei hârtii albe subţiri, dar când am ridicat hârtia am găsit o pereche de pantofi. Erau confecţionaţi din pânză groasă de o culoare albastru-verzui care îmi amintea de Fluxurile din Sălile de Sud. Tălpile de cauciuc erau groase şi albe. Aveau şireturi albe. I-am scos din cutie şi i-am încălţat. Îmi veneau perfect. Am încercat să mă plimb în ei. Picioarele mele stăteau confortabil şi pregătite să ţopăie.

Toată ziua am alergat şi am dansat pentru simpla plăcere de a-mi simţi picioarele în noii mei pantofi.

— Ia uitaţi! le-am spus ciorilor din Prima Sală de Nord, când au coborât în zbor de pe Statuile de Sus ca să vadă ce făceam. Am pantofi noi!

Dar ciorile doar au cârâit şi au zburat înapoi sus.

O listă a lucrurilor pe care mi le-a dat Omul Celălalt

Notă din a Şaptesprezecea Zi a celei de-a Şasea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Am făcut o listă cu toate lucrurile pe care mi le-a dat Omul Celălalt, astfel încât să-mi amintesc să fiu recunoscător şi să mulţumesc Casei pentru că mi-a trimis aşa un prieten excelent!

În Anul în care am numit Constelaţiile, Omul Celălalt mi-a dăruit:

- un sac de dormit;
- o pernă;
- 2 pături;
- 2 năvoade făcute dintr-un polimer sintetic;
- 4 foi mari din plastic greu;
- o lanternă (pe asta nu am folosit-o niciodată şi acum nu mai ţin minte unde am pus-o);
- 6 cutii de chibrituri;
- 2 sticluţe cu multivitamine;

În Anul în care am numărat şi am numit Morţii, mi-a dat:

- un sandviş cu brânză şi şuncă

În Anul în care Tavanele din a Douăzecea şi a Douăzeci şi Una Săli de Nord-Est s-au prăbuşit, mi-a dat:

- 6 boluri de plastic; (Le folosesc ca să adun Apa Proaspătă care curge prin Crăpăturile din Tavane şi pe Feţele Statuilor. Unul dintre boluri este albastru, două sunt roşii şi alte trei au culoarea norilor. Cele de culoarea norilor îmi fac necazuri. Au aproape exact aceeaşi nuanţă gri-alburie ca Statuile. Când le aşez undeva ca să adun apă ele se confundă imediat cu mediul şi nu le mai văd. Una a dispărut anul trecut şi încă nu am găsit-o.)
- 4 perechi de şosete; (Timp de două Ierni picioarele mele au fost calde şi fericite, dar acum şosetele sunt numai găuri. Din nefericire Omului Celuilalt nu i-a venit ideea să-mi dăruiască unele

noi.

- o undiţă;
- o portocală;
- o felie de tort de Crăciun;
- 8 sticluţe cu multivitamine;
- 4 cutii de chibrituri;

În Anul în care am călătorit până în a Nouă Sute Şaizecea Sală de Vest, mi-a dat:

- o baterie nouă pentru ceasul meu;
- 10 caiete noi;
- diverse articole de papetărie, inclusiv 12 coli mari de hârtie pe care să desenez Hărţi Stelare, plicuri, creioane, o riglă şi câteva gume;
- 47 pixuri;
- multivitamine şi chibrituri;

Anul acesta (Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest), mi-a dăruit până acum:

- încă 3 boluri de plastic; (Acestea sunt cele mai bune, fiind în culori vii şi prin urmare uşor de văzut. Unul este portocaliu şi două au diverse nuanţe de verde.)
- 4 cutii de chibrituri;
- 3 sticluţe cu multivitamine;
- o pereche de pantofi noi!

Datorez atât de mult generozităţii Omului Celuilalt. Fără el nu aş dormi confortabil la căldură, în sacul de dormit, Iarna. Nu aş avea caiete în care să-mi notez gândurile.

Acestea fiind zise, mă întreb de ce Casa oferă atât de multe obiecte Celuilalt şi mie nu, aprovizionându-l cu saci de dormit, pantofi, boluri de plastic, sandvişuri cu brânză, caiete, felii de tort de Crăciun etc. etc., în timp ce mie îmi dă în general peşte. Cred că poate este din cauză că Omul Celălalt nu se pricepe aşa de bine ca mine să-şi poarte de

grijă. El nu ştie să pescuiască. Niciodată (din câte ştiu eu) nu adună iarbă de mare, nu o usucă şi nu o păstrează ca să facă focul sau ca să-şi pregătească o gustare bună; nu se îngrijeşte să jupoaie peştele ca să obţină piele (care este utilă pentru multe lucruri). Dacă nu i-ar oferi Casa acele obiecte, probabil ar muri. Sau (ceea ce este şi mai probabil) ar trebui să-mi dedic eu o mare parte din timp îngrijirii lui.

Niciunul dintre Morţi nu revendică numele Addy Domarus

Notă din a Optsprezecea Zi a celei de-a Şasea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Trecuseră câteva săptămâni de când nu-i mai vizitasem pe Morţi, aşa că am făcut-o astăzi. Nu este o sarcină uşoară să-i vizitez pe toţi în decursul unei singure zile întrucât se află la câţiva kilometri distanţă unul de celălalt. Le-am dus fiecăruia ofrande de apă, hrană şi nuferi pe care i-am cules din Sălile Inundate.

În faţa fiecărei Nişe şi a fiecărui Soclu am şoptit numele *Addy Domarus.* Speram ca unul dintre ei – cel căruia îi aparţine numele – să comunice cumva acceptarea acestuia. Dar acest lucru nu s-a întâmplat. Mai degrabă, în timp ce îngenuncheam dinaintea Nişelor şi a Soclurilor, am simţit un vag sentiment de repudiere, ca şi cum numele ar fi fost respins.

O călătorie

Notă din a Nouăsprezecea Zi a celei de-a Şasea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Mi-am petrecut ziua de azi îndeplinind muncile uzuale: pescuitul, adunarea algelor, lucrul la Catalogul Statuilor. După-amiaza târziu mi-am strâns ceva provizii şi am pornit către cea de-a O Sută Nouăzeci şi Doua Sală de Vest.

Pe drum Casa mi-a arătat multe lucruri minunate.

În cel de-al Patruzeci şi Cincilea Vestibul am văzut o Scară care devenise un imens pat de stridii. Una dintre Statuile aliniate pe lângă Peretele Scării era aproape înghiţită de carapacele negru-albăstrii ale stridiilor şi numai o jumătate de faţă şi un braţ alb întins rămăseseră libere. I-am făcut o schiţă în Jurnal.

În cea de-a Cincizeci şi Doua Sală de Vest am dat peste un Perete scăldat în atât de multă lumină aurie încât Statuile păreau să se dizolve în el. De acolo am trecut într-o mică Anticameră cu Ferestre puţine, unde era umbră şi frig. Am văzut Statuia unei Femei care ţinea întinsă o Farfurie largă şi plată din care bea un Ursuleţ.

Pe măsură ce mă apropiam de al Şaptezeci şi Optulea Vestibul, Pavajele se umpleau cu Moloz. La început am văzut doar pete ici-colo, dar când am ajuns lângă Vestibul mergeam deja pe o Podea inegală şi înşelătoare din Piatră Spartă. În Vestibulul în sine, un şuvoi subţire de Apă încă mai curgea pe sub Moloz. Statui Sparte stăteau aplecate prin Colţuri.

Am continuat să merg. În cea de-a Optzeci şi Opta Sală de Vest nu se mai găseau Sfărâmături pe Pavaj, dar am descoperit o altă problemă. O colonie de pescăruşi argintii îşi construiseră cuiburile în Sală şi apariţia mea printre ele a fost întâmpinată cu furie. Au ţipat indignaţi şi au zburat spre mine, bătând din aripi şi încercând să mă ciupească cu ciocurile. Am fluturat din braţe, am strigat la ei şi i-am alungat.

Am ajuns în a O Sută Nouăzeci şi Doua Sală de Vest. M-am postat în Unica Uşă şi am privit înăuntru. Pereţii din jur erau scăldaţi într-o Lumină albăstruie de seară, însă această Sală – care, după cum am spus deja, nu are Ferestre – era întunecată şi Statuile erau invizibile. Un curent slab – ca o Răsuflare Rece – emana din ea.

Nu sunt obişnuit cu Întunericul Absolut. Există foarte puţine Locuri Întunecate în Casă; ici şi colo poţi găsi un Colţ umbros al unei Anticamere sau un Unghi în Sălile Ruinate unde lumina este blocată de Sfărâmături; dar în

general vorbind Casa nu este întunecată. Chiar şi Noaptea strălucesc Stelele prin Ferestre.

Îmi imaginasem că tot ce aveam de făcut ca să răspund la întrebarea Omului Celuilalt – *Ce Stele se pot vedea din uşa Sălii?* – era să determin orientarea exactă a Sălii şi apoi să-mi consult Harta Stelelor. Dar acum că mă aflam chiar în Uşă mi-am dat seama că acest plan era exagerat de optimist. Uşa avea aproximativ patru metri lăţime şi unsprezece metri înălţime – ceea ce este imens pentru o Uşă, dar minuscul în comparaţie cu vastitatea Cerului. Nu eram în stare să spun care Stele vor apărea încadrate de Uşă decât dacă petreceam Noaptea în Sală ca să văd Eu însumi.

Perspectiva nu mi se părea atrăgătoare.

Mi-am amintit cum urcasem o Scară spre Sala Superioară de deasupra celei de-a Nouăsprezecea Săli de Est şi o găsisem plină de Nori. Mi-am amintit cum acea Sală era plină de Figuri gigantice aflate în toiul unor activităţi violente, cum fiecare Faţă era contorsionată de urlete de furie şi teroare.

Să presupunem (m-am gândit eu) că asta s-ar întâmpla din nou. Să presupunem că pătrund în întunericul celei de-a O Sută Nouăzeci şi Doua Săli de Vest şi că mă întind să dorm, pentru ca apoi să mă trezesc înconjurat de orori?

M-am supărat pe Mine, dezgustat de propria mea frică. Nu aşa trebuia să gândesc! Oare am mers patru ore până în această Sală numai ca să-mi fie frică să intru înăuntru? Ce ridicol! Mi-am spus că teama pe care o încercasem în acea Sală Superioară era foarte puţin probabil să se repete oriunde altundeva. La urma urmelor, mai intrasem şi înainte în cea de-a O Sută Nouăzeci şi Doua Sală de Vest. Dacă Statuile ar fi fost deosebit de violente sau înfricoşătoare cu siguranţă mi-aş fi amintit. În plus, aveam o obligaţie faţă de Omul Celălalt. Avea nevoie să afle ce Stele erau vizibile din Uşă.

Totuşi, întunericul mă speria. Am amânat un timp pătrunderea în el. M-am aşezat afară, am mâncat, am băut şi am scris această notă în Jurnal.

A O Sută Nouăzeci şi Doua Sală de Vest

Notă din a Douăzecea Zi a celei de-a Şasea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Completând nota precedentă din Jurnal, am intrat în cea de-a O Sută Nouăzeci şi Doua Sală de Vest. Întunericul şi Frigul m-au înconjurat. Puţin mai departe (estimez cam 20 de metri) m-am întors cu faţa la Unica Uşă, care se alinia perfect cu o Fereastră a Coridorului exterior. M-am aşezat pe jos şi m-am învelit în pături.

La început eram conştient în mod acut de întunericul din spatele meu şi de privirile Statuilor Necunoscute. Era foarte linişte. Sala în care dorm de obicei – a Treia Sală de Nord – e plină de păsări şi noaptea aud mici sunete când se mişcă şi bat din aripi acolo unde stau cocoţate; dar din câte îmi puteam da seama, în a O Sută Nouăzeci şi Doua Sală de Vest nu erau păsări. Probabil o găseau la fel de neliniştitoare ca, mine.

M-am străduit să mă concentrez pe singurul lucru care îmi era familiar: zgomotul Mării în Sălile Inferioare, Apa care lovea uşor Pereţii în miile de Camere. Este un sunet care mă acompaniază zi de zi. În fiecare seară adorm cu el în urechi, aşa cum adoarme un copil la pieptul mamei lui, în siguranţă, ascultându-i bătăile inimii. Şi probabil chiar asta s-a întâmplat, întrucât următorul lucru pe care îl ştiu este că m-am trezit brusc din somn.

Luna Plină era în dreptul Unicei Uşi, inundând Sala cu Lumină. Statuile de pe Pereţi erau poziţionate toate ca şi cum tocmai s-ar fi întors cu faţa spre Uşă, cu ochii lor de marmură fixând Luna. Se deosebeau de Statuile din alte Săli; nu reprezentau indivizi izolaţi, ci o Mulţime. Două se ţineau în braţe; alta ţinea mâna pe umărul celei din faţa sa, ca şi cum ar fi vrut s-o împingă ca să poată vedea Luna; un copil se agăţa de mâna tatălui său. Exista chiar şi un Câine care – nefiind interesat de Lună – stătea pe picioarele din spate, cu labele din faţă pe pieptul stăpânului său, cerşindu-i atenţia. Peretele din Spate era o Masă de Statui

– nu aranjate ordonat pe Niveluri, ci doar o mulţime amestecată, haotică. Puţin mai departe printre ele se găsea un Tânăr scăldat în Lumina Lunii cu extazul întipărit pe faţă, ţinând un steag în mână.

Aproape că uitasem să respir. Pentru o clipă am avut imaginea a cum ar putea fi dacă în loc de doi oameni în Lume ar fi mii.

A Optzeci şi Opta Sală de Vest

A doua notă din a Douăzecea Zi a celei de-a Şasea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Luna Plină a coborât către vest, Lumina din Sală s-a diminuat şi Constelaţiile au devenit mai vizibile prin Fereastra opusă Uşii. Am notat ce Constelaţii şi ce Stele am văzut. În Zori am dormit câteva ore, apoi mi-am început călătoria spre casă.

În timp ce mergeam, mă gândeam la Marea şi Secreta Cunoaştere, despre care Omul Celălalt spune că ne va garanta noi puteri stranii. Şi mi-am dat seama de ceva. Mi-am dat seama că eu nu mai credeam în ea. Sau poate nu chiar aşa. Credeam că este posibil să existe acea Cunoaştere. De asemenea, credeam şi că este posibil să nu existe. Indiferent cum ar fi fost, ea nu mai conta pentru mine. Nu mai intenţionam să-mi pierd timpul căutând-o.

Această realizare – realizarea Insignifianţei Cunoaşterii – mi-a venit sub forma unei Revelaţii. Ceea ce vreau să spun cu asta este că am ştiut că e adevărată înainte de a înţelege de ce sau ce paşi m-au condus la ea. Când am încercat să refac acei paşi, mintea mea se tot întorcea la imaginea celei de-a O Sută Nouăzeci şi Doua Săli de Vest în Lumina Lunii, la Frumuseţea ei, la profunda senzaţie de Calm, la privirile respectuoase de pe chipurile Statuilor întoarse (sau care păreau că s-ar întoarce) către Lună. Mi-am dat seama că pe noi căutarea Cunoaşterii ne-a încurajat să ne gândim la Casă ca la un fel de ghicitoare de dezlegat sau un text de interpretat şi că, dacă am

descoperi vreodată Cunoaşterea, ar fi ca şi când Valoarea ar fi smulsă Casei, iar tot ce ar rămâne ar fi un simplu decor.

Imaginea celei de-a O Sută Nouăzeci şi Doua Săli de Vest în Lumina Lunii m-a făcut să înţeleg cât de ridicol ar fi aşa ceva. Casa are valoare pentru că este Casa. Este suficientă în Sine. Nu este o cale către un scop.

Acest gând a condus la altul. Mi-am dat seama că puterile descrise de Omul Celălalt m-au făcut întotdeauna să nu mă simt în largul meu. De exemplu, el spune că vom avea puterea de a controla minţi inferioare. Ei bine, în primul rând nu există minţi inferioare; nu suntem decât Eu, el, şi amândoi avem un intelect ager şi viu. Dar, presupunând că ar exista o minte inferioară, de ce aş vrea s-o controlez?

Abandonarea căutării Cunoaşterii ne-ar permite să urmărim un nou fel de ştiinţă. Am putea urma orice cale pe care ne-ar sugera-o informaţiile. Gândul la toate astea m-a entuziasmat şi m-a făcut fericit. Eram nerăbdător să mă întorc la Omul Celălalt şi să-i explic.

Mergeam prin Săli, gândindu-mă la aceste lucruri, când am auzit strigăte răguşite de păsări şi mi-am adus aminte că a Optzeci şi Opta Sală de Vest era plină de pescăruşi argintii. M-am gândit dacă să o apuc sau nu pe o cale diferită, dar după ce am estimat că orice abatere ar adăuga şapte sau opt Săli (1,7 kilometri) călătoriei mele, am decis să n-o fac.

Ajunsesem la jumătatea Sălii, când am observat câteva pete albe împrăştiate pe Pavaj. Le-am ridicat. Erau bucăţi de hârtie ruptă cu scris pe ele. Erau mototolite, iar eu le-am netezit şi am încercat să le asamblez. Două – ba nu, trei – dintre rămăşiţe s-au îmbinat perfect, formând o parte dintr-o foaie cu o latură neregulată. Părea să fie o pagină ruptă dintr-un caiet.

Îmi dădeam seama că, până şi reconstituită, pagina va fi dificil de descifrat. Scrisul era atroce, ca o iarbă de mare încurcată. După câteva minute de studiu am crezut că pot distinge cuvântul „minotaur”. Un rând sau două deasupra

am văzut cuvântul „sclav”, iar puţin mai jos expresia „să-l omor”. Restul era complet indescifrabil. Dar referirea la un „minotaur” m-a intrigat. Primul Vestibul conţine opt Statui masive de Minotauri, fiecare diferită de celelalte. Poate că persoana care a scris acest lucru a vizitat Sălile mele?

M-am întrebat al cui ar putea fi scrisul. Nu era al Omului Celuilalt. În afară de faptul că eram sigur că el nu se aventurase până în a Optzeci şi Opta Sală de Vest, ştiam că scrisul lui era ordonat şi precis. Atunci – unul dintre Morţi. Omul Piele-de-Peşte? Bărbatul cu Cutia de Biscuiţi? Persoana Ascunsă? Ar fi putut fi o descoperire de importanţă istorică.

Acum, ştiind ce să caut, am putut vedea mai multe forme albe zăcând pe Pavaj. M-am apucat să le adun. Începând din Colţul de Sud-Vest am înaintat sistematic prin întreaga Sală, acoperind fiecare porţiune a ei. La început pescăruşii au avut obiecţii răguşite la activitatea mea, însă când s-au convins că nu mă apropiam de ouăle sau de puii lor şi-au pierdut interesul. Am găsit patruzeci şi şapte bucăţele de hârtie, dar când am îngenuncheat şi am încercat să le alătur mi-a devenit clar că multe încă lipseau.

Am privit în jur. Cuiburile pescăruşilor argintii se aflau sus pe umerii Statuilor sau înghesuite pe Socluri; unul era fixat între Picioarele Statuii unui Elefant, iar altul se balansa pe Coroana unui Rege Bătrân. Din cuibul de pe Coroană am văzut iţindu-se două fragmente albe. M-am apropiat cu grijă şi m-am căţărat pe o Statuie învecinată ca să le examinez. Imediat m-au atacat doi pescăruşi, strigându-şi indignarea şi biciuindu-mă cu aripile şi cu ciocurile. Dar şi eu eram la fel de hotărât. Cu un braţ m-am săltat pe Statuie şi cu celălalt am alungat păsările.

Cuibul era şubred, dezordonat, construit din alge şi oase de peşte; întreţesute în structura lui se găseau cinci sau şase bucăţele de hârtie cu scris. Am coborât şi m-am retras spre mijlocul Sălii, departe de Pereţi, de cuiburi şi de pescăruşii atacatori.

Am cugetat la ce aveam de făcut. Nu exista pe moment posibilitatea să regăsesc fragmentele lipsă. Pescăruşii

argintii nu mi-ar fi permis să le distrug cuiburile – şi nici nu aş fi vrut. Nu, trebuia să aştept până la sfârşitul verii – sau chiar până la începutul toamnei – când pescăruşii îşi vor fi abandonat cuiburile şi puii vor fi crescut. Atunci puteam să mă întorc şi să adun toate bucăţile care lipseau.

Am aşezat cu grijă cele patruzeci şi şapte de bucăţi în rucsacul meu şi mi-am continuat drumul spre casă.

Omul Celălalt povesteşte cum a mai spus totul şi înainte

Notă din a Douăzeci şi Doua Zi a celei de-a Şasea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Astăzi de dimineaţă am dus Hărţile Stelare în cea de-a Doua Sală de Sud-Vest.

L-am găsit pe Omul Celălalt sprijinit de Soclul Gol, cu gleznele încrucişate şi coatele aşezate pe Soclu. Părea relaxat. Purta un costum impecabil de culoare albastru-închis şi o cămaşă albă, strălucitoare. Mi-a zâmbit prietenos.

— Cum sunt pantofii? a întrebat.

— Excelenţi! am spus. Minunaţi! Mulţumesc! Dar mai valoros decât pantofii în sine mi se pare faptul că acest dar dovedeşte prietenia ta. Consider că a avea un asemenea prieten este una dintre cele mai mari bucurii ale Vieţii mele!

— Mă străduiesc, a zis. Aşadar, povesteşte-mi. Cum te mai descurci? Acum că ai şi pantofi.

— Am vizitat deja cea de-a O Sută Nouăzeci şi Doua Sală de Vest!

— OK. Şi ai aflat care stele sunt acolo? Ai notat?

— Am notat, am răspuns. Dar nu am luat notiţele cu mine deoarece îmi amintesc tot ce trebuie să îţi spun.

Apoi i-am povestit ce am văzut în a O Sută Nouăzeci şi Doua Sală de Vest.

— Statuile sunt caracteristica sa cea mai remarcabilă. Vreau să spun, în afară de faptul că are o Singură Uşă şi

nicio Fereastră. Lumina Lunii scoate în evidenţă o anume Statuie, reprezentarea unui Tânăr. Mi se pare că simbolizează Virtutea…

— Nu te osteni cu asta. Ştii că nu sunt interesat de statui. Spune-mi despre stele. Ce ai putut să vezi?

— O să-ţi arăt.

Am deschis una dintre Hărţile Stelare şi am întins-o pe Soclul Gol. Omul Celălalt a venit şi s-a aşezat lângă mine.

— Am văzut Trandafirul, Mama cea Bună şi Felinarul. Spre dimineaţă au fost urmate de Cizmar şi de Şarpele de Fier.

(Acestea erau numele pe care Eu le dădusem Constelaţiilor.) Omul Celălalt a examinat atent Harta. Apoi şi-a ridicat dispozitivul strălucitor şi a notat câte ceva.

— E vreuna dintre aceste stele deosebit de strălucitoare?

— Da. Steaua aceasta de aici. Este o parte a Mamei celei Bune. Vârful braţului ei întins, ca să spun aşa. Este una dintre cele mai luminoase Stele de pe cer.

— Perfect, a zis Omul Celălalt. Steaua cea mai strălucitoare simbolizează cunoaşterea cea mai strălucitoare. Bun, acum că ai realizat toate astea, am luat o hotărâre. Am decis să merg în camera aceea şi să îndeplinesc acolo ritualul. Evident e mult mai departe în labirint decât am ajuns eu vreodată, aşa că există riscuri… a adăugat el după care a făcut o scurtă pauză şi a părut foarte concentrat, ca şi cum s-ar fi întărit pentru ceva. Dar punând în balanţă riscurile şi recompensele, ei bine, recompensele sunt potenţial imense. Informaţiile pe care mi le-ai adus sunt nepreţuite, iar acum ceea ce mai vreau să faci este să te întorci acolo şi să stabileşti ce constelaţii sunt vizibile în diferite perioade ale anului.

Acum era momentul să-i expun Revelaţia mea privind Marea şi Secreta Cunoaştere.

— Că veni vorba, şi eu am ceva să-ţi spun. Ceva ce mi-a fost revelat şi acum trebuie să împărtăşesc cu tine, ceva ce are implicaţii profunde pentru întreaga noastră cercetare viitoare. Trebuie să încetăm căutarea Cunoaşterii! Când

am început, o consideram o întreprindere demnă de laudă, care merita întreaga noastră atenţie, dar s-a dovedit că nu este aşa. Trebuie s-o abandonăm imediat şi în locul ei să stabilim un nou program de cercetare ştiinţifică!

Omul Celălalt nu era atent. Făcea note în dispozitivul strălucitor.

— Hm? Cum? a făcut.

— Vorbeam despre căutarea Cunoaşterii, am spus, şi despre cum Casa mi-a arătat că trebuie s-o abandonăm.

Omul Celălalt s-a oprit din scris. I-a luat un moment până să proceseze ceea ce spusesem. Apoi a pus dispozitivul pe Soclul Gol, şi-a acoperit faţa cu mâinile, a scos un fel de geamăt şi s-a frecat la ochi.

— Of, Doamne! Nu din nou!

Şi-a descoperit ochii. S-a întors şi a privit în depărtare.

— Nu spune nimic, a zis (cu toate că eu nu mai scosesem niciun cuvânt). Trebuie să mă gândesc.

A urmat o lungă tăcere la sfârşitul căreia părea să fi ajuns la o concluzie.

— Stai jos, mi-a indicat.

Ne-am aşezat amândoi pe Pavajul Sălii. Eu mi-am încrucişat picioarele, iar el a stat cu genunchii îndoiţi şi spatele sprijinit de Soclul Gol.

Chipul lui emana un fel de întuneric. Părea să-i fie greu să se uite la mine. După aceste semne am ştiut că era supărat, dar se străduia să n-o arate.

A tuşit.

— OK, a rostit cu voce controlată. Există trei motive – trei – pentru care tu nu ar trebui să încetezi căutarea Cunoaşterii. O să le expun acum pe toate şi la final cred că o să-ţi dai seama că am dreptate. Aş vrea doar să mă asculţi. Poţi să faci asta, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Spune-mi care sunt cele trei motive.

— OK, primul motiv este acesta. Poate că ţi se pare că ceea ce fac eu este egoist, adică încerc să obţin Cunoaşterea pentru mine. Însă realitatea este diferită. Cercetarea asta la care ne-am înhămat noi, eu şi cu tine, este un proiect cu adevărat măreţ. Monumental. Unul

dintre cele mai importante din istoria umanităţii. Cunoaşterea pe care o căutăm noi nu e ceva nou. E veche. Cu adevărat veche. Cândva, oamenii o posedau şi înfăptuiau lucruri măreţe, miraculoase. Ar fi trebuit să o păstreze. Ar fi trebuit s-o respecte. Dar nu au făcut-o. Au abandonat-o de dragul a ceva ce ei numeau progres. Iar acum ţine de noi să o recuperăm. Nu facem asta pentru noi înşine, ci o facem pentru omenire. Luăm înapoi ceva ce omenirea a pierdut în mod prostesc.

— Înţeleg, am zis. (Acest lucru a pus într-adevăr lucrurile într-o lumină uşor diferită.)

— Personal, a continuat Omul Celălalt, consider că această căutare este atât de importantă, atât de absolut de vitală, încât sunt nevoit să continui. Indiferent ce-ar fi. Nu am de ales. Astfel că, dacă decizia ta este să te opreşti, ei bine, în acest caz presupun că nu vom mai fi colegi. N-o să mai avem întâlnirile de marţea şi vinerea. Pentru că ce rost ar mai avea? Eu îmi voi continua cercetările, iar tu vei continua… s-a oprit şi a făcut un gest vag, să faci ceea ce faci tu. Desigur că nu vreau asta, dă-mi voie s-o subliniez, însă aşa vor sta lucrurile. Acesta este cel de-al doilea motiv.

— Oh! am zis, deoarece nu-mi trecuse prin minte că vom înceta să mai fim colegi. Dar munca împreună cu tine este una dintre cele mai mari plăceri ale vieţii mele!

— Ştiu, a aprobat Omul Celălalt. Şi desigur că eu simt la fel.

A făcut o pauză.

— Acum trebuie să-ţi expun cel de-al treilea motiv. Dar înainte de a face asta, trebuie să auzi altceva. E cel mai important lucru pe care îl am de spus, m-a privit el intens şi cercetător în ochi. Piranesi, nu e prima dată când îmi spui că vrei să încetezi căutarea Cunoaşterii. Nu e prima dată când îţi explic de ce nu e acesta mersul corect al lucrurilor. Tot ceea ce am spus noi acum? *Am mai spus toate astea şi înainte.*

— Ăăă… ce? am clipit eu mirat. Cum?… Nu, nu. Asta nu este adevărat.

— Ba da, mă tem că da. Vezi tu, labirintul se joacă cu mintea. Face oamenii să uite. Dacă nu eşti atent, poate să-ţi destrame întreaga personalitate.

Eram perplex.

— De câte ori am mai discutat asta? am întrebat în cele din urmă.

El s-a gândit o clipă.

— Acum e a treia oară. Există un tipar. Ideea de a înceta căutarea Cunoaşterii pare să-ţi vină cam o dată la optsprezece luni. Ştiu, ştiu, a adăugat el, plin de simpatie, privindu-mă în faţă. E dificil să accepţi.

— Dar nu înţeleg, am protestat. Am o memorie excelentă. Îmi amintesc fiecare Sală pe care am vizitat-o vreodată. Sunt şapte mii şase sute şaptezeci şi opt.

— Tu nu uiţi nimic despre labirint. De aceea contribuţia ta este atât de valoroasă. Dar uiţi alte lucruri. Şi, bineînţeles, pierzi noţiunea timpului.

— Poftim? am tresărit.

— Timpul. Îl pierzi mereu.

— Ce vrei să spui?

— Ştii tu. Percepi zilele şi datele greşit.

— Ba nu, am replicat indignat.

— Ba da. Asta e cam supărător, ca să fiu cinstit. Programul meu e întotdeauna foarte aglomerat. Vin să ne întâlnim şi tu nu eşti nicăieri pentru că ai sărit iar o zi. A trebuit să te corectez de nenumărate ori când percepţia ta despre timp s-a desincronizat.

— Desincronizat faţă de ce?

— Faţă de mine. Faţă de oricine altcineva.

Eram uluit. Nu l-am crezut. Dar nici n-am refuzat să-l cred. Nu ştiam ce să gândesc. Dar cu toată nesiguranţa mea, un lucru era clar, rămânea un lucru pe care mă puteam baza în mod absolut: Omul Celălalt era cinstit, nobil şi harnic. N-ar fi minţit.

— Dar *dumneata* de ce nu uiţi? am întrebat.

Omul Celălalt a ezitat o clipă.

— Îmi iau măsuri de prevedere, a spus cu grijă.

— N-aş putea să le iau şi eu?

— Nu. Nu. Nu ar funcţiona. Îmi pare rău. Nu pot să-ţi spun acum de ce şi pentru ce. E complicat. O să-ţi explic într-o zi.

Nu era foarte satisfăcător, dar în acel moment nu aveam energia sau capacitatea mentală ca să continui. Eram prea ocupat să mă gândesc la ceea ce aş fi putut să fi uitat.

— Din punctul meu de vedere este foarte îngrijorător, am zis. Să presupunem că aş uita ceva important, cum ar fi Momentul şi Tiparul Fluxurilor! Aş putea să mă înec.

— Nu, nu, a oftat Omul Celălalt. Nu trebuie să-ţi faci griji. Tu nu uiţi niciodată ceva de genul ăsta. Nu te-aş fi lăsat să umbli pe aici dacă aş fi considerat că eşti într-un pericol cât de mic. Ne cunoaştem deja de ani buni şi cunoştinţele tale despre labirint au crescut exponenţial. Este ceva cu adevărat excepţional. Cât despre restul, orice lucru important pe care îl uiţi ţi-l pot reaminti eu. Dar faptul că tu uiţi şi eu îmi amintesc… Din cauza asta e vital ca eu să stabilesc obiectivele. Eu. Nu tu. Este cel de-al treilea motiv pentru care ar trebui să continuăm să căutăm Cunoaşterea. Înţelegi?

— Da. Da. Cel puţin…

Am tăcut un moment.

— Am nevoie de timp să mă gândesc, am zis.

— Desigur, desigur, m-a bătut el consolator pe umăr. O să discutăm din nou marţi.

S-a ridicat în picioare şi s-a aplecat peste Soclul Gol, examinând micul dispozitiv strălucitor aşezat acolo.

— În orice caz, a adăugat, eu trebuie să plec. Sunt aici de aproape cincizeci şi cinci de minute.

Fără alt cuvânt s-a întors şi a plecat în direcţia Primului Vestibul.

Lumea nu confirmă afirmaţia Omului Celuilalt că ar exista goluri în memoria mea

Notă din a Douăzeci şi Treia Zi a celei de-a Şasea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Lumea (din câte îmi pot da eu seama) nu confirmă afirmaţia Omului Celuilalt că ar exista goluri în memoria mea.

În timpul explicaţiilor lui – şi ceva timp după aceea –, nu am ştiut ce să cred. De câteva ori am avut un sentiment vecin cu panica. Oare chiar uitasem conversaţii întregi?

Dar pe măsură ce zilele treceau, nu puteam găsi nicio evidenţă a pierderilor de memorie care să sprijine afirmaţiile Omului Celuilalt. Mi-am văzut de treburile mele zilnice obişnuite. Am cârpit una dintre plasele de pescuit şi am lucrat la Catalogul Statuilor. La începutul serii m-am dus în al Optulea Vestibul ca să pescuiesc în Apele Scării Inferioare. Razele Soarelui Apunând luminau prin Ferestrele Sălilor Inferioare, reflectându-se pe Suprafaţa Apei şi formând mici valuri de Lumină aurie pe Tavanul Scării şi peste Feţele Statuilor. La căderea Nopţii am ascultat Cântecele pe care le intonau Luna şi Stelele şi am cântat împreună cu ele.

Simt Lumea Completă şi Întreagă, iar Eu, Copilul ei, mă potrivesc perfect în ea. Nu există nicio întrerupere unde ar trebui să-mi amintesc ceva dar nu pot, unde ar trebui să înţeleg ceva dar nu pot. Singura parte a existenţei mele în legătură cu care mă încearcă o senzaţie de fragmentare este acea ultimă conversaţie stranie cu Omul Celălalt. Aşa că sunt nevoit să mă întreb: a cui memorie e deficitară? A mea sau a lui? Oare ar fi posibil ca el să-şi amintească discuţii care nu au avut loc niciodată?

Două memorii. Două minţi sclipitoare care îşi amintesc evenimentele trecute în mod diferit. Este o situaţie stânjenitoare. Nu există o a treia persoană care să spună care dintre noi are dreptate. (Ce bine ar fi să fie aici a Şaisprezecea Persoană!)

Cât despre afirmaţia Omului Celuilalt că aş pierde noţiunea timpului şi că aş amesteca zilele, nu văd cum ar putea fi aşa ceva adevărat. Calendarul pe care îl folosesc l-am inventat Eu însumi, deci cum ar putea fi „desincronizat”, cum pretinde el? Nu există nimic faţă de care să fie desincronizat.

Acum mă întreb dacă din această cauză mi-a pus acea întrebare ciudată acum trei săptămâni şi jumătate. Mă refer la întrebarea conţinând acel cuvânt neobişnuit. Întorcând paginile Jurnalului meu, văd că acel cuvânt este „Batter-Sea”.

Şi atunci, într-o clipă, soluţia s-a ivit de la sine! Tot ce am de făcut este să îmi recitesc Jurnalele şi să descopăr dacă există discrepanţe, orice fel de eveniment înregistrat pe care nu mi-l mai amintesc. Da! Asta cu siguranţă va lămuri problema. De fapt, singura reţinere pe care o aveam era că îmi va ocupa o parte substanţială din timp – scriu mult – pe care în acest moment nu o pot rupe de la alte proiecte.

Sunt hotărât să citesc Jurnalele cândva în lunile următoare, iar între timp voi porni de la presupunerea că memoria Omului Celuilalt, şi nu a mea, este cea incoerentă.

Scriu o scrisoare

Notă din a Douăzeci şi Patra Zi a celei de-a Şasea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Ceea ce urmează este transcrierea scrisorii pe care am trasat-o cu cretă pe Pavajul celei de-a Doua Săli de Sud-Vest.

DRAGĂ OM CELĂLALT,

CU TOATE CĂ NU MAI POT PRIVI CĂUTAREA MARII ŞI SECRETEI CUNOAŞTERI CA PE O ÎNTREPRINDERE ŞTIINŢIFICĂ LEGITIMĂ, AM DECIS CĂ AR FI CORECT SĂ CONTINUI SĂ TE AJUT ŞI SĂ ADUN ORICE INFORMAŢII AI NEVOIE. NU ESTE DREPT CA MUNCA TA ŞTIINŢIFICĂ SĂ AIBĂ DE SUFERIT DOAR PENTRU CĂ EU MI-AM PIERDUT ÎNCREDEREA ÎN IPOTEZA EI. SPER CA ACEST LUCRU SĂ FIE ACCEPTABIL PENTRU

TINE.

PRIETENUL TĂU

Omul Celălalt mă avertizează în legătură cu 16

Notă din a Douăzeci şi Şasea Zi din cea de-a Şasea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

În această dimineaţă m-am dus în a Doua Sală de Sud-Vest să mă întâlnesc cu Omul Celălalt. Mărturisesc că eram puţin neliniştit, gândindu-mă cum va decurge întâlnirea. Uneori când sunt neliniştit vorbesc foarte mult; m-am lansat imediat într-un discurs lung, dezvoltând fără rost pe marginea scrisorii scrise cu creta pe Pavaj.

Nu a contat. Pe la jumătate mi-am dat seama că Omul Celălalt nu asculta. Plecase capul gânditor şi răsucea absent nişte mici obiecte metalice din buzunarul jachetei. Astăzi purta un costum de culoarea cărbunelui şi o cămaşă neagră.

— N-ai văzut pe nimeni altcineva în labirint, nu-i aşa? a întrebat deodată.

— Altcineva?

— Da.

— Cineva nou? am zis.

— Da, a confirmat el.

— Nu.

Mi-a studiat chipul intens, ca şi cum dintr-un anume motiv s-ar fi îndoit de adevărul spuselor mele. Apoi s-a relaxat şi a spus:

— Nu. Nu. Cum s-ar putea? Nu suntem decât noi.

— Da, am fost de acord. Doar noi.

A urmat o scurtă tăcere.

— Doar dacă, am adăugat, nu există alţi oameni în alte Părţi ale Casei. În Locurile Foarte-Indepărtate pe care nici dumneata şi nici Eu nu le-am văzut. Mă întreb asta adesea. Ca ipoteză, este imposibil de dovedit, doar dacă într-o zi n-

o să dau peste semne de activitate umană, semne care să nu poată fi atribuite în mod rezonabil propriilor noştri Morţi.

— Hmmm, a făcut şi s-a cufundat iarăşi în gânduri.

O nouă tăcere.

Mi-a trecut prin minte că era posibil să fi dat deja peste astfel de semne. Fragmentele de hârtie scrisă pe care le găsisem în cea de-a Optzeci şi Opta Sală de Vest. Ar fi putut aparţine Morţilor noştri sau ar fi putut aparţine Altcuiva încă necunoscut. Eram pe cale să-i spun Omului Celuilalt despre ele, când el a început să vorbească din nou.

— Ascultă, aş vrea să-mi promiţi ceva.

— Desigur, am zis.

— Dacă vezi vreodată pe cineva în labirint, persoane necunoscute, vreau să-mi promiţi că n-o să încerci să le vorbeşti. Trebuie să te ascunzi. Ţine-te departe din calea lor. Nu-i lăsa să te vadă.

— Oh, dar gândeşte-te ce oportunităţi s-ar pierde dacă aş proceda astfel! am spus. A Şaisprezecea Persoană cu siguranţă ar deţine cunoştinţe pe care noi nu le avem. Ar putea fi capabilă să ne spună despre Regiunile Îndepărtate ale Lumii.

Omul Celălalt m-a privit nedumerit.

— Cum? Despre ce vorbeşti? A şaisprezecea persoană?

I-am explicat despre cei Treisprezece Morţi şi cei Doi Vii, şi despre cum cineva nou ar deveni a Şaisprezecea Persoană. (I-am mai explicat asta de multe ori. Omul Celălalt pare să nu reuşească să păstreze în minte această informaţie importantă.)

— Sunt de acord că „A Şaisprezecea Persoană” este o denumire greoaie, am spus. Am putea, dacă preferi, să-i spunem pe scurt „16”. Ceea ce vreau să spun este că 16 are informaţii despre Lume pe care noi nu le avem şi în consecinţă…

— Nu-nu-nu-nu-nu, a zis Omul Celălalt. Nu înţelegi. Este extrem de important să stăm cât mai la distanţă de această persoană. Ştii, Piranesi, a continuat el după o pauză, eu am

întâlnit această persoană. Persoana pe care tu o numeşti „16”.

— Ce? Nu! am exclamat. Chiar există o a Şaisprezecea Persoană în Lume? De ce nu mi-ai spus asta până acum? Este minunat! Un motiv să sărbătorim!

— Ba nu, a clătinat el trist din cap. Nu, Piranesi. Ştiu că pentru tine înseamnă foarte mult şi îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc. Dar nu e ceva de sărbătorit. Ba chiar dimpotrivă. Această persoană, 16, îmi vrea răul. 16 este duşmanul meu. Şi, prin extensie, şi al tău.

— Oh! am exclamat şi am tăcut.

Ce veste groaznică. Evident că înţeleg conceptul de duşmănie: există multe Statui în care un Personaj se luptă cu Altul. Dar încă nu l-am experimentat eu însumi. Mi-a zburat un gând prin minte – cuvintele *să-l omor* de pe una dintre bucăţile de hârtie din a Optzeci şi Opta Sală de Vest. Persoana care a scris aşa ceva trebuie să fi avut un duşman.

— Nu există posibilitatea să greşeşti? am zis. Poate e doar o neînţelegere. Când o să vină 16, o să vorbesc cu el şi o să-i explic că dumneata eşti o Persoană Bună cu multe Calităţi Admirabile. Îi pot demonstra că atitudinea de ostilitate faţă de tine nu are un fundament real.

Omul Celălalt a zâmbit.

— Cât de caracteristic ţie, Piranesi, să încerci să găseşti binele în orice situaţie! Din nefericire, în acest caz nu se poate. De aceea nu am vrut să-ţi spun despre 16. Tu îţi imaginezi că 16 poate fi raţional. Dar, din nefericire, nu e aşa. 16 este contrar a tot ce suntem noi, tot ce eu tu considerăm valoros, preţios. Aici se include şi Raţiunea. Raţiunea este unul dintre lucrurile pe care 16 vrea să le facă să dispară.

— Ce îngrozitor!

— Da.

Din nou s-a scurs un timp în tăcere. Părea să nu mai fie nimic de spus. Am fost şocat de descrierea ticăloşiei lui 16. Să se opună însăşi Raţiunii!

După o clipă Omul Celălalt a continuat:

— Dar probabil ne agităm fără motiv. Posibilitatea ca 16 să vină aici este extrem de mică.

— De ce este mică? am întrebat.

— 16 nu cunoaşte drumul. Încearcă să nu te îngrijorezi din cauza asta, mi-a zâmbit el.

— O să încerc.

M-a străfulgerat un nou gând:

— Când l-ai întâlnit pe 16?

— Hm? Păi, alaltăieri.

— Aşadar ai vizitat Locurile Îndepărtate unde locuieşte 16? Nu mi-ai mai spus asta până acum. Povesteşte-mi despre ele.

— Ce vrei să spui? s-a mirat.

— Ai spus că l-ai întâlnit pe 16. Dar ai spus şi că 16 nu cunoaşte drumul încoace. Aşa că trebuie să-l fi întâlnit în propriile lui Săli sau, în orice caz, în vreo Regiune Îndepărtată. Asta mă surprinde, pentru că nu cred că dumneata ai întreprins vreo călătorie lungă de când te cunosc.

I-am zâmbit Omului Celuilalt, aşteptându-i răspunsul pe care îl bănuiam foarte interesant.

El a părut nedumerit. Nedumerit şi uşor speriat.

A urmat o tăcere lungă.

— De fapt… a început, apoi a părut să se răzgândească. De fapt nu e important unde ne-am întâlnit. Şi nu am acum timp să trec prin toate astea. E nevoie de mine… vreau să spun că azi nu mai pot să stau. Voiam doar să te avertizez. Ştii, în privinţa lui 16.

Apoi mi-a făcut un semn scurt din cap, şi-a ridicat dispozitivul strălucitor şi s-a îndreptat spre Primul Vestibul.

— La revedere! am strigat către spatele lui. La revedere!

Îmi actualizez informaţiile despre 16

Notă din a Douăzeci şi Şaptea Zi a celei de-a Şasea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Mă interesează foarte mult faptul că Omul Celălalt s-a întâlnit cu 16 şi e păcat că este atât de reticent în a vorbi despre acest lucru. Aş vrea să ştiu mult mai multe despre circumstanţe şi localizare. Dar presupun că Omul Celălalt nu vrea să stăruiască asupra unei întâlniri cu o persoană rea.

Nota pe care am făcut-o în Jurnal cu şase săptămâni în urmă (vezi *O listă a oamenilor care au existat şi ceea ce se cunoaşte despre ei)* este acum perimată, aşa că în această dimineaţă am adăugat acolo o notă direcţionând cititorul către această pagină.

A Şaisprezecea Persoană

A Şaisprezecea Persoană locuieşte în Regiunile îndepărtate ale Casei, posibil în Nord sau în Sud. Eu nu l-am văzut niciodată, dar Omul Celălalt afirmă că este un om răuvoitor, ostil Raţiunii, Ştiinţei şi Fericirii. Omul Celălalt consideră că 16 ar putea încerca să vină aici pentru a întrerupe Existenţa noastră Paşnică şi m-a avertizat că dacă vreodată îl văd pe 16 în aceste Săli ar fi bine să mă ascund.

Primul Vestibul

Notă din Prima Zi a celei de-a Şaptea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Astăzi am decis să vizitez Primul Vestibul. Este, destul de ciudat, un loc în care mă duc foarte rar. Spun „ciudat” pentru că, atunci când am stabilit Sistemul de Numerotare a Sălilor, în urmă cu câţiva ani, am ales acest Vestibul ca punct de pornire, locul la care se raportează toate celelalte. Cunoscându-mă, nu cred că l-aş fi ales dacă nu aş fi simţit un fel de legătură puternică cu el, însă nu mai ţin minte ce legătură era. (Să aibă oare dreptate Omul Celălalt? Uit lucruri? E un gând neplăcut, aşa că îl îndepărtez.)

Primul Vestibul este un loc impresionant, mai larg decât

majoritatea Vestibulurilor şi mai întunecos. Este dominat de opt Statui masive de Minotauri, fiecare înaltă de aproximativ nouă metri. Se înalţă deasupra Pavajului, întunecând Vestibulul cu Trupurile lor Voluminoase, Coarnele Masive ridicate în Aerul Gol, cu Expresiile lor Animalice solemne, inscrutabile.

Temperatura în Primul Vestibul este diferită de cea a Sălilor înconjurătoare. Este mai scăzută cu câteva grade şi de undeva suflă un curent de aer, aducând un iz de ploaie, metal şi petrol. Am remarcat acest lucru de mai multe ori până acum, dar cumva pare că uit imediat. Astăzi mi-am concentrat atenţia asupra mirosului. Nu era nici plăcut, nici neplăcut, dar extrem de interesant. I-am luat urma. Am mers pe lângă Peretele de Sud al Vestibulului până ce am ajuns la doi Minotauri care flanchează Colţul de Sud-Est. Aici am observat ceva. Umbra dintre cele două Statui producea un fel de iluzie optică. Aproape că îmi puteam imagina că Statuile se prelungesc în spate şi că ceea ce văd e de fapt un coridor care conduce la un punct îndepărtat unde se află un petec de lumină înceţoşată. Acest petec de lumină conţine alte luminiţe care par să clipească şi să se mişte. Din acel loc păreau să emane atât curentul de aer, cât şi mirosul. Auzeam sunete slabe – un fel de vibraţie şi un foşnet ca al Valurilor, dar mai puţin regulat.

Deodată am auzit paşi, urmaţi de o voce puternică şi indignată:

— …nu asta am fost angajat să fac şi i-am spus: „Cred că glumeşti. Cred că glumeşti, la dracu', amice."

O altă voce, mai posomorâtă, a rostit:

— Oamenii n-au ruşine. Ce le trece lor prin cap atunci când…

Sunetul paşilor s-a stins.

Am sărit înapoi ca ars din Colţul de Sud-Est.

Ce se întâmplase? Cu grijă, m-am apropiat din nou de Statui şi m-am uitat printre ele. Acum Umbrele nu mai păreau aşa însemnate. Îmi dădeam seama cum putuseră să-mi sugereze forma unui coridor, dar atâta tot. Curentul

rece sufla în jurul gleznelor mele şi încă mai simţeam mirosul de ploaie, metal şi petrol, însă luminiţele şi zgomotele dispăruseră.

Cum stăteam şi mă gândeam la aceste lucruri, patru pachete mototolite de biscuiţi au alunecat pe Pavaj, unul după altul. Am scos un sunet exasperat; era o problemă de care credeam că scăpasem. Cândva găseam mereu pachete mototolite împrăştiate prin Primul Vestibul. Găseam şi pachete vechi de semipreparate din peşte sau ambalaje de cârnaţi. Le adunam şi le ardeam, ca să nu pângărească Frumuseţea Casei. (Nu ştiu cine mânca acei biscuiţi, peşte şi cârnaţi, dar nu mă puteam împiedica să-mi doresc ca el sau ea să fi fost o persoană mai ordonată!) Am găsit de asemenea şi un sac de dormit sub Scara de marmură. Era foarte murdar şi mirosea cumplit, dar l-am spălat cu grijă şi mi-a prins bine.

Am alergat după cele patru pachete şi le-am adunat. Al patrulea pachet nu era deloc un pachet. Era o bucată de hârtie mototolită. Am netezit-o. Pe ea erau scrise următoarele:

Tot ce îţi cer este să mă îndrumi către statuia despre care îmi spuneai – cea cu o vulpe bătrână care ţine o lecţie unor veveriţe mici şi altor animale. Aş vrea s-o văd cu ochii mei. Acest lucru nu este dificil şi ar trebui să fii capabil să-l îndeplineşti. Scrie indicaţiile în spaţiul de mai jos. Am lăsat un pix lângă prânzul tău.

Mănâncă-l cât e cald – prânzul, nu pixul.

Laurence

P.S. Încearcă să-ţi aminteşti să-ţi iei multivitaminele.

Sub mesaj era un spaţiu mare nescris pe care destinatarul să poată scrie, dar cum era încă gol am dedus că el sau ea nu-i dăduse expeditorului informaţiile cerute.

Mi-ar fi plăcut să păstrez hârtia. Era dovada a încă doi

Oameni care au trăit: o persoană pe nume Laurence şi o persoană căruia Laurence îi scrisese şi căreia îi furnizase prânzul şi multivitaminele. Dar cine erau? Am cugetat şi imediat am înlăturat posibilitatea ca unul dintre ei să fie 16. Omul Celălalt spusese că 16 nu ştie drumul încoace şi evident că atât Laurence cât şi prietenul lui fuseseră la un moment dat familiari cu aceste Săli. Ar putea să facă parte dintre Morţii mei. Dar mai exista o posibilitate: să fie locuitori ai Sălilor Îndepărtate. Dacă Laurence mai trăia încă şi aştepta informaţii despre Statuie, ar fi fost greşit să păstrez acea hârtie.

Mi-am scos propriul pix şi am scris în spaţiul gol următoarele:

Dragă Laurence,

Statuia Câinelui-Vulpe care dă Lecţii la două Veveriţe şi doi Satiri se află în a Patra Sală de Vest. Din acest Loc ieşi prin Uşa dinspre Vest. În următoarea Sală treci prin a Treia Uşă de pe dreapta. Vei ajunge în Prima Sală de Nord-Vest. Urmează Peretele de Sud (cel din stânga) şi din nou a Treia Uşă. Vei ajunge într-un Coridor la capătul căruia se află a Patra Sală de Vest. Statuia se găseşte în Colţul de Nord-Vest. Este şi *una dintre preferatele mele!*

1. Dacă trăieşti, atunci speranţa mea este să găseşti această scrisoare, iar informaţiile pe care ţi le-am dat să-ţi fie de folos. Poate într-o zi ne vom întâlni. Mă găseşti în oricare din Sălile de la Nord, Vest şi Sud de aici. Sălile din Est sunt părăginite.

2. Dacă eşti unul dintre Morţii mei (şi Spiritul tău trece prin acest Vestibul şi citeşte această hârtie), atunci sper că ştii deja că îţi vizitez regulat Nişa sau Soclul ca să vorbesc cu tine şi să-ţi aduc ofrande de hrană şi apă.

3. Dacă eşti mort, dar nu unul dintre Morţii mei, atunci te rog să afli că eu călătoresc de-a lungul şi de-a latul Lumii. Dacă vreodată îţi voi găsi

rămăşiţele, îţi voi aduce ofrande de hrană şi apă. Dacă mi se va părea că niciun om viu nu se îngrijeşte de tine îţi voi aduna oasele şi le voi aduce în propriile mele Săli. Te voi ordona frumos şi te voi aşeza alături de Morţii mei. Aşa nu vei mai fi singur.

Fie ca Lumea, în Frumuseţea sa, să ne adăpostească pe amândoi.

Prietenul tău

Am aşezat hârtia la picioarele unuia dintre Minotauri – cel mai apropiat de Colţul de Sud-Est al Vestibulului – şi am fixat-o cu o pietricică.

PARTEA A TREIA

— PROFETUL —

Profetul

Notă din a Douăzecea Zi a celei de-a Şaptea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

De la Ferestrele Primei Săli de Nord-Est coborau coloane minunate de Lumină. În interiorul uneia dintre ele stătea un bărbat, cu spatele la mine. Era perfect nemişcat. Privea în sus la Peretele cu Statui.

Nu era Omul Celălalt. Nu era chiar aşa de înalt şi era mai slab.

16!

Dădusem brusc peste el. Intrasem printr-una dintre Uşile de Vest şi iată-l.

S-a întors să se uite la mine. Nu a făcut nicio mişcare. Nu a spus nimic.

Eu nu am fugit. M-am apropiat de el. (Poate că am greşit făcând asta, dar deja era prea târziu să mă ascund, prea târziu să-mi ţin promisiunea faţă de Omul Celălalt.)

M-am rotit încet în jurul lui, studiindu-l. Era un bărbat bătrân. Avea pielea uscată ca hârtia şi venele i se vedeau groase şi noduroase pe mâini. Ochii îi erau mari, sclipitori, întunecaţi şi lichizi, cu pleoape magnifice şi sprâncene arcuite. Gura era lungă şi mobilă, roşie şi ciudat de umedă. Purta un costum stil Prince of Wales. Probabil fusese slab mult timp pentru că, deşi costumul era vechi, îi venea perfect – adică vreau să spun că era şifonat şi lăsat din cauză că materialul era vechi şi uzat, nu pentru că era prost croit.

În mod bizar m-am simţit dezamăgit: îmi imaginasem că 16 ar fi tânăr ca mine.

— Bună ziua, am zis, curios să aud cum îi sună vocea.

— Bună ziua. Dacă, de fapt, e zi. Nu ştiu niciodată.

Avea un mod de a vorbi tărăgănat, trufaş, demodat.

— Dumneavoastră sunteţi 16, am zis. Dumneavoastră sunteţi a Şaisprezecea Persoană.

— Nu te înţeleg, tinere, a replicat.

— Pe Lume există doi Vii, treisprezece Morţi, iar acum şi dumneavoastră, i-am explicat.

— Treisprezece morţi? Fascinant! Nu mi-a spus nimeni că există rămăşiţe umane aici. Cine or fi, mă întreb.

I-am descris Bărbatul cu Cutia de Biscuiţi, Persoana Ascunsă, Oamenii din Alcov şi Copilul Ghemuit.

— Ştii, ăsta este cel mai extraordinar lucru, a spus. Dar îmi amintesc cutia de biscuiţi. De obicei stătea pe o măsuţă lângă cănile din colţ, pe vremea când studiam la universitate. Mă întreb cum a ajuns aici. Însă pot să-ţi spun ceva. Unul dintre cei treisprezece morţi este aproape sigur acel seducător tânăr italian după care se topea Stan Ovenden. Cum îl chema? a privit el în gol, s-a gândit o clipă, apoi a ridicat din umeri. Nu, nu mai ştiu. Şi îmi imaginez că un altul este Ovenden însuşi. Venea mereu aici să-l vadă pe italian. I-am spus că şi-o caută cu lumânarea, dar nu m-a ascultat. Ştii tu, sentimentul de vinovăţie şi aşa mai departe. Şi nu m-ar surprinde ca unul dintre ceilalţi să fie Sylvia D'Agostino. N-am mai auzit nimic despre ea încă de la începutul anilor nouăzeci. Cât despre cine sunt eu, tinere, înţeleg cum ai ajuns la concluzia că aş fi „16". Dar nu sunt. Oricât de fermecător ar fi pe aici, a privit el în jur, nu intenţionez să rămân. Sunt doar în trecere. Mi-a spus cineva că te găsesc aici. Ba nu, se corectă el, nu e chiar adevărat. Cineva mi-a spus ce se crede că s-a întâmplat cu tine şi *eu* am tras concluzia că ai fi aici. Acea persoană mi-a arătat o fotografie cu tine şi, întrucât cu siguranţă erai o bucăţică bună, m-am gândit că aş putea veni să arunc o privire. Mă bucur că am făcut-o. Presupun că erai cu mult mai arătos înainte, înţelegi… înainte să se fi întâmplat totul. Ei, bine! Mie mi s-a întâmplat că am îmbătrânit. Iar ţie ţi s-a întâmplat asta. Şi acum, iată-te! Dar să revenim la problemele actuale. Ai menţionat doi oameni care trăiesc. Presupun că celălalt e Ketterley?

— Ketterley?

— Val Ketterley. Mai înalt decât tine. Păr şi ochi negri. Barbă. Ten închis la culoare. Ştii, mama lui a fost

spanioloaică.

— Omul Celălalt, vreţi să spuneţi? am întrebat.

— Ce Om Celălalt?

— Omul Celălalt. Nu-Eu.

— Ah! Da! Înţeleg ce zici. Ce nume excelent pentru el! Omul Celălalt. Indiferent care ar fi situaţia, el mereu e doar „celălalt”. Altcineva are întotdeauna întâietate. El e mereu vioara a doua. Şi ştie asta. Îl macină. Ştii, a fost unul dintre studenţii mei. Oh, da. Un şarlatan absolut, bineînţeles. Cu toate grandioasele lui maniere intelectuale şi privirea întunecată şi pătrunzătoare, nu a avut niciodată o idee originală în minte. Toate ideile lui sunt second-hand.

A făcut o pauză şi apoi a adăugat:

— De fapt, toate ideile lui sunt ale mele. Eu am fost cel mai mare savant al generaţiei mele. Al oricărei generaţii, poate. Eu am emis teoria că toate astea… – a deschis braţele într-un gest prin care dorea să cuprindă Sala, Casa, Totul – … există. Şi chiar există. Am emis teoria că există o cale de a ajunge aici. Şi există. Am venit aici şi i-am trimis şi pe alţii. Am ţinut totul în mare taină. Şi i-am pus şi pe ceilalţi să jure că vor păstra secretul. N-am fost niciodată foarte interesat de ceea ce s-ar putea numi morală, dar am trasat o linie clară când e vorba de a provoca prăbuşirea civilizaţiei. Poate că n-a fost bine. Nu ştiu. Am o fire destul de sentimentală.

M-a fixat cu un ochi sclipitor, adumbrit, răuvoitor.

— În cele din urmă, cu toţii plătim un preţ teribil. Pentru mine, a fost închisoarea. Oh, da. Îmi imaginez că asta te şochează. Aş vrea să pot spune că totul s-a întâmplat doar din cauza unei neînţelegeri, însă eu am făcut într-adevăr ceea ce au spus ei că am făcut. Ca să fiu foarte sincer, am făcut chiar mai multe decât ştiau ei. Cu toate astea, ştii, aproape că mi-a plăcut la închisoare. Poţi întâlni oameni fascinanţi.

A făcut o pauză.

— Ketterley ţi-a spus cum a fost făcută lumea asta? a întrebat.

— Nu, domnule.

— Ai vrea să ştii?

— Foarte mult, domnule, i-am spus.

A părut mulţumit de interesul meu.

— Atunci o să-ţi povestesc. Vezi tu, totul a început pe când eram foarte tânăr. Am fost întotdeauna cu mult mai sclipitor decât semenii mei. Prima mea intuiţie genială a avut loc atunci când mi-am dat seama cât de multe a pierdut omenirea. Cândva, bărbaţii şi femeile se puteau transforma în vulturi şi zbura pe distanţe enorme. Comunicau cu râurile şi munţii, primind înţelepciune. Simţeau rotirea stelelor cu propriile minţi. Contemporanii mei nu înţelegeau astea. Erau cu toţii îndrăgostiţi de ideea de progres şi credeau că tot ceea ce este nou trebuie să fie superior celor vechi. Ca şi cum meritul ar depinde de cronologie! Însă mie mi se părea imposibil ca înţelepciunea anticilor să se fi risipit de tot. Nimic nu dispare pur şi simplu. Nu e posibil, practic. Mi-o imaginam ca pe un fel de energie curgând prin lume şi m-am gândit că acea energie trebuie să se ducă undeva. Atunci mi-am dat seama că trebuie să existe alte locuri, alte lumi! Astfel, m-am decis să le găsesc.

— Şi aţi găsit vreuna, domnule? am întrebat.

— Da. Am găsit-o pe aceasta. Este ceea ce eu numesc o Lume Distribuitară, creată de ideile scurse dintr-o altă lume. Această lume nu ar fi putut exista decât dacă nu ar fi existat mai întâi acea altă lume. Dacă această lume este încă dependentă de continuarea existenţei primei, nu ştiu. Totul se găseşte în cartea pe care am scris-o. Presupun că nu ai citit-o.

— Nu, domnule.

— Păcat. E grozav de bună. Ţi-ar plăcea.

Tot timpul cât a vorbit bătrânul l-am ascultat cu mare atenţie, încercând să înţeleg cine era. Spusese că nu era 16, dar nu eram chiar atât de naiv să-l cred fără o dovadă suplimentară. Omul Celălalt zisese că 16 era viclean, aşadar era posibil ca 16 să mintă în privinţa identităţii lui. Dar pe măsură ce bătrânul vorbea deveneam din ce în ce mai convins că spunea adevărul; nu era 16. Raţionamentul

meu era următorul. Omul Celălalt îl descrisese pe 16 ca fiind opus Raţiunii şi Descoperirii Ştiinţifice. Această descriere nu se potrivea bătrânului. Bătrânul era la fel de pasionat de ştiinţă ca noi. Ştia cum fusese creată Lumea şi era nerăbdător să-mi împărtăşească această cunoştinţă.

— Spune-mi, Ketterley încă mai crede că înţelepciunea anticilor se află aici?

— Vreţi să spuneţi Marea şi Secreta Cunoaştere, domnule?

— Exact aşa.

— Da.

— Şi încă o caută?

— Da.

— Ce amuzant, a zis. N-o s-o găsească niciodată. Nu e aici. Nu există.

— Începusem şi eu să mă întreb dacă n-ar putea fi aşa, am spus.

— Atunci eşti mult mai deştept decât el. Ideea că ar fi ascunsă aici… mă tem că şi pe asta a luat-o de la mine. Înainte să văd cu ochii mei această lume, m-am gândit că ştiinţa care a creat-o ar mai putea exista cumva pe aici, inertă, gata să fie culeasă şi revendicată. Bineînţeles, imediat ce am ajuns aici mi-am dat seama cât era de ridicol. Imaginează-ţi o apă curgând pe sub pământ. Curge prin aceleaşi crăpături an după an şi macină piatra. Milenii mai târziu, se formează un sistem de peşteri. Dar ceea ce lipseşte este tocmai apa care l-a creat. A dispărut de mult. A fost suptă în pământ. La fel e şi aici. Dar Ketterley e un egocentric. Gândeşte întotdeauna în termeni practici. Nu-şi poate imagina de ce ar exista ceva dacă nu se poate folosi de acel ceva.

— De aceea există Statui? am întrebat.

— De ce să existe Statui?

— Statuile există pentru că simbolizează ideea de înţelepciune care curge dintr-o altă Lume în aceasta?

— Oh! Nu m-am gândit niciodată la asta, a exclamat fericit. Ce observaţie inteligentă! Da, da! Cred că este foarte probabil! Poate că în vreo zonă îndepărtată a

labirintului, chiar acum când vorbim noi, iau fiinţă statui de computere învechite!

A făcut o pauză.

— Nu trebuie să stau mult. Sunt prea bine conştient de consecinţele zăbovirii în acest loc: amnezie, colaps mental total etc. etc. Cu toate că trebuie să recunosc că *tu* eşti remarcabil de coerent. La final, bietul James Ritter abia dacă mai putea înjgheba o propoziţie, iar el nu a stat aici nici jumătate din cât ai stat tu. De fapt, motivul pentru care am venit aici a fost să-ţi spun următorul lucru.

Mi-a acoperit mâna cu mâna lui uscată, rece şi osoasă; apoi m-a smucit scurt spre el. Mirosea a hârtie şi cerneală, a un parfum bine echilibrat de violete şi anason şi, sub aceste mirosuri, se simţea un iz slab, dar de neconfundat de ceva murdar, aproape fecal.

— Cineva te caută, a spus.

— 16?

— Aminteşte-mi ce înţelegi prin asta.

— A Şaisprezecea Persoană.

A aplecat capul într-o parte, gândindu-se.

— Daaa… Da. De ce nu? Să spunem că este, de fapt, „16”.

— Dar credeam că 16 îl caută pe Omul Celălalt, am zis. 16 este duşmanul Omului Celuilalt. Aşa a spus Omul Celălalt.

— Celălalt…? Ah, da, Ketterley! Nu, nu! 16 nu îl caută pe Ketterley. Înţelegi de ce îţi spuneam că e egocentric? Crede că totul are legătură cu el. Nu, 16 pe tine te caută. 16 m-a întrebat cum să te găsească. Cu toate că nu-mi doresc să-i fac un serviciu lui 16, pentru că în general nu doresc să-mi rămână nimeni îndatorat, sunt dispus să-i fac un rău lui Ketterley. Îl urăsc. Şi-a petrecut ultimii douăzeci şi cinci de ani calomniindu-mă în faţa oricui avea chef să-l asculte. Aşa că o să-i dau lui 16 indicaţii complete cum să ajungă aici. Instrucţiuni detaliate.

— Domnule, vă rog nu faceţi asta, l-am rugat. Omul Celălalt spune că 16 este o persoană răuvoitoare.

— Răuvoitoare? Nu aş zice aşa. Nu mai mult decât

majoritatea oamenilor. Nu, îmi pare rău, dar trebuie să-i arăt lui 16 calea. Vreau să aduc pisica printre porumbei şi nu văd metodă mai bună de a o face decât prin trimiterea lui 16 aici. Desigur, există posibilitatea, chiar o foarte mare posibilitate, ca 16 să nu ajungă vreodată aici. Foarte puţini oameni pot veni aici dacă nu le arată cineva calea. De fapt, singura persoană despre care ştiu că a făcut-o, cu excepţia mea, a fost Sylvia D'Agostino. Părea să aibă talent să se strecoare, dacă mă înţelegi. Ketterley era absolut îngrozitor de prost la treaba asta, chiar şi după ce i-am arătat de nenumărate ori. Nu a putut niciodată să ajungă aici fără echipament – lumânări şi obiecte verticale care să reprezinte o uşă, un ritual şi tot felul de prostii. Mă rog, ai văzut toate astea când te-a adus aici, presupun. Pe de altă parte, Sylvia se putea pur şi simplu strecura în orice moment. Uite-o, nu e. Unele animale au capacitatea asta. Pisicile. Păsările. Am avut o maimuţă capucin la începutul anilor optzeci care putea găsi oricând calea. Îi voi spune calea lui 16 şi apoi totul depinde de cât talent are. Tu trebuie să ţii minte că lui Ketterley îi e frică de 16. Cu cât 16 se apropie mai mult, cu atât mai periculos va deveni Ketterley. De fapt, nu m-ar surprinde deloc dacă ar recurge la vreun fel de violenţă. Poate că o să vrei să îndepărtezi pericolul omorându-l sau ceva în genul ăsta.

(Pronunţa *omorrhându-l.)* Mi-a zâmbit.

— Acum plec, a spus. Nu ne vom mai întâlni.

— Atunci, domnule, să vă fie Drumul sigur, Podeaua nespartă, iar Casa să vă umple ochii de Frumuseţe.

A tăcut o clipă. Părea să-mi contemple faţa, apoi i-a mai trecut ceva prin minte:

— Să ştii că nu regret că am refuzat să te întâlnesc când m-ai rugat data trecută. Scrisoarea aceea pe care mi-ai scris-o. Mi-ai părut un răhăţel arogant. Probabil că pe atunci aşa erai. Dar acum… Fermecător. Chiar fermecător.

A ridicat un pardesiu care zăcea grămadă pe Pavaj. Apoi s-a îndepărtat fără grabă spre Uşa care duce în a Doua Sală de Est.

Mă gândesc la cuvintele Profetului

Notă din a Douăzeci şi Una Zi a celei de-a Şaptea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Normal că am fost extrem de încântat de această întâlnire neaşteptată. M-am dus imediat şi am adus Jurnalul ca să scriu totul în el. Am intitulat nota *Profetul,* fiindcă asta trebuie să fi fost. Mi-a explicat Crearea Lumii şi mi-a spus şi alte lucruri pe care numai un Profet ar putea să le ştie.

Mi-am făcut timp să studiez atent cuvintele lui. O mare parte nu am înţeles-o, însă mă aşteptam ca aşa ceva să fie obişnuit în cazul profeţilor, minţile lor fiind foarte cuprinzătoare şi gândurile lor urmând căi ciudate.

Nu intenţionez să rămân. Sunt doar în trecere.

De aici am înţeles că el locuieşte în Sălile Îndepărtate şi intenţionează să se întoarcă acolo imediat.

Înţeleg cum ai ajuns la concluzia că aş fi „16". Dar nu sunt.

Deja decisesem că această afirmaţie este adevărată. Poate (o pură ipoteză) Profetul credea că cei cincisprezece oameni care locuiseră în Sălile mele ar trebui socotiţi drept un singur grup de oameni, în timp ce în Sălile Îndepărtate locuia alt grup, iar el ar trebui numărat ca fiind unul dintre aceştia. Poate că printre Oamenii lui el era a Treia Persoană sau a Zecea. Poate chiar avea un număr ameţitor de mare, cum ar fi a Şaptezeci şi Cincea Persoană!

Dar divaghez în ceea ce este cu siguranţă fantezie.

Am venit aici şi i-am trimis şi pe alţii.

Oare Profetul să fi trimis pe unii dintre proprii mei Morţi în aceste Săli? Omul Piele-de-Peşte sau Copilul Ghemuit? Era pură speculaţie. Ca atâtea dintre afirmaţiile Profetului, rămânea deocamdată ceva de neînţeles.

În cele din urmă, *cu toţii plătim un preţ teribil. Pentru mine, a fost închisoarea.*

De aici nu pot obţine nimic.

…acel seducător tânăr italian… Stan Ovenden… Sylvia D'Agostino… bietul James Ritter…

Profetul a menţionat patru nume. Sau, ca să fiu mai precis, trei nume şi o descriere („acel seducător tânăr italian"). Reprezintă un adaos minunat la cunoştinţele mele despre Lume. Dacă Profetul nu ar fi spus decât atât şi vorbele sale tot ar fi fost nepreţuite. Profetul a indicat că trei dintre nume aparţin Morţilor (Stan Ovenden, Sylvia D'Agostino şi „acel seducător tânăr italian"). Statutul „bietului James Ritter" îmi este neclar. Oare Profetul a vrut să spună că şi el poate fi numărat printre Morţi? Sau era unul dintre oamenii Profetului din Sălile Îndepărtate? N-am cum să ştiu.

Atât de multe întrebări! Atâtea lucruri despre care aş fi vrut să îl fi întrebat! Dar nu-mi reproşez. Apariţia lui a fost atât de subită. Fusesem complet nepregătit. Abia acum, în singurătate şi linişte, pot procesa informaţiile pe care mi le-a dat el.

Ketterley încă mai crede că înţelepciunea anticilor se află aici?… N-o s-o găsească niciodată. Nu e aici. Nu există.

Am fost satisfăcut să primesc confirmarea că aveam dreptate. Poate că sunt puţin îngâmfat, dar nu mă pot abţine. Consecinţele privind viitoarea mea muncă şi colaborare cu Omul Celălalt încă urmează a fi decise.

A reieşit clar din multele lucruri spuse de Profet că el şi Omul Celălalt s-au cunoscut cândva. Profetul l-a numit pe Omul Celălalt „Ketterley" şi a spus că i-a fost student. Însă Omul Celălalt nu a vorbit niciodată despre Profet. Am discutat cu el în câteva rânduri despre cei cincisprezece oameni pe care îi conţine Lumea, dar el nu mi-a zis niciodată: „Cincisprezece nu este numărul corect! Mai cunosc încă unul!" – ceea ce este bizar (mai ales dacă ţin cont de cât de mult îi place să mă contrazică ori de câte ori se iveşte ocazia). Însă Omul Celălalt nu a fost niciodată interesat să afle numărul oamenilor care au trăit. Este unul dintre domeniile în care interesele noastre ştiinţifice sunt divergente.

Cu cât 16 se apropie mai mult, cu atât mai periculos va deveni Ketterley.

Nu ştiusem niciodată că Omul Celălalt ar avea o cât de mică predispoziţie către violenţă.

Poate că o să vrei să îndepărtezi pericolul omorându-l sau ceva în genul ăsta.

Profetul, pe de altă parte, era evident o persoană violentă.

Să ştii că nu regret că am refuzat să te întâlnesc când m-ai rugat data trecută. Scrisoarea aceea pe care mi-ai scris-o. Mi-ai părut un răhăţel arogant. Probabil că pe atunci aşa erai.

Aceasta a fost cea mai uluitoare dintre declaraţiile Profetului. Eu nu i-am scris niciodată vreo scrisoare. Cum aş fi putut când abia ieri am descoperit că exista? Poate că unul dintre Morţi i-a scris o scrisoare – Stan Ovenden sau bietul James Ritter –, iar Profetul m-a confundat cu acea persoană. Sau poate că profeţii percep Timpul diferit de alţi oameni. Poate că o să-i scriu o scrisoare în viitor.

Omul Celălalt descrie circumstanţele în care ar fi corect să mă omoare

Notă din a Douăzeci şi Patra Zi a celei de-a Şaptea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Evident am fost nerăbdător să-i povestesc Omului Celuilalt întâlnirea mea cu Profetul. Era vital să afle cât mai repede posibil despre intenţia Profetului de a-i arăta lui 16 calea către Sălile noastre. De vineri (ziua în care l-am întâlnit pe Profet) şi până azi (ziua în care ar trebui să mă întâlnesc cu Omul Celălalt) l-am căutat peste tot, dar nu l-am găsit.

Azi dimineaţă am intrat în a Doua Sală de Sud-Vest. Omul Celălalt era deja acolo şi am observat imediat că era oarecum agitat. Ţinea mâinile în buzunare, se plimba, iar faţa îi era întunecată de o furie reprimată.

— Am ceva important să-ţi spun, i-am zis.

A făcut o mişcare cu mâna ca şi cum ar fi vrut să dea la o parte cele rostite de mine.

— Va trebui să aştepte. Trebuie să vorbesc cu tine. E ceva ce nu ţi-am spus despre 22.

— Cine?

— Duşmanul meu, a zis Omul Celălalt. Cel care vine aici.

— Adică 16?

Pauză.

— A, da. Aşa e. 16. Nu pot reţine corect numele bizare pe care le dai lucrurilor. Ei bine, e ceva ce nu ţi-am spus despre 16. De fapt este interesat de tine.

— Da! am exclamat. Ciudat, dar deja ştiam. Vezi dumneata…

Însă Omul Celălalt m-a întrerupt.

— Dacă 16 vine aici, a spus, şi acum încep să cred că e foarte posibil acest lucru, atunci 16 te va căuta pe tine.

— Da, ştiu. Dar…

Omul Celălalt a scuturat din cap.

— Piranesi! Ascultă-mă! 16 va vrea să-ţi spună anumite lucruri, lucruri pe care tu nu o să le înţelegi, dar dacă permiţi să se întâmple, dacă îi permiţi lui 16 să-ţi vorbească, atunci acele cuvinte vor avea un efect teribil. Dacă tu asculţi ce spune 16, consecinţele vor fi îngrozitoare. Nebunie. Teroare. Am mai văzut asta întâmplându-se. 16 îţi poate deşira gândurile doar vorbindu-ţi. 16 te poate face să te îndoieşti de tot ceea ce vezi. 16 te poate face să te îndoieşti *de mine.*

Eram înspăimântat. Nu-mi imaginasem un asemenea nivel de ticăloşie. Era groaznic.

— Cum mă pot proteja? am întrebat.

— Făcând ceea ce ţi-am spus deja. Ascunde-te. Nu-l lăsa pe 16 să te vadă. Mai presus de toate, nu asculta vorbele lui 16. Nu am destule cuvinte să-ţi subliniez cât este de important. Trebuie să înţelegi că tu eşti deosebit de vulnerabil la această… această putere pe care o are 16, pentru că tu eşti deja instabil mental.

— Instabil mental? Cum adică?

O umbră de iritare a trecut peste faţa Omului Celuilalt.

— Ţi-am mai spus. Uiţi lucruri. Te repeţi. Am vorbit despre asta acum o săptămână. Nu-mi spune că ai uitat deja.

— Nu, nu, am zis. Nu am uitat.

M-am întrebat dacă să-i expun teoria mea cum că el, nu eu, este cel cu memoria slabă, însă nu părea a fi momentul potrivit.

— Bine atunci, a spus Omul Celălalt şi a oftat. Mai e ceva. Mai trebuie să-ţi spun un lucru şi vreau să înţelegi că este la fel de dureros pentru mine cum este şi pentru tine. Dacă aflu că l-ai ascultat pe 16 şi 16 te-a infectat cu acea nebunie, eu sunt în pericol. Înţelegi, nu-i aşa? Există riscul ca tu să mă ataci. De fapt, este chiar foarte probabil s-o faci. 16 cu siguranţă va încerca să te manipuleze astfel încât să-mi faci rău.

— Să-ţi fac rău?

— Da.

— Ce groaznic!

— Cam aşa ceva. Şi mai e şi problema demnităţii tale de fiinţă umană. Te-ai afla într-o situaţie degradată, bolnavă. Ar putea fi foarte umilitor pentru tine. Nu-mi pot imagina că ai vrea să continui astfel, nu?

— Nu, am spus. Nu, nu cred că aş vrea.

— Bine, zise el şi inspiră adânc. În aceste circumstanţe, dacă voi afla că eşti bolnav, atunci cred că cel mai bine ar fi să te omor. Pentru binele amândurora.

— Oh! am exclamat.

Era cam neaşteptat.

A urmat o scurtă tăcere.

— Dar poate, cu timp şi cu ajutor, m-aş putea vindeca? am sugerat.

— Puţin probabil. Şi în orice caz nu aş putea risca.

— Oh.

S-a lăsat tăcerea.

— Cum o să mă omori? am întrebat.

— Nu vrei să ştii asta.

— Nu. Presupun că nu.

— Nu gândi aşa, Piranesi. Fă ceea ce ţi-am spus. Evită-l

pe 16 cu orice preţ şi nu va fi nicio problemă.

— Dumneata de ce nu ai înnebunit? am întrebat.

— Poftim?

— Ai vorbit cu 16. De ce nu ai înnebunit?

— Ţi-am mai explicat. Am anumite metode pentru a mă proteja. În plus, a adăugat cu o strâmbătură tristă a gurii, nici eu nu sunt chiar imun. Dumnezeu ştie. În clipa asta, mă simt pe jumătate nebun.

Am recăzut în tăcere. Eram amândoi în stare de şoc, cred. Apoi Omul Celălalt a zâmbit puţin forţat şi a făcut un efort să pară mai normal. Un gând i-a trecut prin minte.

— De unde ai ştiut? a întrebat.

— Ce?

— Mi s-a părut că ai spus… Păreai să vrei să-mi spui că ştiai deja că 16 te caută pe tine. Pe tine în mod special. Dar de unde ştiai? De unde ai aflat aşa ceva?

Puteam vedea pe faţa lui că încerca să-şi dea seama.

Acum era momentul să-i vorbesc despre Profet. Îmi stătea pe limbă. Am ezitat. Apoi am spus:

— Mi-a fost revelat. De către Casă. Ştii că am astfel de revelaţii?

— Ah. Da. Alea. Şi asta ai vrut să-mi spui? Ziceai că ai ceva important să-mi spui.

Altă pauză scurtă.

— Am văzut o caracatiţă înotând în Sălile Inferioare la care se ajunge prin al Optsprezecelea Vestibul, am spus.

— Oh. Chiar aşa? Ce frumos.

— A fost frumos, am căzut de acord.

Omul Celălalt a inspirat adânc.

— Deci. Ţine-te departe de 16! Şi nu înnebuni!

Mi-a zâmbit.

— Fii convins că o să mă feresc de 16, am spus. Şi n-o să înnebunesc.

Omul Celălalt m-a bătut pe umăr.

— Excelent.

Reacţia mea la declaraţia Omului Celuilalt că ar putea, în anumite circumstanţe, să mă

omoare

Notă din a Douăzeci şi Cincea Zi a celei de-a Şaptea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Scăpasem ca prin urechile acului! Era cât pe ce să-i spun Omului Celuilalt despre Profet! Atunci el (Omul Celălalt) ar fi zis: „De ce ai vorbit cu o Persoană Necunoscută când mi-ai promis că n-o să faci aşa ceva? Nu te-ai gândit că ar putea fi 16?”

Şi eu ce i-aş fi răspuns? Pentru că *m-am gândit* că era 16 atunci când i-am vorbit. Mi-am încălcat promisiunea faţă de Omul Celălalt. Nu am nicio scuză. Mulţumesc Casei că nu i-am spus! În cel mai bun caz m-ar fi considerat o persoană nedemnă de încredere. În cel mai rău caz ar fi fost şi mai înclinat să mă omoare.

Şi totuşi nu mă pot împiedica să mă gândesc că, dacă situaţia ar fi fost invers şi 16 i-ar fi ameninţat sănătatea mentală Omului Celuilalt, nu m-aş fi hotărât atât de repede să-l omor. Să fiu sincer, nu cred că aş vrea vreodată să-l omor – ideea în sine îmi repugnă. Cu siguranţă aş încerca mai întâi alte metode, cum ar fi găsirea unui leac pentru nebunia lui. Dar Omul Celălalt are un caracter mai degrabă inflexibil. Nu aş merge atât de departe încât să spun că ar fi un defect, însă tendinţa este clară.

Îmi schimb aspectul anticipând sosirea lui 16

Notă din Prima Zi a celei de-a Opta Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Acum exersez ascunderea de 16.

Imaginează-ţi (îmi spun mie Însumi) *că tocmai ai văzut pe cineva – 16! – în a Douăzeci şi Treia Sală de Sud-Est. Ascunde-te imediat!*

Apoi alerg repede şi tăcut spre un Perete şi sar în Spaţiul dintre două Statui. Mă ghemuiesc acolo şi rămân complet nemişcat şi tăcut. Ieri un uliu şoricar a zburat prin

Sala în care mă ascundeam, căutând păsări mai mici cu care să se hrănească. A înconjurat Sala şi s-a oprit pe Statuia cu un Bărbat şi un Copil catalogând Stelele. A stat acolo o jumătate de oră, dar nu m-a observat.

Hainele mele sunt perfecte pentru camuflaj. Când eram mai tânăr, cămăşile şi pantalonii mei aveau culori diverse: albastru, negru, alb, gri, cafeniu-oliv. Aveam o cămaşă de un vişiniu foarte frumos. Dar s-au decolorat toate, ajungând doar nişte umbre de culoare. Acum toate sunt de un gri nedefinit şi inobservabil, care se confundă cu nuanţele de cenuşiu şi alb ale Statuilor de Marmură.

Însă părul meu este o cu totul altă problemă. Cu anii, crescând tot mai lung, l-am împletit cu tot felul de lucruri drăguţe pe care le-am găsit sau le-am confecţionat: cochilii, mărgele de coral, perle, mici pietricele şi oase de peşte interesante. Multe dintre aceste mici ornamente sunt viu colorate, lucioase şi atrag privirile. Toate zdrăngăne când merg sau când alerg. Aşa că săptămâna trecută am petrecut o după-amiază scoţându-le. Nu a fost uşor, iar uneori a fost chiar dureros. Le-am aşezat în cutia frumoasă cu caracatiţa, în care fuseseră pantofii. Când 16 se va întoarce în Sălile lui, o să mi le pun la loc – mă simt ciudat de dezbrăcat fără ele.

Indexul

Notă din a Opta Zi a celei de-a Opta Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Obişnuiesc să-mi indexez înregistrările din Jurnal cam la două săptămâni. Consider că este mai eficient decât să le indexez imediat. După ce trece puţin timp, este mai uşor să separ ceea ce este important de ceea ce este efemer.

În această dimineaţă m-am aşezat cu picioarele încrucişate pe Pavajul celei de-a Doua Săli de Nord cu Jurnalul meu şi cu Indexul. Se întâmplaseră multe lucruri de când făcusem asta ultima oară.

Am înregistrat în Index:

Profet, apariţia: Jurnalul nr. 10, paginile 148-152

Am mai făcut o notă:

Profeţii privind venirea lui 16: Jurnalul nr. 10, paginile 151-152

Apoi am citit ce spusese Profetul privind identitatea Morţilor şi am notat:

Morţi, câteva tentative de nume pentru ei: Jurnalul nr. 10, paginile 149, 152

Am început să introduc date pentru numele individuale. La litera I am scris:

Italian, seducător, tânăr: Jurnalul nr. 10, pagina 149

Eram pe cale să scriu numele lui Stan Ovenden (sub litera O), când privirea mi-a fost atrasă de o notă puţin mai sus:

Ovenden, Stanley, student al lui Laurence Arne-Sayles: Jurnalul nr. 21, pagina 154. Vezi şi Dispariţia lui Maurizio Giussani, Jurnalul nr. 21, paginile 186-187

Am fost uluit. Era acolo. Stanley Ovenden. Deja în Index. Şi totuşi numele lui, când l-a rostit Profetul, nu mi-a părut câtuşi de puţin familiar.

Am recitit înregistrările din Index.

M-am oprit. Uitându-mă, am ştiut că era o ciudăţenie acolo. Dar ciudăţenia era *atât* de ciudată, atât de imposibil de înţeles, încât îmi era dificil să formez gânduri coerente în legătură cu ea. Puteam vedea cu ochii stranietatea, însă nu puteam s-o cuprind cu mintea.

Jurnalul nr. 21.

Eu scrisesem acolo Jurnalul 21. De ce, pentru numele Lumii, aş fi făcut aşa ceva? Nu avea niciun sens. Jurnalul în care scriu acum este (după cum am explicat deja) Nr. 10. Nu există un Jurnal nr. 21. Nu are cum să existe un Jurnal 21. Ce să însemne asta?

Mi-am aruncat ochii pe restul paginii. Majoritatea notelor de la litera O se refereau la Omul Celălalt. Erau foarte multe, ceea ce era de aşteptat având în vedere că el este singura fiinţă umană în afară de Mine – şi, desigur, de Profet şi de 16, dar pe atunci ştiam foarte puţin. Am observat că existau note mai vechi pe alte teme. Lucruri la fel de bizare ca nota despre Stanley Ovenden. Concentrându-mă asupra lor am experimentat aceeaşi neîncredere în ceea ce vedeau ochii mei. Cu toate acestea mi-am forţat ochii să privească; mi-am forţat mintea să gândească.

Orkney, planuri pentru vara 2002: Jurnal 3, pag. 11-15; pag. 20-28
Orkney, săpături arheologice: Jurnal 3, pag. 30-39, 47-51
Orkney, situl Ness of Brodgar: Jurnal 3, pag. 40-47
Observaţie, eroare de măsurare: Jurnal 5, pag. 134-35
O'Keeffe, Georgia, expoziţie: Jurnal 11, pag. 91-95
Outsider, psihiatrie, vezi R.D. Laing
Outsider, filosofie, Jurnal 17, pag. 19-32; vezi şi J. W. Dunne (Serialism), Owen Barfield, Rudolf Steiner
Outsider, idei, cum le tratează diverse sisteme de cunoştinţe şi de credinţe: Jurnal 18, pag. 42-57
Outsider, literatură, vezi fan fiction
Outsiderul, Colin Wilson: Jurnal 20, pag. 46-51
Outsider, matematică: Jurnal 21, pag. 40-44, vezi şi Srinivasa Ramanujan
Outsider artă: Jurnal 21, pag. 79-86

Aici erau referinţe la Jurnale care nu existau! Jurnalele

11, 17, 18 şi 20. Jurnalele 3 şi 5 existau, desigur, aşa că acele înregistrări erau corecte. Doar că… doar că… Cu cât mă uitam mai mult la ele, cu atât suspectam că acele înregistrări nu se refereau la Jurnalele *mele* cu numerele 3 şi 5, ci la unele diferite. Înregistrările erau scrise cu un stilou pe care nu îl recunoşteam. Cerneala era mai subţire şi mai fluidă, iar peniţa mai groasă decât a oricărui stilou aflat în posesia mea. Să mai adăugăm şi scrisul în sine. Era scrisul meu de mână, fără nicio îndoială, dar exista o diferenţă subtilă faţă de scrisul pe care îl folosesc în mod curent. Era puţin mai rotund şi mai lăbărţat – cu alte cuvinte, mai tânăr.

M-am dus în Colţul de Nord-Est şi m-am urcat pe Statuia Îngerului prins într-o Tufă de Trandafiri. Am luat de acolo geanta de piele maro. Am scos toate Jurnalele mele. Erau nouă. Doar nouă. Nu am mai găsit alte douăzeci de care să fi uitat în mod inexplicabil până acum.

Am examinat cu grijă Jurnalele, acordând multă atenţie copertelor şi numerelor scrise pe ele. Jurnalele mele sunt negre şi le numerotez pe fiecare în partea de jos a cotorului cu un marker cu pastă albă. Spre uimirea mea am descoperit că primele trei Jurnale fuseseră iniţial numerotate diferit. Purtaseră numerele 21, 22 şi 23, dar cineva ştersese cifra iniţială 2, transformându-le în 1, 2 şi 3. Ştersătura nu fusese făcută perfect (markerul este dificil de înlăturat) şi încă se putea întrezări forma fantomatică a lui 2.

Am stat un timp încercând să înţeleg, dar nu am putut pricepe nimic.

Dacă Jurnalul 1 (Jurnalul meu nr. 1) fusese la origine Jurnalul *21,* atunci ar fi trebuit să conţină cele două înregistrări despre Stanley Ovenden. L-am luat, l-am deschis şi am mers la pagina 154. Iat-o. Nota era datată 22 Ianuarie 2012. Purta titlul *Biografia lui Stanley Ovenden.*

Stanley Ovenden. Născut 1958, Nottingham, Anglia. Tatăl, Edward Francis Ovenden, a deţinut un magazin de dulciuri. Numele şi ocupaţia mamei sunt

necunoscute. Studiază matematica la Universitatea Birmingham. Începe cercetarea postuniversitară în 1981. În acelaşi an participă la celebrele conferinţe ale lui Laurence Arne-Sayles: Uitatul, Liminalul, Transgresivul şi Divinul. *Curând după aceea, Ovenden abandonează matematica şi îşi începe doctoratul în antropologie la Universitatea din Manchester sub supervizarea lui Arne-Sayles.*

Prima notă se oprea aici, aşa că am dat la pagina 186, la nota intitulată *Dispariţia lui Maurizio Giussani.*

În vara lui 1987, Laurence Arne-Sayles închiriază o fermă numită Casale del Pino, la douăzeci de kilometri de Perugia. Studenţii săi favoriţi (cercul protejaţilor) pleacă împreună cu el: Ovenden, Bannerman, Hughes, Ketterley şi D'Agostino.

Începuseră deja să apară tensiuni în interiorul grupului. Arne-Sayles devenise foarte sensibil la orice remarcă sau întrebare care arăta că vorbitorul nu este suficient de dedicat „măreţului experiment". Oricine îndrăznea să-l pună la îndoială devenea subiectul unor exagerări sălbatice ale eşecurilor respectivului, atât personale, cât şi academice. În consecinţă cea mai mare parte a grupului menţine o tăcere diplomatică, dar Stanley Ovenden, care suferă de o anumită surzenie când vine vorba de personalităţile celorlalţi, continuă să-şi exprime îndoielile asupra activităţii pe care o întreprind. Când Tali Hughes îl apără pe Ovenden în faţa lui Arne-Sayles, are şi ea parte de o revărsare generoasă de fiere. Atmosfera la Casale del Pino devine tot mai tensionată şi, drept urmare, Ovenden şi Hughes încep să petreacă tot mai mult timp separat de ceilalţi. Se împrietenesc cu un tânăr, Maurizio Giussani, student la filosofie la Universitatea din Perugia. Această nouă prietenie pare să-l alarmeze serios pe Arne-Sayles.

În seara zilei de 26 iulie, Arne-Sayles îi invită pe Giussani şi pe logodnica acestuia, Elena Marietti, la o petrecere la Casale del Pino. În timpul cinei, Arne-Sayles vorbeşte despre cealaltă lume (un loc în care arhitectura şi oceanele se întrepătrund) şi despre cum ar fi posibil să se ajungă acolo. Elena Marietti crede că Arne-Styles vorbeşte în sens metaforic sau că descrie un fel de experienţă psihedelică huxleyană.

Marietti trebuia să se ducă la muncă a doua zi. (La fel ca Giussani, ea îşi făcea studiile post-universitare şi lucra, pe timpul verii, ca asistent juridic la firma de avocatură a tatălui său, în Perugia.) Pe la ora 11 seara, îşi ia la revedere, se urcă în maşină, merge acasă şi se culcă. Ceilalţi continuă să discute. Grupul englezilor promisese că unul dintre ei îl va conduce pe Giussani acasă.

Maurizio Giussani nu a mai fost văzut niciodată. Arne-Sayles a declarat că el s-a dus la culcare curând după plecarea lui Marietti şi că nu ştie nimic despre ce s-a întâmplat. Ceilalţi (Ovenden, Bannerman, Hughes, Ketterley, D'Agostino) au spus că Giussani a refuzat oferta de a fi dus cu maşina şi a plecat pe jos puţin după miezul nopţii. (Noaptea era luminoasă şi caldă; Giussani locuia la aproximativ 3 kilometri depărtare.)

Zece ani mai târziu, când Arne-Sayles a fost condamnat pentru răpirea unui alt tânăr, poliţia italiană a redeschis cazul dispariţiei lui Giussani, însă…

M-am oprit din citit şi m-am ridicat, respirând greu. Simţeam o dorinţă puternică să azvârl cât mai departe Jurnalul. Cuvintele de pe acea pagină (cu propriul meu scris!) păreau a fi cuvinte, dar în acelaşi timp ştiam că nu au sens! Erau o prostie, o trăncăneală! Ce înţeles puteau să aibă cuvinte ca Birmingham şi Perugia? Niciunul. Nu există nimic în Lume corespunzător lor.

La urma urmelor Omul Celălalt avea dreptate. Uitasem multe lucruri! Mai rău de atât, chiar în momentul în care Omul Celălalt declarase că mă va ucide dacă voi înnebuni, am descoperit că eram deja nebun! Sau, dacă nu eram nebun acum, cu siguranţă fusesem nebun în trecut. Fusesem nebun când scrisesem aceste note!

Nu am aruncat Jurnalul. L-am lăsat să cadă pe Pavaj şi am plecat. Voiam să pun distanţă fizică între Mine şi acele dovezi ale nebuniei mele. Cuvintele fără sens – Perugia, Nottingham, universitate – îmi răsunau în minte. Am simţit o mare presiune în cap, de parcă o întreagă armată de idei pe jumătate formate erau pe cale să răzbească până la conştiinţa mea, aducând cu ele fie şi mai multă nebunie, fie înţelegerea.

Am trecut rapid prin câteva Săli, fără să ştiu şi fără să-mi pese încotro mă îndrept. Deodată am văzut în faţa mea Statuia Faunului, Statuia pe care o iubesc mai mult decât pe toate celelalte. Calmul lui, surâsul fugar de pe chip; degetul apăsat uşor pe buze. În trecut mă gândisem întotdeauna că el vrea să mă avertizeze asupra unui anumit lucru prin acest gest: *Fii atent!* Dar astăzi părea să însemne ceva diferit: *Sst! Linişteşte-te!* M-am căţărat pe Soclu şi am sărit în Braţele lui, îmbrăţişându-i Gâtul, împletindu-mi degetele cu Degetele lui. În siguranţă în îmbrăţişarea lui, am plâns pentru Mintea mea pierdută. Din piept mi-au răbufnit suspine puternice, aproape dureroase.

Sst! mi-a spus el. *Linişteşte-te!*

Mă hotărăsc să am mai multă grijă de Mine

Notă din a Noua Zi a celei de-a Opta Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

M-am desprins din Îmbrăţişarea Faunului şi am rătăcit amărât prin Casă. Credeam că fie sunt nebun – sau că fusesem nebun –, fie înnebuneam chiar acum. Oricum ar fi fost, perspectiva era îngrozitoare.

După un timp am decis că a continua aşa nu era de niciun folos.

M-am silit să mă întorc în cea de-a Treia Sală de Nord unde am mâncat puţin peşte şi am băut nişte apă. Apoi am revizitat toate Statuile mele favorite: Gorila, Băiatul cântând la Talgere, Femeia purtând Stupul, Elefantul purtând Castelul, Faunul, cei Doi Regi jucând Şah. Frumuseţea lor m-a alinat şi m-a făcut să-mi vin în fire; expresiile lor nobile mi-au reamintit de tot ce este bun în Lume.

În această dimineaţă sunt capabil să reflectez mai calm asupra a ceea ce s-a întâmplat.

Accept faptul că am fost foarte bolnav în trecut. Trebuie să fi fost bolnav când am scris acele înregistrări în Jurnalul meu, altfel nu le-aş fi umplut de cuvinte exotice ca „Birmingham" şi „Perugia". (Chiar şi acum când scriu aceste cuvinte încep să mă simt din nou neliniştit. O mulţime de imagini mi se rotesc în cap – bizare, de coşmar, dar în acelaşi timp ciudat de familiare. Cuvântul „Birmingham", de exemplu, îmi sugerează o rafală de zgomote, de mişcări şi culori şi imaginea estompată a unor turnuri şi clopotniţe profilate pe un cer cenuşiu închis. Încerc să mă agăţ de aceste impresii, să le examinez mai mult, dar ele pălesc instantaneu.)

Cu toate acestea cred că m-am grăbit când am considerat prostii cele două note. Unele cuvinte – „universitate" este un exemplu – par să aibă un oarecare înţeles. Cred că dacă mi-aş pune mintea la treabă aş putea scrie o definiţie clară pentru „universitate". M-am gândit puţin la cum s-ar putea explica. Înţeleg cuvântul „savant" pentru că prin Casă sunt răspândite Statui de Savanţi cu cărţi şi hârtii în mâini. Poate că de aici am extrapolat ideea de „universitate" (un loc în care se reunesc savanţii)? Nu pare o ipoteză prea satisfăcătoare, dar pe moment doar atât pot să fac.

Înregistrările includ, de asemenea, nume de oameni a căror existenţă este confirmată de alte dovezi. Profetul a vorbit despre Stanley Ovenden, astfel că el cu siguranţă

este o persoană reală. De asemenea, Profetul a încercat să-şi amintească numele unui tânăr italian seducător, dar nu a reuşit. Poate că era vorba de Maurizio Giussani. În fine, ambele înregistrări pomenesc de cineva pe nume „Laurence Arne-Sayles”, iar eu am găsit o scrisoare de la „Laurence” în Primul Vestibul.

Cu alte cuvinte, în amestec cu nonsensul acestor înregistrări există ceva ce pare a fi informaţie corectă. În misiunea mea de a învăţa tot ce pot despre oamenii care au trăit ar fi greşit să ignor această sursă importantă.

Mi-a devenit limpede că uitasem multe lucruri şi – cel mai bine e să înfruntăm realitatea în faţă – aveam acum dovada perioadelor de boală mentală serioasă. Prima şi cea mai importantă sarcină a mea este să ascund aceste defecte de Omul Celălalt. (Cu toate că nu cred că el va merge atât de departe cât să mă ucidă din cauza lor, cu siguranţă m-ar privi cu şi mai multă suspiciune decât o face deja.) Aproape la fel de importantă este necesitatea de a mă feri de revenirea bolii. În acest sens am hotărât să am mai multă grijă de Mine. Nu trebuie să devin atât de absorbit de munca mea ştiinţifică încât să uit să pescuiesc şi să ajung să nu am nimic de mâncare. (Casa oferă multă hrană pentru persoanele active şi întreprinzătoare. Nu există nicio scuză să flămânzesc!) Trebuie să dedic mai multă energie îngrijirii hainelor şi confecţionării de acoperăminte pentru picioarele pe care le am adesea reci. (Întrebare: oare se pot tricota şosete din iarbă de mare? Puţin probabil.)

Am meditat asupra renumerotării Jurnalelor şi am ajuns la concluzia că trebuie s-o fi făcut Eu însumi. Ceea ce înseamnă că douăzeci de Jurnale (douăzeci!) lipsesc – o idee extrem de alarmantă! Totuşi, în acelaşi timp, are sens să lipsească Jurnale. Eu am (cum am declarat anterior) aproximativ 35 de ani. Cele zece Jurnale pe care le am acoperă o perioadă de cinci ani. Unde sunt Jurnalele din prima parte a vieţii mele? Şi ce am făcut Eu în acei ani?

Ieri credeam că niciodată n-o să mai vreau să citesc sau să mă uit la înregistrări din Jurnalele mele. M-am imaginat

aruncând toate cele zece Jurnale şi Indexul în furia Fluxului şi mi-am imaginat cât de uşurat aş fi să mă eliberez de ele. Dar astăzi sunt mai calm. Nu mai sunt la cheremul fricii şi al panicii. Astăzi pot să-mi dau seama că există motive serioase pentru studierea atentă a Jurnalelor mele, chiar şi a părţilor nebuneşti – poate în special a părţilor nebuneşti. În primul rând, pentru că mereu am tânjit să aflu mai multe despre oamenii care au trăit şi, oricât de incomprehensibile ar fi, Jurnalele par să conţină informaţii reale despre ei, chiar dacă prezentate în mod bizar. În al doilea rând, este necesar să învăţ cât pot de mult despre propria mea nebunie, cu prioritate ce anume o declanşează şi cum m-aş putea proteja de ea în viitor.

Poate studiind trecutul în paginile Jurnalului meu voi fi capabil să înţeleg aceste lucruri. Între timp este important să recunosc că citirea Jurnalelor este ea însăşi o activitate declanşatoare, provocând multe sentimente dureroase şi coşmaruri. Trebuie să avansez cu grijă şi să citesc doar porţiuni mici.

Omul Celălalt şi Profetul au afirmat amândoi că însăşi Casa este o sursă de nebunie şi uitare. Ei sunt oameni de ştiinţă, intelectuali. Când două astfel de autorităţi impecabile cad de acord, cred că sunt nevoit să le accept concluziile. Casa este cauza uitării mele.

Ai încredere în Casă? îmi pun întrebarea.

Da, răspund.

Şi dacă însăşi Casa te face să uiţi, atunci o face din motive întemeiate.

Dar Eu nu înţeleg motivele.

Nu contează dacă tu înţelegi sau nu motivele. Tu eşti Copilul Iubit al Casei. Linişteşte-te.

Şi mă liniştesc.

Sylvia D'Agostino

Notă din a Douăzecea Zi a celei de-a Opta Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Sunt foarte curios în privinţa celorlalţi oameni pe care i-a menţionat Profetul, aşa că decid să îmi încep cercetările cu Sylvia D'Agostino şi bietul James Ritter, dar nu caut chiar imediat. Conform planului meu de a avea grijă de Mine, mi-am acordat o săptămână şi jumătate de timp liber înainte de a citi iar din Jurnal. Mi-am petrecut timpul cu activităţi obişnuite, liniştitoare. Am pescuit, am spălat hainele; am compus muzică la un flaut pe care l-am făcut dintr-un os de lebădă. Apoi în această dimineaţă am adus Jurnalele şi Indexul în cea de-a Cincea Sală de Nord. În această Sală se află Statuia Gorilei şi m-am gândit că imaginea Sa mi-ar putea împrumuta Putere.

M-am aşezat cu picioarele încrucişate pe Pavaj în faţa Gorilei. Am căutat în Index litera D. Şi iat-o.

D'Agostino, Sylvia, studentă a lui Arne-Sayles: Jurnal nr. 22, pag. 6-9

Am dat la pagina 6 a Jurnalului nr. 22 (care era Jurnalul meu nr. 2).

Biografia Sylviei D'Agostino

Născută în 1958 la Leith, Scoţia, fiica poetului Eduardo D'Agostino.

Fotografiile arată o femeie cu înfăţişare întrucâtva androgină, atractivă, chiar frumoasă, cu sprâncene negre groase, ochi de culoare închisă, nas puternic şi maxilar pronunţat. Avea un păr negru şi des, de obicei strâns la spate. Conform lui Angharad Scott, D'Agostino nu făcea nicio concesie ideii convenţionale de feminitate şi doar arareori o interesa cum era îmbrăcată.

În adolescenţă, D'Agostino a spus unui prieten că ar vrea să meargă la universitate ca să studieze Moartea, Stelele şi Matematica. În mod inexplicabil Universitatea din Manchester nu oferea o astfel de specializare, astfel că ea a optat pentru Matematică. La universitate a dat imediat peste Laurence Arne-

Sayles şi cursurile lui; această întâlnire i-a influenţat tot restul vieţii.

Discursurile lui Arne-Sayles despre comuniunea cu minţile anticilor şi privirea în alte lumi a fost răspunsul la toate dorinţele ei cosmice – partea cu „Moartea şi Stelele". Imediat ce a obţinut diploma în matematică, a trecut la Antropologie cu Arne-Sayles ca supervizor.

Dintre toţi studenţii şi acoliţii lui Arne-Sayles, D'Agostino era de departe cea mai devotată. El i-a oferit o cameră în casa lui din Whalley Range, unde ea i-a devenit menajeră şi secretară fără plată. Avea maşină (Arne-Sayles nu avea permis de conducere) şi o parte din îndatoririle ei constau în a-l duce oriunde dorea să meargă, inclusiv sâmbătă noaptea pe Canal Street ca să agaţe băieţi tineri.

În 1984 a obţinut doctoratul. Nu a căutat o slujbă în mediul academic sau profesoral, ci a rămas alături de Arne-Sayles, acceptând o serie de munci umile ca să se întreţină.

Fiind copil unic fusese întotdeauna foarte apropiată de părinţii săi, în special de tatăl ei. La un moment dat pe la mijlocul anilor '80 Arne-Sayles i-a cerut să se certe cu părinţii. După părerea lui Angharad Scott acesta era un test de loialitate. D'Agostino a întrerupt orice contact cu părinţii şi ei nu au mai văzut-o niciodată.

Scott o descrie ca fiind poetă, artistă şi regizoare de film şi face o listă a revistelor în care au fost publicate poeziile ei: Arcturus, Torn Asunder *şi* Grasshopper. *(Până acum nu am reuşit să găsesc vreun exemplar al vreuneia dintre aceste reviste.) Redactorul lui* Grasshopper, *pe nume Tom Tichwell, era şi el prieten cu Eduardo D'Agostino. El (Tichwell) ţinea legătura cu Sylvia şi transmitea veşti despre ea părinţilor ei.*

S-au păstrat două dintre filmele ei: Luna/Pădurea *şi* Castelul. Luna/Pădurea *este o realizare deosebită*

şi încărcată de atmosferă, admirată de critici şi de fanii care nu aparţineau cercului de conspiraţionişti al lui Arne-Sayles. Durează 25 de minute şi a fost filmat în mlaştinile din jurul Manchesterului. S-a folosit peliculă Super 8 color, dar senzaţia este de monocromie – copaci negri, zăpadă albă, cer gri etc. – cu pete ocazionale de roşu sângeriu. În film un hierofant din Antichitate ţine în sclavie o mică comunitate. Este crud cu bărbaţii şi abuzează femeile. O femeie i se opune. Ca să-şi demonstreze puterea şi s-o pedepsească, hierofantul aruncă un blestem. Femeia traversează un pârâu. Face un pas şi piciorul îi cade pe reflexia lunii. Rămâne prinsă în pârâu; nu se poate mişca afară din reflexia lunii. Hierofantul vine şi o bate acolo unde ea stă neajutorată. Tot nu se poate mişca. Rămasă singură, cere ajutorul unui mesteacăn. Când hierofantul trece prin pădure este prins în ramurile mestecenilor; îl leagă şi îl străpung. Nu se mai poate mişca şi în cele din urmă moare. Femeia este eliberată din reflexia lunii. Luna/Pădurea *conţine foarte puţine replici vorbite şi cele care există sunt incomprehensibile. Femeia şi hierofantul vorbesc în propria lor limbă care nu are nicio legătură cu a noastră. Limbajul din* Luna/Pădurea *este imagistică simplă, pură: lună, întuneric, apă, copaci.*

Celălalt film rămas de la D'Agostino este şi mai bizar. Nu are un titlu, dar de obicei i se spune Castelul. *Este tras în Betamax şi calitatea este foarte slabă. Camera şerpuieşte prin diferite încăperi enorme, probabil din diferite castele sau palate (e imposibil să vedem o singură clădire; ar fi pur şi simplu prea vastă). Pe lângă pereţi sunt aliniate statui şi pe podea se adună băltoace de apă. După oamenii care cred aşa ceva, aceasta este o filmare dintr-una din celelalte lumi ale lui Arne-Sayles, posibil cea descrisă în cartea lui din 2000,* Labirintul. *Alţii au încercat să stabilească locul cu*

scopul de a dovedi că nu este un film dintr-o altă lume, dar până acum niciunul nu a identificat nimic cu precizie. Se găsesc în Castelul *însemnări cu scrisul de mână al lui D'Agostino, însă acestea sunt în acelaşi cod neobişnuit folosit în ultimul ei jurnal şi rămân indescifrabile.*

Se pare că D'Agostino a ţinut un jurnal în cea mai mare parte a vieţii ei de adult. Volumele de început (1973-1980) se păstrează în casa părinţilor ei din Leith; ele sunt scrise în engleză. Un alt jurnal, cel curent la momentul dispariţiei ei (primăvara lui 1990), a fost găsit în spitalul unde lucra. Acest jurnal foloseşte un amestec ciudat de hieroglife şi descrieri de imagini (posibil din vise?) în engleză. Angharad Scott a făcut mai multe încercări de a-l descifra, dar nu a ajuns nicăieri.

La începutul anului 1990 D'Agostino lucra ca recepţioneră la un spital din Whalley Range. Se împrietenise cu unul dintre doctorii de acolo, un bărbat apropiat de vârsta ei pe nume Robert Allstead. În acel moment părea clar mult mai puţin înamorată de Laurence Arne-Sayles decât înainte. I-a spus lui Allstead că viaţa ei fusese una de corvoadă, dar îi va fi mereu recunoscătoare lui Arne-Sayles pentru că îi deschisese calea către o lume cu mult mai frumoasă şi că era fericită acolo. Allstead nu a ştiut ce să înţeleagă din asta. Mai târziu a declarat poliţiei că ea cu siguranţă nu lua droguri. Dacă s-ar fi drogat nu i-ar fi permis în niciun chip să lucreze în spital.

Când Arne-Sayles a aflat despre prietenia ei cu Allstead, a făcut una dintre neobişnuitele lui crize de gelozie şi i-a cerut să-şi părăsească slujba. De data aceasta D'Agostino a refuzat.

În prima săptămână din aprilie nu a mai apărut la serviciu. După două zile de lipsă, dr. Allstead a chemat poliţia. D'Agostino nu a mai fost văzută niciodată.

Bietul James Ritter

A doua notă din a Douăzecea Zi a celei de-a Opta Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Există două note despre James Ritter, ambele în Jurnalul nr. 21: pagina 46 şi pagina 122.

Prima se intitulează *Căderea în dizgraţie a lui Laurence Arne-Sayles.*

> *Cariera lui Arne-Sayles, întotdeauna controversată, s-a încheiat brusc în aprilie 1997, când o femeie angajată să-i facă curăţenie în casă a găsit ceva: un lichid maroniu părea să ţâşnească de sub peretele uneia dintre camere. Camera era un dormitor şi, potrivit lui Arne-Sayles, nu era folosită. Dar menajera şi-a dat seama că era folosită, întrucât chiar ea făcea curat acolo. A şters lichidul cu un burete. Apoi l-a mirosit. Urină şi fecale. Încă puţin lichid s-a scurs pe sub perete. A împins peretele, care s-a mişcat puţin. Şi-a lipit urechea de el. Apoi a chemat poliţia. În spatele peretelui, care era unul fals, poliţia a descoperit o încăpere în care se afla un tânăr, foarte bolnav şi complet incoerent.*
>
> *Cariera academică a lui Arne-Sayles a luat sfârşit. În urma unui proces (popularizat din plin) a fost condamnat la închisoare iniţial pentru trei ani; însă, în timp ce se afla în închisoare, a fost învinuit de incitarea altor puşcăriaşi la violenţă şi revolte. Cu totul a stat închis patru ani şi jumătate şi a fost eliberat în 2002.*
>
> *Arne-Sayles nu a depus mărturie la propriul său proces şi nu a dat niciodată vreo explicaţie referitoare la motivul pentru care îl ţinuse închis pe James Ritter.*

Am considerat dezamăgitoare această notă; conţinea foarte puţine informaţii despre cine era bietul James

Ritter. Am trecut la a doua notă. Aceasta părea mai promiţătoare.

Biografia lui James Ritter

Născut în 1967 la Londra. În tinereţea sa, Ritter a fost foarte frumos. A lucrat ca model, chelner, barman, actor şi ocazional se prostitua. La maturitate a suferit de boli mintale pentru perioade îndelungate. A fost arestat de cel puţin două ori între 1987 şi 1994, o dată în Londra şi o dată în Wakefield. Uneori nu avea locuinţă.

După ce a fost găsit în spatele peretelui fals din casa lui Arne-Sayles a fost dus la spital, unde a fost tratat de pneumonie, malnutriţie, deshidratare şi tulburare bipolară. Poliţia a încercat să afle de cât timp îl ţinea Arne-Sayles prizonier, dar Ritter nu a fost capabil să dea un răspuns coerent. Prin urmare poliţia a stat de vorbă cu oamenii care îl cunoşteau – dependenţi de droguri, lucrători sociali, cei care administrau aziluri pentru oameni fără adăpost. Tot ce s-a putut stabili a fost că Ritter fusese văzut în Manchester şi în împrejurimi la începutul lui 1995, aşa că era posibil – dar în niciun caz cert – ca el să fi fost ţinut prizonier cam doi ani.

Propria versiune a lui Ritter, care a început să povestească treptat, pare că a făcut şi mai neclare lucrurile. El a susţinut că a fost în casa lui Arne-Sayles de la Whalley Range doar pentru perioade scurte de timp; în rest s-ar fi aflat într-o altă casă, o casă în care se află statui şi în care multe dintre încăperi sunt inundate de mare. Cel mai adesea părea să creadă că se află încă acolo. În câteva ocazii, în timp ce era spitalizat, a devenit foarte agitat, spunând că trebuie să se întoarcă la minotauri pentru că minotaurii îi vor mânca cina. Cu toate că i s-au administrat medicamente pentru a-i ţine sub control delirul, el a continuat să insiste asupra poveştii despre casa cu subsol inundat şi

statui.

Ce anume încerca Arne-Sayles să obţină ţinându-l pe Ritter prizonier este încă un aspect neclar. Deocamdată s-au emis două teorii.

Prima este că Arne-Sayles i-a spălat creierul lui Ritter în scopul de a da credibilitate afirmaţiilor sale cum că acea altă lume nu numai că există, dar că el şi alţi oameni au fost acolo. Cu siguranţă descrierea casei făcută de Ritter este similară cu încăperile vaste şi pustii din filmul Sylviei D'Agostino, Castelul; de asemenea, este similară cu propria sa descriere a celeilalte lumi, făcută în cartea scrisă în închisoare, Labirintul. (Desigur este perfect posibil ca Arne-Sayles să fi inventat pur şi simplu pornind de la halucinaţiile lui Ritter.) Dar dacă acesta a fost scopul lui Arne-Sayles – să fabrice evidenţa altei lumi –, atunci de ce a ales ca martor un om cu o întreagă istorie de boli mintale şi delir?

A doua teorie spune că răpirea are mai puţin de-a face cu teoriile despre cealaltă lume ale lui Arne-Sayles, cât cu preferinţele sale sexuale extravagante. (Aceasta a fost baza acuzării la procesul din octombrie 1997.) În acest caz însă, de ce bălmăjea Ritter despre case cu marea la subsol?

Angharad Scott a încercat să-i ia lui Ritter un interviu pentru biografia lui Arne-Sayles, dar Ritter s-a simţit ofensat pentru că nimeni nu credea relatările lui despre casa cu oceanul cuprins în ea şi a refuzat să-i vorbească. În 2010 un jurnalist de la Guardian – Lysander Weeks – i-a luat urma pentru a scrie o retrospectivă a scandalului Arne-Sayles. Pe atunci Ritter lucra ca om de serviciu la Primăria din Manchester. Weeks îl descrie ca fiind calm, controlat, aproape zen. Ritter a afirmat că nu a mai luat droguri de zece ani. Cu toate acestea, povestea pe care i-a relatat-o lui Weeks a fost aceeaşi pe care a spus-o poliţiei: că timp de optsprezece luni între 1995 şi 1997 a locuit într-o casă imensă unde marea

inunda subsolul şi uneori se ridica şi până la parter. Ritter a povestit că dormea într-un fel de pivniţă albă translucidă de sub o scară largă de marmură. Ritter a spus că munca la Primăria din Manchester a fost cea care l-a salvat; era şi aceasta o clădire vastă cu încăperi mari, statui şi scări largi. Asemănarea cu cealaltă casă – cea în care îl dusese Arne-Sayles – îl calma.

Înregistrările din Jurnal despre Sylvia D'Agostino şi bietul James Ritter: câteva gânduri de început

Notă din a Douăzeci şi Una Zi a celei de-a Opta Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Ultima notă, cea despre bietul James Ritter, mi s-a părut cea mai interesantă. Era la fel de plină de cuvinte fără sens precum celelalte, dar partea despre Minotauri era o referinţă clară la Primul Vestibul. Am recunoscut de asemenea descrierea peşterii albe şi translucide de sub Scară. Primul Vestibul are exact o astfel de Scară cu un spaţiu ca o peşteră dedesubt. În acel spaţiu am găsit cele mai multe gunoaie enervante. James Ritter a fost cu siguranţă persoana care a mâncat chipsuri şi peşte în Primul Vestibul. (Fie şi numai acest gând îmi justifică decizia de a continua să citesc Jurnalul!)

Nota despre Sylvia D'Agostino conţine mai puţine informaţii, dar judecând după descrierea filmului ei, *Castelul,* şi ea a vizitat aceste Săli.

Cuvântul „universitate" apare de trei ori în nota despre Sylvia D'Agostino şi de trei ori în înregistrările despre Stanley Ovenden. Acum două săptămâni ipoteza mea era că aş putea reuşi să atribui un înţeles acestui cuvânt aparent lipsit de sens pentru că am văzut Statui de Savanţi în Casă. Pe atunci înclinam să consider această teorie slabă, dar acum îmi pare plauzibilă. Mi se pare că sunt multe alte noţiuni pe care le înţeleg perfect, chiar dacă nu

există astfel de lucruri în Lume. De exemplu, ştiu că o grădină este un loc unde cineva se poate relaxa privind plante şi pomi. Însă în Lume nu există o grădină şi nici nu se găsesc Statui care să reprezinte exact această idee. (Chiar nu îmi pot închipui cum ar arăta Statuia unei grădini.) În schimb, se află răspândite prin Casă Statui în care Oameni, Zei sau Animale sunt înconjuraţi de Trandafiri sau Iederă sau se adăpostesc sub Coroane de Copaci. În cel de-al Nouălea Vestibul se găseşte o Statuie a unui Grădinar săpând şi în cea de-a Nouăsprezecea Sală de Sud-Est este Statuia unui alt Grădinar tunzând o Tufă de Trandafiri. Din acestea pot deduce ideea de *grădină.* Nu cred că acest lucru se întâmplă accidental. Este modul în care Casa plasează firesc şi cu blândeţe noi Idei în Minţile Oamenilor. Astfel Casa sporeşte nivelul meu de înţelegere.

Este foarte încurajator că mi-am dat seama de acest fapt şi nu mă mai simt chiar atât de alarmat când un cuvânt lipsit de sens din Jurnal îmi aduce o imagine mentală care nu ştiu de unde provine. *Nu fi neliniştit,* îmi spun. *Este Casa. Casa îmi lărgeşte Cunoaşterea.*

Toate înregistrările din Jurnal conţin nume. Am făcut o listă a celor pe care le-am întâlnit până acum. Sunt cincisprezece. Considerând „Ketterley” ca aparţinând Omului Celuilalt şi un altul aparţinând Profetului, rămân treisprezece. Este exact numărul Morţilor din Sălile mele. Coincidenţă? După o gândire atentă înclin să cred că ar putea fi. În timp ce cincisprezece oameni sunt *numiţi,* alţi câţiva par a fi implicaţi în text: oameni ca prietenul căruia D’Agostino i-a spus că şi-ar dori să studieze „Moartea, Stelele şi Matematica”; „poliţia” (care este menţionată în toate textele); femeia care făcea curat în casa lui Laurence Arne-Sayles; tinerii pe care Laurence Arne-Sayles îi agăţa în serile de sâmbătă. Este imposibil de spus în acest moment câţi astfel de oameni există.

PARTEA A PATRA

— 16 —

Recuperez bucăţile de hârtie din a Optzeci şi Opta Sală de Vest

Notă din Prima Zi a celei de-a Noua Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Nu am uitat de bucăţile de hârtie pe care le-am găsit în a Optzeci şi Opta Sală de Vest, nici de cele care au rămas acolo, întreţesute în cuiburile pescăruşilor argintii.

Timp de două zile am adunat provizii pentru călătorie: mâncare, pături, o cratiţă mică în care să încălzesc apă şi nişte cârpe. Azi dimineaţă am plecat şi am ajuns în cea de-a Optzeci şi Opta Sală de Vest pe la mijlocul după-amiezii. Pescăruşii trebuie să fi fost pe afară căutând hrană, pentru că nu era niciunul în Sală, cu toate că depunerile proaspete de excremente pe Statui demonstrau că încă locuiau acolo.

M-am apucat imediat să extrag bucăţile de hârtie din cuiburi. Uşurinţa cu care reuşeam asta varia. În unele cuiburi iarba de mare era uscată şi se rupea imediat ce trăgeam, în altele hârtia era cimentată în alge de excrementele pescăruşilor. Am făcut un foc folosind iarba uscată de la cuiburile vechi; am încălzit apă în cratiţă; apoi am înmuiat o cârpă în apă şi am aplicat-o uşor pe hârtia lipită în cuiburi. A fost o muncă delicată: prea puţină apă fierbinte şi găinaţul tare nu se înmuia; prea multă, se dizolva şi hârtia. Mi-a luat multe ore de trudă, dar spre seara zilei următoare recuperasem şaptezeci şi nouă de bucăţi din treizeci şi cinci de cuiburi. Am examinat din nou fiecare cuib şi m-am declarat mulţumit că nu mai rămăsese niciuna.

În această dimineaţă m-am întors în Sălile mele.

Am petrecut un timp încercând să asamblez scrisul. În cele din urmă, după o oră, aveam o parte dintr-o pagină, poate cam jumătate, şi câteva mici secţiuni din alte pagini.

Scrisul era foarte neclar, plin de ştersături. Am citit:

...ce mi s-a făcut. Cum am putut să fiu aşa de prost? O să mor aici. Nu vine nimeni să mă salveze. O să mor aici. Liniştea... (bucată lipsă)... niciun sunet, numai izbiturile valurilor mării în camerele de jos. Nu e nimic de mâncare. Mă bazez pe el să-mi aducă mâncare şi apă, ceea ce subliniază statutul meu de prizonier, de sclav. Lasă mâncarea în camera cu statuile minotaurilor. Mă complac în fantezii îndelungate în care îl omor. Într-una dintre camerele distruse am găsit o bucată ascuţită de marmură cam de mărimea unei ţigle de acoperiş. M-am gândit să-i crăp capul cu ea. Asta mi-ar da satisfacţia...

Era scrisul cuiva foarte furios şi nefericit. Mă întreb, cine o fi fost? Aş fi vrut să mă pot strecura printre rânduri ca să-l alin, să-i arăt peştele care abundă în fiecare Vestibul, straturile de scoici care aşteaptă să fie culese, cum cu doar puţină precauţie nu va mai fi niciodată nevoit să rabde de foame, cum oferă Casa totul şi îşi protejează Copiii. Mi-am pus întrebări despre cel care îl pedepsise, cel care îl făcuse sclav. M-am simţit foarte trist gândindu-mă că existase un asemenea antagonism între două fiinţe umane, poate chiar între doi dintre Morţii mei. Oare Persoana Ascunsă îl chinuise pe Bărbatul cu Cutia de Biscuiţi? Sau invers?

Cu mare grijă am răsturnat bucăţile de hârtie şi am citit pe verso. Ceea ce scria acolo era chiar şi mai rău.

Uit. Uit. Ieri nu mi-am putut aminti cuvântul felinar. Azi-dimineaţă mi s-a părut că una dintre statui mi-a vorbit. Am petrecut ceva timp (cred că vreo jumătate de oră) discutând cu ea. ÎMI PIERD MINŢILE. Cât de oribil, cât de groaznic e să mă aflu în locul ăsta înfiorător şi să fiu NEBUN. Sunt HOTĂRÂT SĂ-L OMOR înainte să se întâmple asta. Înainte să uit de ce ÎL URĂSC.

Am oftat când am descifrat asta. Am luat cele trei plicuri pe care mi le dăruise cândva Omul Celălalt. În primul am pus bucăţile pe care am reuşit să le asamblez. Pe plic am scris cu grijă o copie a celor două texte. În cel de-al doilea am pus nişte bucăţi care se potriveau, formând fragmente de propoziţii. În al treilea plic am pus bucăţile de hârtie pe care nu reuşisem să le potrivesc cu celelalte.

O problemă

Notă din a Doua Zi a celei de-a Noua Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Mai presus de toate, în acest moment, mă preocupă o problemă: să-l întreb sau nu pe Omul Celălalt despre Stanley Ovenden, Sylvia D'Agostino, bietul James Ritter şi Maurizio Giussani. Profetul l-a numit pe Omul Celălalt „Ketterley". În nota despre dispariţia lui Maurizio Giussani numele „Ketterley" apare în imediata apropiere a numelor D'Agostino, Ovenden şi chiar Giussani. De unde trag concluzia că Omul Celălalt i-a cunoscut pe acei oameni. Tânjesc să aflu mai multe despre ei şi de multe ori mi-a stat pe limbă să-l întreb. Dar întotdeauna am ezitat în ultimul moment. Presupunând că ar fi întrebat: *De unde ştii despre aceşti oameni? Cine ţi-a spus?,* n-aş fi ştiut ce să-i răspund. El nu trebuie să ştie că am vorbit cu Profetul. El nu trebuie să ştie despre notele din Jurnalul meu.

El este plin de suspiciune. Nu se mai gândeşte decât la apropierea lui 16. În urmă cu două luni îşi declarase intenţia să meargă în a O Sută Nouăzeci şi Doua Sală de Vest şi să îndeplinească ritualul prin care credea că va chema Marea şi Secreta Cunoaştere, dar în prezent toate astea par să fi fost uitate.

Lămâia

Notă din a Cincea Zi a celei de-a Noua Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Azi-dimineaţă eram pe drum între a Treia Sală de Nord şi al Şaisprezecelea Vestibul. Am trecut pe lângă Prima Sală de Nord şi am intrat în Primul Vestibul. Am făcut un pas sau doi, apoi m-am oprit.

Se întâmplase ceva. Ce anume? Ce se întâmplase?

Am făcut câţiva paşi înapoi către Uşă şi am inspirat adânc. Din nou! Un miros. Un parfum de lămâi, frunze de geranium, zambile şi narcise.

În acel punct era destul de puternic. Cineva – o persoană care folosea acest parfum frumos – stătuse pentru un timp în Uşă, probabil privind imaginea înşiruirii Sălilor. M-am întors în Prima Sală de Nord, dar n-am găsit nicio urmă de parfum acolo. Am revenit în Primul Vestibul şi m-am îndreptat spre sud pe lângă Perete pe sub Statuia unui Minotaur. Da, parfumul se putea distinge şi acolo, numai că era slab, ca şi cum persoana parfumată ar fi mers repede. Am refăcut drumul persoanei până la un punct dintre Uşa Primei Săli de Vest şi Uşa Coridorului care dă în Prima Sală de Sud-Vest. Acolo l-am pierdut.

Cine era persoana care trecuse pe aici? Nu fusese Omul Celălalt. Ştiam ce parfum foloseşte, o aromă picantă de coriandru, trandafir şi santal. Profetul? Îmi amintesc foarte bine parfumul lui. Era diferit – violetele erau nota dominantă, cu urme de cuişoare, coacăze şi trandafir.

Nu, era cineva nou.

16 sosise. 16 era aici.

Inima a început să-mi bată mai puternic. M-am uitat de jur-împrejur în Vestibul. Spaţiul vast era întunecat de Umbrele catifelate ale Minotaurilor, cu pete de Lumină aurie între ele. 16 nu a apărut dintr-o ascunzătoare ca să înceapă să mă înnebunească. Cu toate acestea fusese aici şi probabil nu cu mai mult de o oră înainte.

Era surprinzător pentru mine că cineva ca 16, cineva atât de dedat Distrugerii şi Nebuniei, foloseşte un parfum atât de încântător, evocând Soarele şi Fericirea. Dar apoi mi-am zis că este o prostie să gândesc aşa. *Consideră asta un avertisment,* mi-am spus. *Fii în gardă. 16 nu-şi va afişa*

intenţiile. Este foarte posibil să fie plăcut privirii. Se va purta prietenos şi insinuant. Aşa intenţionează să te distrugă.

Mai mulţi oameni de ucis

Notă din a Şaptea Zi a celei de-a Noua Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Azi-dimineaţă i-am povestit Omului Celuilalt despre parfumul din Primul Vestibul. Spre surprinderea mea a primit vestea destul de calm.

— Mda, bine, începusem şi eu să mă gândesc că ar trebui s-o terminăm odată, a zis, decât să ne tot învârtim aşteptând să se întâmple. În plus, poate că nu e un lucru chiar aşa de rău.

— Dar credeam că ai spus că 16 este o mare ameninţare pentru noi. Nu ziceai că el ameninţă siguranţa ta şi sănătatea mea mintală?

— Adevărat.

— Atunci cum poate să fie bine dacă vine aici?

— Pentru că ameninţarea este atât de mare încât singura opţiune este să-l eliminăm cu totul pe 16.

— Cum o să facem asta?

Drept răspuns, Omul Celălalt a dus două degete la cap imitând un pistol şi a exclamat: *Bum!*

Eram uluit.

— Nu cred că aş putea să omor pe cineva oricât de rău ar fi, am spus. Chiar şi cei răi merită să trăiască. Sau dacă nu, lasă Casa să le ia viaţa. Nu eu.

— Probabil că ai dreptate. Nu sunt sigur că aş putea ucide pe cineva cu mâinile mele, şi-a examinat el mâinile cu atenţie, întinzând degetele şi răsucind palmele. Cu toate că ar fi interesant să încerc. Uite cum facem. O să aduc un pistol. O să fie mai uşor, indiferent care dintre noi va trebui s-o facă. Ceea ce îmi aminteşte că există posibilitatea, o posibilitate mică, să mai vină şi altcineva aici. Dacă vezi cumva un bătrân…

— Un bătrân? am repetat speriat.

— Da, un bărbat bătrân. Dacă îl vezi, anunţă-mă imediat. E puţin mai scund decât mine. Foarte slab. Palid. Cu ochii duşi în fundul capului şi gura roşie, umedă.

Omul Celălalt s-a cutremurat involuntar, apoi a continuat:

— Nu ştiu de ce ţi-l descriu. N-o să înceapă să dea buzna aici hoarde de bătrâni.

— De ce? O să-l ucizi şi pe el? am întrebat neliniştit.

Nu aveam nicio îndoială că Omul Celălalt vorbea despre Profet.

— Păi, nu, a spus, apoi a făcut o pauză. Deşi acum că ai adus vorba, cam era timpul s-o facă cineva. Întotdeauna m-a mirat faptul că nu l-a omorât nimeni când era în închisoare. Oricum, anunţă-mă dacă-l vezi.

Am dat din cap cât am putut de neutru. Omul Celălalt îmi ceruse să-l anunţ dacă îl văd pe Profet în viitor, nu dacă l-am văzut în trecut, aşa că nu era chiar o minciună. Partea bună în noua situaţie era că Profetul se întorsese în propriile lui Săli şi declarase destul de categoric că nu intenţionează să revină.

Găsesc ceva scris de 16

Notă din a Treisprezecea Zi a celei de-a Noua Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Timp de cinci zile, în toate Vestibulurile a căzut o ploaie deasă, cenuşie, rece. Lumea era umedă şi friguroasă şi se formaseră băltoace pe Pavajul de Piatră la Uşile Vestibulurilor. Sălile răsunau de ciripitul păsărilor care se adăpostiseră acolo.

M-am ţinut ocupat cât am putut de mult. Mi-am reparat plasele de pescuit şi am exersat muzica. Dar tot timpul în mintea mea stăruia gândul că 16 era aici şi intenţiona să mă înnebunească. Nu aveam idee când se va declanşa criza şi ăsta nu era un sentiment plăcut.

Astăzi ploaia s-a oprit. Inima Lumii a redevenit uşoară.

Mi-am făcut drum în a Şasea Sală de Nord-Vest, care este casa unui cârd de ciori. În clipa în care m-au văzut, au coborât de pe Statuile de Sus, rotindu-se, bătând din aripi şi ţipând una la alta. Am împrăştiat resturi de peşte ca să mănânce. Două s-au aşezat pe umerii mei. Una dintre ele m-a ciupit de ureche, sperând să descopere dacă sunt bun de mâncat. M-a făcut să râd. Cum stăteam în mijlocul zgomotului şi fâlfâitului aripilor negre, nu eram atent la împrejurimi şi la început nu am văzut că pe o Uşă din dreapta mea se găsea un semn, o linie trasă cu o cretă de un galben viu. Apoi l-am văzut. Am alungat păsările şi m-am dus să mă uit.

Cu mult timp în urmă obişnuiam să marchez cu cretă în acest fel Uşile şi Podelele pentru că îmi era teamă să nu mă rătăcesc. Nu am mai făcut asta de ani de zile, dar uitându-mă la semnul galben am crezut iniţial că era unul dintre marcajele mele care supravieţuise cumva Inundaţiilor, Fluxurilor, Vântului, Ploilor, Ceţii. În acelaşi timp ştiam că eu nu avusesem niciodată cretă galbenă. Aveam nişte cretă albă, albastră şi puţină cretă roz. Dar galbenă? Nu, nu avusesem niciodată aşa ceva.

Atunci am observat că pe Pavaj lângă Uşă mai erau nişte semne făcute cu creta, albă de această dată.

Cuvinte! Nu ale Omului Celuilalt. El arareori se aventurează atât de departe de Primul Vestibul. Nu, erau cuvintele altcuiva. 16! Am stat un moment încercând să asimilez faptele. Nu-mi trecuse niciodată prin minte că 16 ar putea lăsa cuvinte scrise ca să înnebunească oamenii! (Trebuie să apreciez această ingeniozitate. Nu sunt sigur că mie mi-ar fi dat prin minte.)

Dar oare o să mă înnebunească? Toate avertizările Omului Celuilalt mă opreau să vorbesc cu 16, să nu-l ascult. Nu era cumva probabil ca pericolul să stea în vreo trăsătură anume a vocii lui 16? Poate cuvintele scrise să fi fost sigure? (Mi-am dat seama că Omul Celălalt fusese iritant de neclar.)

Ochii mei au coborât cu grijă. Am citit:

A 13-A ÎNCĂPERE DE LA INTRARE. DRUMUL DE ÎNTOARCERE ESTE ASTFEL. TRECI PRIN ACEASTĂ UŞĂ ŞI FĂ IMEDIAT STÂNGA. INTRĂ PE UŞA DIN FAŢA TA ŞI APOI FĂ DREAPTA. ŢINE-TE PE LÂNGĂ PERETELE DIN DREAPTA. TRECI DE DOUĂ UŞI APOI…

Indicaţii. Erau doar nişte indicaţii.

Nu părea prea periculos. Am luat o pauză şi m-am examinat, căutând semne de nebunie iminentă sau tendinţe de autodistrugere. Negăsind niciuna, am citit mai departe.

Era calea de la a Şasea Sală de Nord-Vest până la Primul Vestibul. Cu toate că Drumul în sine era oarecum sinuos, indicaţiile erau clare, precise, eficiente, scrise cu litere simple, drepte şi frumoase.

Folosind acele indicaţii am urmat calea lui 16 până în Primul Vestibul. Fiecare Uşă prin care treceam era marcată cu grijă cu cretă galbenă. Semnele erau oarecum sub nivelul ochilor mei. (Estimez că 16 este cu 12-15 centimetri mai scund decât mine.) Sub fiecare Cadru de Uşă scrisese din nou indicaţiile astfel încât dacă vreunele ar fi fost distruse de Flux sau alt necaz să rămână celelalte. Cât era de metodic!

M-am dus în a Doua Sală de Nord şi am luat nişte cretă albastră. Apoi am revenit în a Şasea Sală de Nord-Vest, unde găsisem pentru prima dată indicaţiile lui 16. (Doar atât de departe părea să fi ajuns.) Am scris dedesubt:

DRAGĂ 16,

OMUL CELĂLALT M-A AVERTIZAT CĂ VEI ÎNCERCA SĂ MĂ ÎNNEBUNEŞTI. DAR CA SĂ MĂ POŢI ÎNNEBUNI TREBUIE MAI ÎNTÂI SĂ MĂ GĂSEŞTI. ŞI CUM VEI FACE ASTA? RĂSPUNSUL ESTE CĂ NU MĂ VEI GĂSI. CUNOSC FIECARE NIŞĂ A ACESTOR SĂLI, FIECARE ABSIDĂ, FIECARE ASCUNZĂTOARE. ÎNTOARCE-TE ÎN SĂLILE TALE, 16, ŞI REFLECTEAZĂ LA TICĂLOŞIA

TA.

Faptul că am scris aceste cuvinte a slăbit senzaţia de bântuire pe care o încercam. M-am simţit mult mai stăpân pe situaţie – aproape la fel ca 16. Singura mea dificultate era că nu ştiam cum să semnez scrisoarea. Nu puteam scrie „PRIETENUL TĂU” cum făcusem când îi scrisesem Omului Celuilalt sau lui Laurence (persoana care dorise să vadă Statuia Vulpii Bătrâne care ţine Lecţii unor Veveriţe). Eu şi 16 nu eram prieteni. Am încercat „DUŞMANUL TĂU”, dar părea inutil de agresiv. M-am gândit la „Cel care nu va accepta niciodată să se lase înnebunit de tine”, dar era prea lung (şi prea pompos). Aşa că am pus pur şi simplu:

PIRANESI

Aşa mă numeşte Omul Celălalt.
(Dar eu nu cred că acesta este numele meu.)

Îl întreb pe Omul Celălalt despre scrisul lui 16

Notă din a Paisprezecea Zi a celei de-a Noua Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Astăzi de dimineaţă m-am întâlnit cu Omul Celălalt în a Doua Sală de Sud-Vest. Purta un costum de stofă gri moderat şi o cămaşă impecabilă de un gri mai închis. Era calm, serios şi concentrat. Când i-am povestit despre cuvintele scrise cu creta pe Pavaj în cea de-a Şasea Sală de Nord-Vest, doar a aprobat din cap.

— Poate 16 să răspândească nebunia prin intermediul cuvintelor scrise? am întrebat. Ar fi trebuit să nu le citesc?

— Cuvintele lui 16 sunt periculoase indiferent ce formă iau. Ar fi fost mai bine să nu citeşti. Dar nu te acuz. Ai fost luat prin surprindere. Nu te aşteptai la un mesaj scris. Sincer să fiu nici eu nu m-am gândit la posibilitatea asta.

Dar trăim vremuri critice. Trebuie să fim mai atenţi.

— O să fiu. Promit, am zis.

M-a bătut de câteva ori încurajator pe umăr.

— Am şi veşti bune, a spus, mă rog, oarecum. Am reuşit să fac rost de un pistol. N-a fost nici pe departe aşa de dificil cum crezusem. Dar… şi presupun că asta e vestea proastă… a făcut el o faţă tristă, se pare că sunt un trăgător îngrozitor de nepriceput. Pur şi simplu nu sunt capabil să nimeresc nimic cu el. Va trebui să mă antrenez, presupun. Nu sunt prea sigur cum o să reuşesc asta, dar oricum… Treaba e, Piranesi, încearcă să nu te îngrijorezi. Într-un fel sau altul, coşmarul se va sfârşi curând.

— Oh, te rog, l-am implorat eu. Să nu-l ucidem pe 16!

A râs.

— Şi care ar fi alternativa? Să ne permitem să înnebunim? Nu prea cred.

Eu am spus:

— Dar când 16 va vedea că planul lui nu funcţionează, când va vedea cum îl evităm, ar putea să se întoarcă în Sălile lui.

Omul Celălalt a scuturat din cap:

— Nicio şansă, Piranesi. Cunosc persoana. 16 este neîndurător. 16 va continua să vină.

Lumină în Întuneric

Notă din a Şaptesprezecea Zi a celei de-a Noua Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Au trecut trei zile. Am continuat să caut semne că 16 fusese prin Sălile noastre, dar nu am găsit niciunul. Apoi în mijlocul celei de-a treia nopţi m-am trezit brusc. Ceva mă trezise, dar nu ştiam ce anume.

M-am ridicat. Am privit în jur. Stelele străluceau puternic în toate Ferestrele. Cele O Mie de Statui din a Treia Sală de Nord, slab luminate de Stele, priveau asupra Sălii ca şi cum ar fi binecuvântat-o. Totul era aşa cum fusese întotdeauna; şi totuşi nu puteam scăpa de senzaţia

că se întâmpla ceva.

Era foarte frig. Mi-am pus pantofii şi un pulover de lână şi m-am dus în a Doua Sală de Nord-Vest. Peste tot era pustiu; peste tot era linişte; totul era paşnic.

Am trecut printr-o Uşă din dreapta mea şi am intrat în altă Sală. Acolo am auzit un sunet slab. Sunetul s-a repetat la intervale neregulate şi, pe măsură ce mă mişcăm, a devenit tot mai puternic, până ce a ajuns să semene cu mugetul îndepărtat al unui animal.

O pată vagă de lumină emana din Uşa de la celălalt capăt al Sălii. Tocmai ce observasem acest lucru, când lumina s-a modificat şi s-a intensificat devenind un fascicul care a străbătut Întunericul şi a luminat Statuile de pe Peretele Opus. Apoi, la fel de subit, s-a diminuat iar.

Am mers la acea Uşă şi m-am uitat înăuntru.

Era cineva în Sala alăturată – cineva cu o lanternă care plimba repede fasciculul de la un Perete la altul, de la un Colţ la altul, căutând ceva sau pe cineva în întuneric. (Acesta era motivul pentru care lumina creştea şi scădea.) Persoana respectivă striga:

— Raphael! Raphael! Ştiu că eşti aici!

Era Omul Celălalt.

— Raphael! a strigat încă o dată.

Tăcere.

— Nu trebuia să vii niciodată aici!

Tăcere.

— Cunosc fiecare petec din locul ăsta! Nu poţi scăpa! O să te găsesc până la urmă!

Tăcere.

M-am strecurat în Sală, acţiune pe care am efectuat-o cu cea mai mare economie de mişcări. Totuşi Omul Celălalt trebuie s-o fi surprins în colţul ochiului, pentru că s-a răsucit şi a luminat Uşa prin care intrasem, dar s-a mişcat prea brusc şi lanterna i-a scăpat din mână, căzând pe Pavaj. Lumina s-a stins.

— Căcat! a exclamat Omul Celălalt.

Întunericul a revenit în Sală. Fluxurile se agitau în Sălile de jos. Omul Celălalt a pipăit în jur, căutându-şi lanterna,

mormăind.

Ochii mei, care văzuseră foarte puţin când fuseseră orbiţi de lanternă, reîncepuseră să se adapteze Luminii Stelelor. La început n-am văzut nimic în afara Sălii tăcute, apoi o undă de mişcare a parcurs Peretele de Sud, de la Est la Vest. Abia dacă era o senzaţie de umbră cenuşie profilată pe slaba strălucire a Statuilor şi aproape aş fi crezut că a fost doar imaginaţia mea. Dar nu era. A trecut printr-o Uşă care ducea în a Cincea Sală de Nord-Vest.

16!

Omul Celălalt îşi recuperase lanterna. A aprins-o din nou. Apoi a ieşit din Sală printr-una dintre Uşile dinspre Nord.

Am aşteptat până a plecat, apoi am alergat repede, tăcut, după 16. M-am ascuns în Uşa spre a Cincea Sală de Nord-Vest.

16 stătea în Sală. La fel ca Omul Celălalt, avea o lanternă, dar spre deosebire de el nu o flutura de jur-împrejur fără ţintă. Lumina constant Pereţii Sălii. Fasciculul puternic, alb-argintiu, ilumina frumoasele Statui şi îi dădea fiecăreia noi umbre stranii, astfel încât Pereţii păreau acoperiţi cu un strat gros de pene negre. 16 mişca lent lanterna, făcând umbrele-pene să se alungească, să se strângă, să se arunce şi să se rotească. Cât despre 16, nu-l puteam vedea deloc. Era doar un bloc de umbră în spatele luminii strălucitoare.

16 a contemplat Statuile timp de câteva minute. Apoi a întors lumina de la Pereţi şi s-a îndreptat spre Uşa care dădea în a Şasea Sală de Nord-Vest. A verificat Pervazul ca să se asigure că semnul pe care îl făcuse cu creta era încă acolo, apoi a intrat. L-am urmat şi m-am ascuns după următoarea Uşă.

În a Şasea Sală de Nord-Vest, 16 lumina cu lanterna mesajul pe care îl scrisesem eu mai devreme. A stat mult timp nemişcat. Îi spusesem să reflecteze asupra ticăloşiei sale. Oare asta făcea? Dintr-odată a îngenuncheat şi a început să scrie foarte repede.

Până acum nimeni nu-mi mai scrisese.

16 a scris mult timp – ceea ce într-un mod subtil mi-a făcut plăcere. Dar apoi m-am gândit: *De ce îţi place? Ce contează dacă mesajul este lung sau scurt? Ştii că nu-l poţi citi. Dacă îl citeşti, vei înnebuni.* O parte din mine (o parte foarte tâmpită) simţea că ar merita să înnebunesc, numai să citesc acel mesaj.

Întunericul din faţa lui 16 s-a coagulat în două siluete negre sălbatice care au fluturat din aripi bătând aerul. Speriat, 16 a sărit în picioare cu un ţipăt alarmat.

Nu erau decât două ciori care fuseseră trezite de activitatea neobişnuită şi veniseră să vadă ce se petrecea.

— Căraţi-vă! a strigat 16. Valea! Plecaţi! Am treabă!

Vocea lui 16 nu era deloc aşa cum mă aşteptasem.

Am plecat la fel de tăcut cum venisem. M-am întors în a Treia Sală de Nord şi m-am întins în pat. Dar mintea îmi era prea ocupată ca să pot dormi.

Şterg un mesaj de la 16

A doua notă din a Şaptesprezecea Zi a celei de-a Noua Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Imediat ce a răsărit Soarele mi-am luat Indexul şi Jurnalele. Am deschis Indexul la R, dar nu era nicio notă pentru „Raphael”.

Am mâncat repede ceva şi am mulţumit Casei pentru Bunăvoinţa ei. Aveam o întrebare pe care trebuia să i-o pun Omului Celuilalt, dar astăzi nu era una dintre zilele în care mă întâlneam cu el, astfel că întrebarea trebuia să aştepte.

Am pornit spre a Şasea Sală de Nord-Vest. Ciorile m-au întâmpinat zgomotos, dar astăzi nu aveam timp să stau de vorbă cu ele. Mesajul lui 16 acoperea o porţiune de Pavaj de aproximativ 60 pe 80 de centimetri.

Inima a început să-mi bată mai repede în piept. Am privit în jos.

Am văzut cuvintele:

NUMELE MEU E…

Am văzut cuvintele:

…LAURENCE ARNE-SAYLES…

Am văzut cuvintele:

…CAMERA CU STATUILE MINOTAURILOR…

Ce să fac? Ştiam că atâta timp cât acest mesaj exista aş simţi o nevoie puternică să-l citesc. Am decis că singura mea opţiune era să-l distrug.

Am alergat înapoi în a Treia Sală de Nord şi am adus o cămaşă veche şi nişte cretă. Am spus „cămaşă”, dar de fapt este atât de zdrenţuită încât abia de merită acest nume. Am rupt-o în două. Apoi m-am înapoiat în a Şasea Sală de Nord-Vest. M-am legat la ochi cu o jumătate de cămaşă. Ţinând cealaltă jumătate în mână, am îngenuncheat şi am început să mătur cu ea suprafaţa Pavajului, ştergând cuvintele lui 16.

După câteva minute am desfăcut legătura de la ochi şi m-am uitat. Însă părţi din mesaj rămăseseră din loc în loc.

…ÎNŢELES?… NUMELE MEU…
POLIŢ… CITIT FIŞIERELE DIN CALCULATORUL TĂU… E VALENTINE KETTER…
GURANŢĂ ALTE POTENŢIALE VICTIME ŞI…
DISCIPOL AL OCULTISTULUI LAURENCE ARNE-SAY…
D CĂ ŞTIE CĂ AM PĂTRUNS…
ST AICI APROAPE 6 ANI, TU ŞTI…
ALIZATĂ IEŞIREA…

AI PUTEA SĂ SUFERI DE…

Cum nimic din toate astea nu avea sens – cel puţin la prima privire – am sperat să nu mă afecteze. (Până acum mă simt bine.) Am îngenuncheat şi am scris un răspuns:

DRAGĂ 16,
CÂT TIMP VEI RĂMÂNE ÎN SĂLILE NOASTRE, OMUL CELĂLALT VA ÎNCERCA SĂ TE UCIDĂ. ARE UN PISTOL!

AM ŞTERS MESAJUL TĂU FĂRĂ SĂ-L CITESC. CUVINTELE TALE NU M-AU ATINS. NU M-AI ÎNNEBUNIT. PLANUL TĂU A EŞUAT.

TE ROG! ÎNTOARCE-TE ÎN SĂLILE ÎNDEPĂRTATE DE UNDE AI VENIT!
PIRANESI

Îl chestionez pe Omul Celălalt

Notă din a Optsprezecea Zi a celei de-a Noua Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Astăzi la ora 10 am mers în cea de-a Doua Sală de Sud-Vest să mă întâlnesc cu Omul Celălalt.

Stătea în picioare lângă Soclul Gol. Purta un costum de stofă cafeniu închis şi o cămaşă oliv închis. Pantofii strălucitori aveau culoarea castanei.

— Vreau să te întreb ceva, am spus.

— OK.

— De ce n-ai fost cinstit cu mine?

Omul Celălalt mi-a aruncat o privire rece.

— Sunt întotdeauna cinstit cu tine, a zis.

— Ba nu. Nu eşti. De ce nu mi-ai spus că 16 este femeie?

Expresia de pe chipul Omului Celuilalt a trecut de la negare arogantă la iritare, apoi la acceptare ezitantă în

decursul a aproximativ jumătate de secundă.

— OK, a recunoscut. Presupun că ai dreptate. Dar nu am spus nici că nu e femeie.

Mi-am dat ochii peste cap auzind o apărare atât de slabă.

— I-am spus lui 16 „el” timp de săptămâni întregi, am zis, iar tu nu m-ai corectat, nici măcar o dată. De ce nu?

Omul Celălalt a oftat.

— OK. Motivul pentru care nu am spus nimic este că te cunosc, Piranesi. Eşti un romantic. Oh, vorbeşti despre a fi om de ştiinţă şi discipol al raţiunii, iar de cele mai multe ori aşa şi eşti. Dar eşti şi romantic. Am ştiut că va fi şi aşa destul de dificil să te conving de ameninţarea pe care o reprezintă 16. Şi m-am gândit că va fi şi mai dificil dacă ai şti că e femeie. Ai fi fost mult mai interesat de o femeie. Poate chiar te-ai fi îndrăgostit de ea. Cu siguranţă nu m-am gândit că ai putea să te abţii să-i vorbeşti. Ştiu că o să ţi se pară greu de crezut, dar chiar mi-am făcut griji pentru tine. Era foarte important să nu te încrezi în 16, pentru că 16 este în mod fundamental nedemnă de încredere. Înţelegi?

A urmat o pauză.

— Bine, am zis. Mulţumesc pentru grijă. Eu nu consider că aş putea cădea atât de uşor sub influenţa unei femei cum pare că sugerezi. Te rog ca pe viitor să nu-mi mai ascunzi astfel de lucruri.

— Corect, a acceptat Omul Celălalt, apoi s-a încruntat. Dar de unde ştii?

Glasul i-a căpătat note acute de alarmă:

— N-ai vorbit cu ea, nu-i aşa?

— Nu. Am văzut-o în a Şasea Sală de Nord-Vest şi i-am auzit vocea. Ea nu m-a văzut.

— Ai auzit-o? a întrebat Omul Celălalt şi mai alarmat. Cu cine vorbea?

— Cu ciorile.

— Oh.

Pauză.

— Ce bizar.

Decid să caut Laurence Arne-Sayles în Index

Notă din a Nouăsprezecea Zi a celei de-a Noua Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Omul Celălalt are dreptate în privinţa unui lucru. Nu sunt atât de raţional pe cât credeam. Obişnuiam să zâmbesc (în sinea mea) când îl vedeam pe Omul Celălalt acţionând din iubire de sine, aroganţă sau mândrie. Propriile mele acţiuni, eram sigur, se ghidau strict după raţiune. Dar nu făceam decât să mă înşel. O persoană raţională n-ar fi vorbit niciodată cu Profetul în Prima Sală de Nord-Est. O persoană raţională ar fi continuat să cureţe Pavajul din a Şasea Sală de Nord-Vest până când orice urmă a mesajului lui 16 ar fi fost ştearsă.

Nu faptul că 16 este femeie mă fascinează şi mă incită sau cel puţin nu în totalitate, ci faptul că ea este o altă fiinţă umană. Vreau să aflu tot ce pot despre ea sau măcar atât cât pot afla fără să înnebunesc. (Asta este partea înşelătoare.)

Nu i-am spus Omului Celuilalt despre mesajul scris de 16. Nu i-am spus nici că după ce l-am şters au mai rămas fragmente de propoziţii pe care le-am lăsat neatinse.

…E VALENTINE KETTER(LEY)… Aici se referă la Omul Celălalt. Profetul a spus că numele Omului Celuilalt este Val Ketterley. Nu e surprinzător că 16 scrie despre Omul Celălalt întrucât, conform spuselor Omului Celuilalt, 16 este obsedată de el şi vrea să-l distrugă.

…(SI)GURANŢĂ ALTE POTENŢIALE VICTIME ŞI… 16 se laudă cu victimele ei? Cu răul pe care l-a făcut şi intenţionează să-l facă? Nu e limpede.

…UN DISCIPOL AL OCULTISTULUI LAURENCE ARNE-SAY(LES)… Revenim mereu la aceeaşi persoană, Laurence Arne-Sayles, care cred că este totuna cu Profetul.

…(FO)ST AICI APROAPE 6 ANI, TU ŞTI(I)… Nu mi-e clar la ce se referă asta.

…(LOC)ALIZATĂ IEŞIREA… Un fragment derutant. 16 pare că vrea să-mi spună despre o ieşire. Dar eu cunosc

aceste Săli, toate intrările şi ieşirile. Ea nu.

Am căutat date în Jurnalul meu despre 16, folosind numele cu care a strigat-o Celălalt. Nu apare acolo. Aşa că voi căuta „Laurence Arne-Sayles”.

Laurence Arne-Sayles

A doua notă din a Nouăsprezecea Zi a celei de-a Noua Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Încă o dată am dus Indexul şi Jurnalele în a Cincea Sală de Nord şi m-am aşezat dinaintea Statuii Gorilei. Fie ca Puterea şi Hotărârea ei să-mi dea curaj! Am deschis Indexul la A.

Erau douăzeci şi nouă de înregistrări despre Laurence Arne-Sayles. Unele aveau doar un rând sau două; altele acopereau câteva pagini. Am citit pe sărite cam jumătate dintre ele, dar nu m-am deşteptat. Informaţiile conţinute variau mult: liste de publicaţii, biografie, citate, descrieri ale oamenilor pe care Arne-Sayles îi cunoscuse în închisoare. Am dat peste una intitulată: *Arne-Sayles, argumente pro şi contra scrierii unei cărţi* şi, întrucât ideea de a scrie o carte mi se pare extrem de atrăgătoare, am citit cu interes.

Proiect posibil: o carte despre Arne-Sayles, explorând ideea de gânditori transgresivi – oameni ale căror idei merg dincolo de ceea ce este acceptabil în cadrul unei discipline (sau chiar posibil). Eretici.

Nu ştiu dacă prin asta îmi voi folosi timpul cu folos sau nu.

Argumente pro şi contra.

• *Angharad Scott a făcut o treabă mediocră cu cartea ei* O lingură lungă: Laurence Arne-Sayles şi cercul lui. *(Contra)*

• *Altfel spus, punctul tare al lui Scott este*

biografia, nu analiza. Ea e prima care o admite. (Pro? Neutru?)

• Scott însăşi este indulgentă, încurajatoare, dornică să ajute. Ei i-ar plăcea să vadă scrisă încă o carte. Mi-a oferit o mulţime de informaţii despre background şi mi-a dat de înţeles că vor mai fi şi altele. Vezi notele despre convorbirea telefonică cu Angharad Scott, pag. 153. (Pro)

• Este Arne-Sayles un subiect sexy? Scandal major, proces, condamnare la închisoare etc. (Pro)

• Arne-Sayles este un exemplu perfect de gânditor transgresiv – transgresiv în mai multe feluri: moral, intelectual, sexual, criminal. (Pro)

• Efectul extraordinar pe care îl avea asupra discipolilor săi, făcându-i să creadă că au văzut alte lumi etc. (Pro)

• Arne-Sayles refuză să stea de vorbă cu academicieni/ scriitori/jurnalişti. (Contra)

• Asociaţii săi apropiaţi – oameni care l-au cunoscut pe când pretindea că trece din lumea noastră în alta – sunt puţini. Dintre aceştia unii au dispărut şi majoritatea celorlalţi nu vorbesc cu jurnaliştii. (Contra)

Tali Hughes a fost singura studentă a lui Arne-Sayles care a acceptat să stea de vorbă cu Angharad Scott. Conform lui Scott, Hughes este instabilă emoţional şi posibil delirează. James Ritter a vorbit cu un ziarist (Lysander Weeks) în 2010. Poate că ar merita o conversaţie? Weeks spune că Ritter lucrează la Primăria din Manchester. Merită verificat dacă Weeks însuşi lucrează la o carte? (Nici Pro nici Contra – Neutru)

• Misterul persoanelor legate de Arne-Sayles care au dispărut: Maurizio Giussani, Stanley Ovenden, Sylvia D'Agostino. (Aceasta reprezintă o atracţie puternică pentru cititori şi categoric un Pro. Doar dacă nu dispar şi eu, în care caz, Contra.)

• Să petrec timp îndelungat scriind despre un om

profund neplăcut ar putea fi toxic din punct de vedere emoţional. Este universal acceptat faptul că Arne-Sayles este maliţios, răzbunător, manipulator, dispreţuitor, arogant, un ticălos în totalitate. (Contra)

Nu ştiu ce rezultă de aici. Uşor spre Contra?

Am aflat foarte puţine despre Laurence Arne-Sayles în sine. Ultima dintre înregistrări a conţinut cele mai multe informaţii. Se numea:

Note pentru o discuţie la Tom and Blinded, Festival de Idei Alternative, Glastonbury, 24-27 mai 2013.

Laurence Arne-Sayles a început cu ideea că Anticii aveau un mod diferit de a relaţiona cu lumea, că ei o priveau ca pe ceva care interacţionează cu ei. Când studiau lumea, lumea îi studia la rândul ei. Dacă, de exemplu, călătoreau cu o barcă pe un râu, atunci râul era într-un fel sau altul conştient că îi duce în spate şi acceptase cumva acest fapt. Când priveau stelele, constelaţiile nu erau doar simple modele care îi ajutau să organizeze ceea ce vedeau, ci erau purtătoare de înţelesuri, un flux necontenit de informaţii. Lumea îi vorbea încontinuu Omului Antic.

Toate astea erau mai mult sau mai puţin în limitele istoriei filosofice convenţionale, dar punctul în care Arne-Sayles s-a îndepărtat de colegii săi a fost insistenţa asupra faptului că acest dialog dintre Antici şi lume nu s-ar fi petrecut pur şi simplu în minţile lor, ci era ceva ce se petrecea în realitate. Felul în care Anticii percepeau lumea era felul în care era lumea cu adevărat. Acest lucru le dădea o putere şi o influenţă extraordinară. Realitatea nu numai că era capabilă să ia parte la un dialog – inteligibil şi articulat –, era de asemenea posibil de

convins. Natura era de acord să se plieze dorinţelor oamenilor, să le împrumute din atributele ei. Mările puteau fi despărţite, oamenii se puteau transforma în păsări ca să zboare, sau în vulpi ca să se ascundă în pădurile întunecate, castelele puteau fi construite din nori.

În cele din urmă Anticii au încetat să mai vorbească şi să mai asculte Lumea. Când s-a întâmplat asta, Lumea nu a amuţit pur şi simplu, ea s-a schimbat. Acele aspecte ale Lumii care comunicaseră constant cu Oamenii – fie că le numim energii, puteri, spirite, îngeri sau demoni – nu au mai avut un loc sau un motiv ca să rămână, aşa că au plecat. Aceasta a fost, în viziunea lui Arne-Sayles, o desacralizare reală, palpabilă.

În prima sa lucrare publicată pe acest subiect (Ţipătul calicului, *Allen & Unwin, 1969), Arne-Sayles spunea că acele puteri ale Anticilor sunt iremediabil pierdute, dar atunci când a scris a doua sa carte* (Ce a luat Vântul, *Allen Unwin, 1976) nu mai era atât de sigur. Experimentase ritualuri magice şi considera că ar fi posibil să recâştigăm o parte din acele puteri cu condiţia să existe o legătură fizică cu o persoană care le-a posedat cândva. Cel mai bun tip de legătură ar fi rămăşiţele în sine – trupul sau o parte a trupului persoanei în cauză.*

În 1976, Muzeul din Manchester avea în colecţia sa patru trupuri conservate în mlaştini, datate între 10 î.C. Şi 200 d.C., numite după turbăria în care fuseseră descoperite: Marepool din Cheshire. Acestea erau:

- *Marepool I (un trup lipsit de cap);*
- *Marepool II (un trup complet);*
- *Marepool III (un cap, dar nu cel aparţinând lui Marepool I);*
- *Marepool IV (un al doilea trup complet).*

Arne-Sayles era interesat cel mai mult de Marepool III, capul. El spunea că aflase prin divinaţie că acel cap aparţinuse unui rege vizionar. Cunoştinţele pe care le posedase acel vizionar erau exact ceea ce îi trebuia ca să înainteze în cercetările sale. În combinaţie cu propriile sale teorii, ar fi dus la o cascadă de cunoaştere pentru omenire. În mai 1976, Arne-Sayles a scris o scrisoare directorului Muzeului, rugându-l să-i împrumute capul pentru a îndeplini ritualuri magice inventate chiar de el, prin care ar transfera asupra sa cunoştinţele vizionarului şi ar conduce Omenirea într-o Nouă Eră. Spre uimirea lui Arne-Sayles, directorul a refuzat. În iunie, Arne-Sayles a convins aproximativ 50 de studenţi să demonstreze în faţa muzeului împotriva vederilor înguste şi demodate ale acestuia. Studenţii purtau pancarte pe care scria „Eliberaţi Capul". Zece zile mai târziu a avut loc o a doua demonstraţie, în timpul căreia a fost spartă o fereastră şi au avut loc confruntări cu poliţia. După aceea Arne-Sayles pare să-şi fi pierdut interesul faţă de mumiile din mlaştini.

La sfârşitul lui decembrie, muzeul s-a închis pentru Crăciun. Când s-a redeschis după Anul Nou, s-a descoperit că avusese loc o spargere. Existau dovezi că cineva îşi făcuse tabără în interior. Resturi de mâncare, pachete de biscuiţi şi alte gunoaie erau împrăştiate de jur-împrejur. Mirosea a canabis. Pe un perete fusese scris „Eliberaţi Capul!", iar pe podea erau lipite rămăşiţe de lumânări topite. Lumânările formau un cerc. Nu părea să lipsească nimic, dar containerul în care era expus Marepool III fusese spart şi capul mişcat de la locul lui. De el erau lipite ceară de lumânări şi bucăţele de vâsc.

Evident că poliţia şi personalul muzeului l-au suspectat pe Arne-Sayles. Însă Arne-Sayles avea alibi; îşi petrecuse Festivalul Solstiţiului de Iarnă cu nişte bogătaşi neo-păgâni la o fermă din Exmoor.

Neo-păgânii (pe nume Brooker) au confirmat. Familia Brooker îl respecta pe Arne-Sayles, considerându-l un geniu extraordinar şi un fel de sfânt păgân. Poliţia nu a considerat mărturia lor ca fiind demnă de încredere, dar nu a avut nici motive s-o respingă.

Nu a fost nimeni acuzat pentru spargerea de la Muzeu, dar în următoarea lui carte, Poarta pe jumătate văzută *(Allen Unwin, 1979), Arne-Sayles vorbeşte despre un vizionar romano-britanic pe nume Addedomarus care fusese capabil să străbată calea dintre lumi.*

În 2001, în timp ce Laurence Arne-Sayles se afla în închisoare, un bărbat pe nume Tony Myers a intrat într-o secţie de poliţie din Londra cerând să depună o declaraţie. A relatat că, pe când era student la Universitatea din Manchester, pătrunsese în Muzeu în ziua de Crăciun a anului 1976. Spărsese o fereastră, intrase şi deschisese uşa altor persoane. A declarat că a fost martor când Arne-Sayles a îndeplinit un ritual împreună cu alţi doi bărbaţi. Credea că cei doi erau Valentine Ketterley şi Robin Bannerman, dar trecuse prea mult timp şi nu mai putea fi sigur.

Myers a declarat că la un moment dat văzuse buzele lui Marepool III mişcându-se, dar nu auzise niciun cuvânt.

Myers nu a fost acuzat.

Arne-Sayles însuşi nu a scris niciodată despre ritualul îndeplinit cu ajutorul lui Marepool III. Spre sfârşitul anilor ’70 oricum îşi schimbase ideile. Era mai puţin preocupat de conţinutul credinţelor şi puterilor pierdute şi mai interesat de locul unde plecaseră ele. Bazându-se pe concepţia lui mai veche, cum că acestea reprezentau un fel de energie, spunea că această energie nu putea pur şi simplu să dispară cu totul; trebuia să se fi dus undeva. Acesta a fost începutul doctrinei sale

devenită celebră, Teoria Celorlalte Lumi. Pe scurt, aceasta stipula că atunci când cunoştinţele sau puterea dispar de pe această lume se întâmplă două lucruri: mai întâi ele creează un alt loc; apoi rămâne un gol, o poartă între lumea unde existaseră cândva şi noul loc creat.

Imaginaţi-vă, spune Arne-Sayles, apa de ploaie pe un câmp. A doua zi câmpul este uscat. Unde a dispărut apa? O parte s-a evaporat în aer. O parte a fost băută de animale şi plante. Însă o altă parte a fost suptă în pământ. Acest lucru se întâmplă mereu şi mereu. Timp de zeci de ani, secole, milenii, apa, scurgându-se, formează o crăpătură în roca de sub pământ; apoi crăpătura se erodează devenind o gaură; apoi gaura devine intrarea într-o peşteră – în fapt un fel de poartă. Dincolo de această poartă apa continuă să curgă şi sculptează caverne şi coloane. Undeva, susţinea Arne-Sayles, trebuie să existe o trecere, o poartă între noi şi locul unde s-a dus magia. Ar putea fi foarte mică. Ar putea să nu fie foarte stabilă. Precum şi intrarea într-o peşteră subpământeană, ar putea fi în pericol să se prăbuşească. Dar ea este acolo. Şi dacă este acolo, este posibil să fie găsită.

În 1979 a publicat cea de-a treia şi cea mai cunoscută carte a sa, Poarta pe jumătate văzută, în care expune această idee a altor lumi şi descrie cum, după o oarecare strădanie, el a pătruns într-una dintre ele.

Extras din Poarta pe jumătate văzută *de Laurence Arne-Sayles (1979):*

Odată ce găseşti poarta, ea va fi întotdeauna cu tine. Te uiţi după ea şi iat-o. Dificultatea constă s-o găseşti prima dată. Urmând indiciile pe care mi le-a dat Addedomarus, am ajuns la concluzia că e nevoie să-ţi limpezeşti vederea ca să poţi vedea poarta.

Pentru aceasta trebuie să te întorci la locul, la poziţia geografică unde ai crezut ultima oară că lumea este fluidă, reacţionând cu tine. Pe scurt, trebuie să te întorci la ultimul loc în care te-ai aflat înainte ca mâna de fier a raţionalităţii moderne să-ţi cuprindă mintea.

Pentru mine acest loc a fost grădina casei unde am crescut, în Lyme Regis. Din nefericire, până în 1979 casa a trecut prin mai multe mâini. Actualii proprietari (exemplare banale de mediocritate atotputernică) nu aprobau cercetările mele şi nu mi-au permis să stau câteva ore în grădină şi să îndeplinesc un ritual de Cult Antic. N-are importanţă. Am aflat de la un lăptar prietenos când urmau să plece în vacanţă, am revenit atunci şi am „intrat prin efracţie".

Ziua în care am intrat în grădină era ploioasă, rece, cenuşie. Am stat pe iarbă în ploaie, înconjurat de trandafirii pe care îi plantase mama (acum siliţi să împartă răzorul cu flori de o vulgaritate nesuferită). În spatele ploii erau pete mari de culoare – alb, piersiciu, roz, auriu şi roşu.

M-am concentrat pe amintirea momentului când eram copil în acea grădină, ultima dată când atât lumea, cât şi mintea mea erau descătuşate. Stăteam înaintea trandafirilor în costumul meu albastru şmecher. Ţineam în mână un soldăţel de metal, cu vopseaua uşor cojită.

Spre surprinderea mea am descoperit că acţiunea de a rememora era extrem de puternică. Mintea mea s-a eliberat imediat, vederea mi s-a limpezit. Ritualul lung şi complicat pe care îl pregătisem a devenit complet inutil. Nu mai vedeam şi nu mai simţeam ploaia. Stăteam în lumina puternică şi clară a soarelui copilăriei mele. Culorile trandafirilor erau supranatural de vii.

De jur-împrejurul meu au început să apară porţi către alte lumi, dar eu ştiam pe care o voiam, cea în

care se scurge tot ceea ce este uitat. Marginile acelei porţi erau uzate şi roase de trecerea ideilor vechi care părăseau lumea aceasta.

Acum poarta era perfect vizibilă. Se afla în spaţiul dintre Antoine Rivoire *şi* Coquette des Blanches. *Am trecut prin ea.*

Mă aflam într-o sală vastă cu pardoseală de piatră şi pereţi de marmură. Mă înconjurau opt statui masive, fiecare diferită de cealaltă, reprezentând minotauri. O scară monumentală de marmură urca la o înălţime imensă şi cobora în adâncimi la fel de ameţitoare. Un vuiet straniu, ca al mării, îmi umplea urechile...

Rămân calm

A treia notă din a Nouăsprezecea Zi a celei de-a Noua Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Descrierea teoriilor lui Laurence Arne-Sayles conţinută în Jurnalele mele corespunde îndeaproape cu cele spuse de Profetul însuşi. (Încă o dovadă că sunt una şi aceeaşi persoană!) Am fost mulţumit să redescopăr numele Addedomarus şi să aflu cum se scrie corect. Acesta a fost numele pe care Omul Celălalt l-a invocat în ritualul lui acum trei luni! Sunt sigur că Omul Celălalt a ştiut despre Addedomarus de la Laurence Arne-Sayles. („Toate ideile lui sunt ale mele”, a spus Profetul.)

O propoziţie anume mă nedumireşte. *Lumea îi vorbea încontinuu Omului Antic.* Nu înţeleg de ce este la trecut. Mie Lumea încă îmi vorbeşte în fiecare zi.

Cred că acum mă descurc mai bine decât la început cu cititul din aceste Jurnale. Rămân calm chiar şi când mă confrunt cu cel mai obscur limbaj. Cuvinte şi fraze care pulsează cu o energie misterioasă – cuvinte ca *Manchester* şi *secţie de poliţie* – nu mă mai deranjează. Se pare că mi-am format aproape inconştient un obicei de a trata aceste înregistrări ca şi când ar fi scrierile unui oracol sau ale

unui vizionar, cineva aflat într-o stare de frenezie sau de inspiraţie, care transmite cunoştinţe, cu toate că sub o formă bizară şi nu tocmai uşor de procesat.

Poate că mă aflam cu adevărat într-o stare de conştiinţă alterată atunci când le-am scris? Această teorie mi se pare convingătoare, dar lasă fără răspuns câteva întrebări. Ce am făcut ca să ating acele stări? Şi de ce, când eu m-am considerat întotdeauna un om de ştiinţă, am început să practic astfel de lucruri?

Va veni o Mare Inundaţie

Notă din a Douăzeci şi Una Zi a celei de-a Noua Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Una dintre sarcinile mele regulate este să ţin un Tabel al Fluxurilor. Ca să fac asta mă bazez pe observaţiile mele şi pe un set de ecuaţii pe care eu le-am inventat. La fiecare câteva luni fac calcule şi mă asigur că nu vor avea loc Evenimente Extraordinare în săptămânile care urmează. În ultima vreme am fost atât de ocupat, încât aproape că am neglijat această îndatorire. Astăzi de dimineaţă m-am apucat de lucru şi am descoperit imediat ceva Foarte Alarmant – o Conjuncţie a patru Fluxuri peste mai puţin de o săptămână!

Am fost şocat să constat cât de aproape am fost să ratez cu totul acest eveniment! Ultimele calcule au fost pentru perioada încheiată acum mai mult de două săptămâni. Mi-am neglijat îndatoririle şi m-am pus pe Mine şi pe Omul Celălalt într-un pericol de moarte!

Agitat, am sărit şi am început să mă învârt repede prin Sală. *Of, futu-i! Futu-i! Futu-i! Futu-i! Futu-i!* Mormăiam în sinea mea. *Futu-i! Futu-i! Futu-i! Futu-i!* După un minut sau două de plimbare fără rost în sus şi în jos mi-am vorbit cu asprime, spunându-mi că nu este de niciun folos să plâng Trecutul, când acum este nevoie să planific Viitorul.

M-am aşezat din nou şi am reînceput să fac calcule, ca să înţeleg mai limpede ce era posibil să se petreacă. În

funcţie de Forţa şi Volumul Apelor – care sunt greu de prevăzut cu exactitate – între patruzeci şi o sută de Săli vor fi inundate.

Din fericire astăzi era vineri, una dintre zilele în care am întâlnirile obişnuite cu Omul Celălalt. Am ajuns în a Doua Sală de Sud-Vest cu aproape o jumătate de oră mai devreme, atât de nerăbdător eram să vorbesc cu el.

În clipa în care a apărut i-am zis:

— Am ceva să-ţi spun.

S-a încruntat şi a deschis gura ca să protesteze; lui nu-i place ca eu să preiau iniţiativa, dar de data asta am trecut peste el.

— O să aibă loc o Mare Inundaţie! am declarat. Dacă nu ne pregătim corespunzător, suntem în mare pericol să fim măturaţi de ape şi înecaţi.

Imediat a devenit foarte atent.

— Înecaţi? Când?

— Peste şase zile. Joi. Apele vor începe să crească cu aproximativ o jumătate de oră înainte de amiază. Un Flux Înalt în Sălile de Est va fi urmat de…

— Joi? S-a relaxat din nou. Oh, e OK. N-o să fiu aici joi.

— Dar unde o să fii? am întrebat surprins.

— În altă parte, a zis. N-are importanţă. Nu-ţi face griji.

— Ah, înţeleg. Asta e bine. Inundaţia va avea loc în jurul unui punct aflat la 0,8 kilometri la Nord-Vest de Primul Vestibul. Este vital să nu te afli în Calea Apelor.

— O să fiu în regulă, m-a asigurat Omul Celălalt. Tu o să fii OK?

— Oh, da. Mulţumesc pentru grijă. O să mă îndrept spre Sălile de Sud.

— Asta e bine.

— Rămâne doar 16, am spus fără să mă gândesc. Trebuie să… am început şi m-am oprit. Adică… am început şi m-am oprit din nou.

A urmat o pauză.

— Ce-i? a rostit tăios Omul Celălalt. Despre ce vorbeşti? Ce are asta de-a face cu 16?

— Voiam să spun doar că 16 nu a trăit în aceste Săli. Ea

nu va şti că vine o Mare Inundaţie.

— Nu, presupun că nu. Şi ce dacă?

— Nu vreau să se înece.

— Crede-mă, Piranesi. Asta ar rezolva o mulţime de probleme. Dar, în orice caz, nu prea are importanţă. Nu ai cum să o contactezi pe 16, deci nu ai putea s-o avertizezi nici dacă ai vrea.

Tăcere.

— E adevărat, nu-i aşa? a insistat Omul Celălalt. Nu ai vorbit cu ea?

Mi-a aruncat o privire tăioasă, cercetătoare.

— Nu am vorbit, am răspuns.

— Nici acum? Nici în trecut?

— Nici acum. Nici în trecut.

— Bun, deci aşa. Orice s-ar întâmpla nu e responsabilitatea ta. Eu nu mi-aş face griji.

Altă pauză.

— Bine, a zis în cele din urmă Omul Celălalt. Bănuiesc că ai treburi de făcut.

— Multe treburi.

— Să te pregăteşti pentru inundaţie şi aşa mai departe.

— Oh, da.

— Bun, atunci te las.

S-a întors şi s-a îndreptat spre Primul Vestibul.

— La revedere! am strigat. La revedere!

EŞTI MATTHEW ROSE SORENSEN?

A doua notă din a Douăzeci şi Una Zi a celei de-a Noua Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Cursul acţiunilor mele îmi era limpede. Trebuia să mă duc imediat în cea de-a Şasea Sală de Nord-Vest şi să-i scriu lui 16 un mesaj care să o avertizeze de Inundaţia iminentă!

Pe drum m-am gândit la ultimul mesaj pe care i-l lăsasem – cel care o ruga să părăsească aceste Săli. Poate

că între timp ea îmi răspunsese. Poate că răspunsul era ceva de genul:

Dragă Piranesi,
Ai dreptate. Astăzi mă voi întoarce în Sălile mele.
Cu sinceritate,
16

În acest caz nu mai trebuia să mă îngrijorez că o să se înece în Inundaţie.

Dar în adâncul sufletului speram că ea nu s-a întors în Sălile ei. Oricât de ciudat ar părea, ştiam că i-aş fi simţit lipsa. În afară de 16, nu mai suntem decât Eu şi Omul Celălalt în Lume şi (ar putea să vă surprindă să citiţi asta) Omul Celălalt nu este întotdeauna cea mai plăcută companie. Abia aşteptam să văd dacă 16 îmi scrisese vreun alt mesaj, chiar dacă nu aş fi îndrăznit să-l citesc. Presupun că ceea ce speram cu adevărat era ca ea să-mi fi scris ceva de genul:

Dragă Piranesi,
Citind mesajul tău cu informaţii utile mi-am dat seama că numai lepădându-mă de ticăloşia mea am putea fi prieteni. Hai să ne întâlnim şi să stăm de vorbă. Promit să nu te înnebunesc. În schimb tu mă vei învăţa cum să nu mai fiu rea.
Cu speranţă,
16

Am ajuns în a Şasea Sală de Nord-Vest. Ciorile m-au întâmpinat zgomotos. Pe Pavaj am găsit rămăşiţele ultimului mesaj al lui 16 şi mesajul meu. Dar nu mai era nimic nou. 16 nu-mi scrisese. Am fost dezamăgit, însă mi-am spus că era de aşteptat; dacă eu ştergeam mesajele lui 16 fără să le citesc era puţin probabil ca ea să continue să scrie.

Am scos creta şi am îngenuncheat. Sub ultimul meu mesaj am scris:

DRAGĂ 16,

PESTE ŞASE ZILE O INUNDAŢIE MARE VA ACOPERI ACESTE SĂLI. TOTUL VA FI SUB APĂ LA O ADÂNCIME MAI MARE DECÂT ÎNĂLŢIMEA TA SAU A MEA.

POTRIVIT ESTIMĂRILOR MELE, ZONA PERICULOASĂ SE VA ÎNTINDE PÂNĂ LA:

ŞASE SĂLI LA VEST DE AICI,
PATRU SĂLI LA NORD DE AICI,
CINCI SĂLI LA EST DE AICI,
ŞASE SĂLI LA SUD DE AICI,

INUNDAŢIA VA DURA TREI PÂNĂ LA PATRU ORE, DUPĂ CARE VA ÎNCEPE SĂ SE RETRAGĂ.

TE ROG SĂ OCOLEŞTI ACESTE SĂLI ÎN ACEST TIMP, ALTFEL VEI FI ÎN PERICOL. VOR FI CURENŢI PUTERNICI. DACĂ TE PRINDE INUNDAŢIA, URCĂ-TE REPEDE PE CEVA! STATUILE SUNT AMABILE ŞI TE VOR PROTEJA.

PIRANESI

Am studiat cu atenţie mesajul. Era pe cât posibil de clar, cu excepţia unui singur lucru. „Peste şase zile” avea sens numai dacă 16 ar fi ştiut în ce zi am scris mesajul, şi de unde să ştie ea asta?

Puteam scrie data de azi, dar ar fi fost după un calendar inventat de mine şi părea improbabil ca 16 să fi inventat acelaşi calendar.

POSTSCRIPTUM: ASTĂZI ESTE A DOUA ZI DUPĂ LUNA NOUĂ. ZIUA INUNDAŢIEI VA FI PRIMA ZI DIN PRIMUL PĂTRAR.

Nu puteam decât să sper că 16 nu va înceta complet să viziteze aceste Săli şi că va vedea avertizarea.

Înainte să vină Inundaţia trebuia să-mi strâng toate bolurile de plastic – cele pe care le foloseam ca să adun Apă Proaspătă – ca să nu fie luate de Ape. Ştiam că două

se află nu departe de a Şasea Sală de Nord-Vest, în a Optsprezecea Sală de Nord-Vest, de cealaltă parte a celui de-al Douăzeci şi Patrulea Vestibul. M-am gândit că le-aş putea lua acum dacă tot sunt în Împrejurimi.

M-am îndreptat spre al Douăzeci şi Patrulea Vestibul. Acest Vestibul se remarcă printr-un prag uşor înclinat de pietricele albe de marmură care blochează Scara către Sălile Inferioare. Pietricelele au fost depozitate acolo în decursul timpului de către Fluxuri. Au forme netede, rotunjite, plăcute la atingere; sunt de un alb pur cu o translucenţă frumoasă, sclipitoare. M-am urcat de multe ori pe acest prag ca să pescuiesc şi să adun scoici. Întotdeauna disloc câteva pietricele, dar niciodată atât de multe încât să stric forma generală a pragului.

Primul lucru pe care l-am observat astăzi a fost că unele pietre fuseseră îndepărtate. Exista un gol într-o latură a pragului care nu existase acolo înainte. Am fost mirat. Cine ar fi putut s-o facă? Mai văzusem ciori şi corbi luând pietre mici ca să spargă cochiliile, dar păsările nu mută un număr mare de pietre fără un motiv.

Am privit în jur. Ceva alb era împrăştiat pe Pavaj în Colţul de Nord-Est al Vestibulului.

M-am apropiat. Prea târziu mi-am dat seama că pietricelele construiau forme. Cuvinte! Cuvinte făcute de 16! Înainte să apuc să-mi îndepărtez ochii citisem întregul mesaj! Cu litere de aproximativ 25 centimetri înălţime scria:

EŞTI MATTHEW ROSE SORENSEN?

Matthew Rose Sorensen. Un nume. Trei cuvinte care formează un nume.

Matthew Rose Sorensen…

O imagine s-a ridicat în faţa mea, ca o amintire sau ca o viziune.

…Pare că stau la intersecţia unor străzi dintr-un oraş. O ploaie întunecată curge pe mine dintr-un cer întunecat. Lumini, lumini, lumini sclipesc pretutindeni! Luminile au

multe culori şi se reflectă pe asfaltul ud. De ambele părţi se înalţă clădiri. Maşinile trec în goană. Pe clădiri sunt înscrise cuvinte şi imagini. Siluete întunecate umplu străzile; la început cred că sunt statui, dar se mişcă şi văd că sunt oameni. Mii şi mii de oameni. Mai mulţi oameni decât aş fi conceput vreodată că există. Prea mulţi oameni. Mintea mea nu poate cuprinde conceptul. Şi totul miroase a ploaie, metal şi râncezeală. Această viziune are un nume, iar numele este…

Dar imediat ce cuvântul a tremurat, pe punctul să devină un gând conştient, s-a şi evaporat, la fel şi imaginea. Mă aflam din nou în Lumea Reală.

M-am împleticit şi aproape că am căzut. Mă simţeam ameţit, secătuit, cu respiraţia tăiată.

Am ridicat ochii la Statuile de lângă Pereţii Vestibulului.

— Am nevoie de apă, le-am spus răguşit. Daţi-mi să beau apă.

Dar erau doar Statui şi nu-mi puteau aduce apă. Puteau numai să privească în jos la mine cu Nobleţea lor Calmă.

Sunt…

A *treia notă din a Douăzeci şi Una Zi a Celei de-a Noua Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest*

16 a găsit o cale să-şi îndeplinească scopul sinistru şi m-a înnebunit! Am şters ultimul ei mesaj şi ce s-a întâmplat? A construit un mesaj pe care să nu-l pot şterge fără să-l citesc!

Eşti Matthew Rose Sorensen?

Sunt… m-am bâlbâit. *Sunt…*

La început nu am putut merge mai departe.

Sunt… Sunt Copilul Iubit al Casei.

Da.

M-am simţit imediat mai calm. Oare mai era necesară o altă identitate? Nu cred. M-a izbit un alt gând.

Eu sunt Piranesi.

Dar ştiam că nu prea credeam asta. Piranesi nu este numele meu. (Sunt aproape sigur că Piranesi nu este numele meu.)

Odată l-am întrebat pe Omul Celălalt de ce îmi spune Piranesi.

A râs oarecum jenat. *Oh, asta,* a zis. Păi, la început a fost un fel de glumă, presupun. Trebuia să te strig cumva. Şi ţi se potriveşte. E un nume asociat cu labirinturile. Nu te superi, nu? Mă opresc dacă nu-ţi place.

Nu mă deranjează, am replicat. *Şi, după cum spui, trebuie să mă strigi cumva.*

Liniştea Casei pare plină de aşteptare acum când scriu aceste rânduri. Pare că aşteaptă să se petreacă ceva extraordinar.

Eşti Matthew Rose Sorensen?

Cum aş putea să răspund la această întrebare dacă nu am idee cine a fost Matthew Rose Sorensen? Poate că ar trebui să caut Matthew Rose Sorensen în Index?

M-am dus în a Optsprezecea Sală de Nord-Vest şi am băut apă îndelung. Era delicioasă şi răcoritoare (cu doar câteva ore înainte trecuse un Nor). M-am odihnit o clipă. Apoi m-am îndreptat spre cea de-a Doua Sală de Nord, de unde am scos Indexul şi Jurnalele.

Eşti Matthew Rose Sorensen?

Faptul că Matthew Rose Sorensen avea trei nume îl făcea dificil de localizat în Index. Mai întâi am căutat la S. Nimic. L-am căutat la R. Acolo existau trei înregistrări.

Rose Sorensen, Matthew: publicaţii 2006-2010, Jurnal 21, pag. 6

Rose Sorensen, Matthew: publicaţii 2011-12, Jurnal 22, pag. 144-145

Rose Sorensen, Matthew: bio pentru Torn and Blinded, Jurnal 22, pag. 200

Ultima notă părea cea mai promiţătoare.

Matthew Rose Sorensen este fiul englez al unui

tată jumătate danez, jumătate scoţian, şi al unei mame ghaneze. Iniţial a studiat matematica, dar interesul său a alunecat curând (via filosofia matematicii şi istoria ideilor) spre actualul lui domeniu de studiu: gândirea transgresivă. Scrie o carte despre Laurence Arne-Sayles, un om care a transgresat limitele ştiinţei, ale raţiunii şi ale legii.

Mi s-a părut interesant că Matthew Rose Sorensen considera că Laurence Arne-Sayles negase ştiinţa şi raţiunea. Aici nu era corect. Profetul era un om de ştiinţă şi un iubitor al raţiunii. Am vorbit cu voce tare în Aerul Gol:

— Nu sunt de acord cu tine.

Încercam să-l invoc pe Matthew Rose Sorensen, să-l păcălesc ca să se arate. Dacă era cu adevărat o parte uitată din Mine, atunci nu i-ar fi plăcut să fie contrazis; şi-ar fi argumentat poziţia.

Însă nu a funcţionat. Nu s-a ridicat din ascunzişurile întunecate ale minţii mele. A rămas un gol, o tăcere, o absenţă.

M-am întors la celelalte două înregistrări.

Prima era o simplă listă.

„Acum, aici, acum, totdeauna": Jocurile lui J.B. Priestley cu timpul, Tempus, volumul 6: 85-92

Adoptă/ Tolerează/ Defăimează/ Distruge: Cum tratează Academia ideile neconvenţionale, *2008, Manchester University Press*

„Izvoarele matematicii outsider: Srinivasa Ramanujan şi Zeiţa", Intellectual History Quarterly, *volumul 25, 204-238, Manchester University Press*

A doua notă era cam la fel:

Timey-Wimey: Teoriile despre Timp ale lui Steven Moffat, Blink şi J. W. Dunne", Journal of Space, Time and Everything, *volumul 64: 42-68, University of*

Minnesota Press

„Cercurile pe care le găseşti în morile de vânt ale minţii tale: Importanţa labirintului în lucrul lui Laurence Arne-Sayles cu adepţii săi”, Review of Psychedelia and the Counterculture, *volumul 35, nr. 4*

„Garguiele de pe acoperişurile catedralelor: Laurence Arne-Sayles şi Academia”, Intellectual History Quarterly, *volumul 28: 119-152, Manchester University Press*

Gândirea de tip outsider: o foarte scurtă introducere, *OUP, pub. 31, mai 2012*

„Arhitectura călătoare în timp”: articol despre Paul Enoch şi Bradford pentru The Guardian, *28 iulie 2012*

Am oftat, frustrat. Nu-mi era de niciun folos! În afară de faptul că Matthew Rose Sorensen era interesat de Laurence Arne-Sayles (ceea ce nu îl deosebea cu nimic de oricine altcineva din Lume), nu aflasem nimic. Am simţit un impuls puternic de a scutura Jurnalul, ca şi cum aş fi putut astfel să scot cumva mai multe informaţii din el.

Am stat mult timp şi m-am gândit.

Mai exista o persoană pe care nu o căutasem încă în Index şi aceasta era Omul Celălalt. Nu mă gândisem la asta până acum. Poate dacă citeam despre Omul Celălalt şi îl descopeream pe Matthew Rose Sorensen menţionat acolo, atunci… M-am oprit. Atunci ce? Atunci poate că aş putea decide dacă Omul Celălalt îl cunoştea pe Matthew Rose Sorensen şi în cele din urmă dacă Matthew Rose Sorensen eram Eu.

Nu părea să fie nimic rău în a încerca. De fapt, dintre toate numele din Lume pe care le-aş putea citi, Omul Celălalt părea cel mai sigur. Eu şi el am fost prieteni de ani de zile. Am deschis Indexul la O. Am numărat 74 de înregistrări despre Omul Celălalt. Scrisesem cu mult mai multe despre Omul Celălalt decât despre orice alt subiect. Fusesem chiar obligat să realoc două pagini de la litera P

ca să încapă toate.

Am găsit:

Omul Celălalt, Ritualuri

Omul Celălalt, Discursuri despre Marea şi Secreta Cunoaştere

Omul Celălalt, îmi împrumută un aparat foto ca să fac poze Sălilor Inundate

Omul Celălalt, îmi cere să fac o hartă a Stelelor

Omul Celălalt, îmi cere să fac o hartă a Sălilor care înconjoară Primul Vestibul

Omul Celălalt, presupune că Statuile formează un fel de cod pe care noi am putea reuşi să-l descifrăm

…şi aşa mai departe. Până când am dat peste cele mai recente înregistrări:

Omul Celălalt, foloseşte cuvântul fără sens „Batter-Sea” ca să-mi testeze memoria

Omul Celălalt, îmi dăruieşte pantofi

Am citit pe sărite câteva dintre note. Am citit cum Omul Celălalt a îndeplinit diferite Ritualuri la care asistasem. Am citit despre cât de inteligent era Omul Celălalt, cât de raţional, înţelegător, arătos. Am citit descrieri detaliate ale hainelor lui. Era întrucâtva interesant, dar nu mă ajuta deloc cu problema mea actuală. Spre deosebire de notele referitoare la Stanley Ovenden, Maurizio Giussani, Sylvia D’Agostino şi Laurence Arne-Sayles, niciuna dintre notele despre Omul Celălalt nu era nouă pentru mine. Nu conţineau cuvinte obscure sau fraze care să pară pulsând de înţelesuri ascunse (cuvinte ca *Whalley Range* sau *chirurgie).* Toate înregistrările erau cele pe care mi le aminteam clar. Şi nicăieri nu apărea numele Matthew Rose Sorensen.

Mi-am amintit că Profetul îl numise pe Omul Celălalt Ketterley. Aşa că am căutat la K.

Erau opt înregistrări. Prima se găsea la pagina 187 a

Jurnalului nr. 2 (fostul Jurnal nr. 22).

Dr. Valentine Andrew Ketterley. Născut în 1955 la Barcelona. Crescut în Poole, Dorset. (Ketterley este o familie cu vechime în Dorsetshire.) Fiul colonelului Ranulph Andrew Ketterley, militar şi ocultist.

Valentine Ketterley a fost studentul lui Laurence Arne-Sayles şi apoi partener de cercetări la Antropologie Socială în Manchester. Căsătorit cu Clémence Hubert în 1985. Divorţat în 1991. Doi copii. În 1992, Ketterley părăseşte Manchesterul şi ocupă un post de profesor la DCL. În iunie acelaşi an scrie o scrisoare către The Times *în care îl repudiază public pe Arne-Sayles, acuzându-l de înşelarea şi manipularea deliberată a studenţilor, pe care i-ar fi hrănit cu pseudomisticism şi poveşti despre alte lumi. Ketterley cerea Universităţii din Manchester să-l concedieze pe Arne-Sayles. (Universitatea nu a făcut asta decât în 1997, când Arne-Sayles a fost arestat pentru lipsire de libertate.)*

În anii recenţi Ketterley a refuzat să răspundă la orice întrebare referitoare la Arne-Sayles.

Întrebare: merită să iau legătura cu Ketterley să văd dacă va vorbi cu mine? Locuieşte undeva în apropiere de Battersea Park.

Acţiune: să fac o listă de întrebări pentru Dr. Ketterley.

Revenisem pe teren familiar. Nota conţinea amestecul obişnuit de cuvinte cu înţeles limpede şi cuvinte al căror sens era obscur – desigur, presupunând că ar fi avut un sens. Am remarcat cu interes reapariţia cuvântului misterios *Battersea* şi am văzut că nu trebuia scris cu cratimă.

Am revenit la Index ca să găsesc locul următoarei înregistrări şi atunci am observat ceva destul de ciudat. Înregistrările rămase – erau şapte – se aflau la pagini

consecutive. Ultimele zece pagini ale Jurnalului 22 şi primele treizeci şi două de pagini ale Jurnalului 23 erau toate despre Ketterley.

Aşa că am deschis Jurnalul 2 (fostul Jurnal 22). Ultimele zece pagini – exact paginile pe care la căutam – lipseau; rămăseseră doar câteva margini rupte lângă cotor. Am deschis Jurnalul 3 (fostul Jurnal 23) şi am găsit acelaşi lucru. Cele treizeci şi două de pagini cu informaţii despre Ketterley dispăruseră.

Eram stupefiat.

Cine să fi făcut aşa ceva? Să fi fost Profetul? Ştiam că îl detesta pe Ketterley. Poate ura să-l fi împins să distrugă scrierile despre duşmanul lui? Sau să fi fost 16? 16 ura Raţiunea. Poate ura şi Scrisul, un mediu prin care Raţiunea poate trece de la o Persoană la alta. Dar asta n-ar avea niciun sens. 16 folosise Scrisul ca să-mi lase un mesaj lung. Şi în orice caz, cum ar fi putut Profetul sau 16 să găsească Jurnalele mele? Le ţin (cum am mai explicat) într-o geantă care este ascunsă în spatele Statuii Îngerului prins într-o Tufă de Trandafiri din Colţul de Nord-Est al celei de-a Doua Săli de Nord. Este o Statuie printre mii, milioane. Cum să fi ştiut oricare dintre ei unde să caute?

Am stat şi m-am gândit mult. Eu nu îmi aminteam să fi rupt acele pagini. Dar, realist vorbind, cine altcineva ar fi putut s-o facă? Şi ştiam de ceva timp că se întâmplaseră multe lucruri despre care eu nu îmi aminteam nimic. *Făcusem* multe lucruri despre care eu nu îmi aminteam (de exemplu, faptul că scrisesem acele înregistrări misterioase). Aşa că aş fi putut rupe paginile.

Dar dacă eu rupsesem paginile, ce se întâmplase cu ele? Unde dispăruseră?

Am luat bucăţile de hârtie pe care le găsisem în cea de-a Optzeci şi Opta Sală de Vest. Am întins câteva ca să le pot examina. Una dintre ele – o porţiune dintr-un colţ – purta numărul 231. Era un număr de pagină din Jurnalul nr. 2.

Repede, aproape febril, am început să asamblez bucăţile. Erau aproximativ treizeci de note acoperind o perioadă pe care o denumisem 15 noiembrie 2012-20

decembrie 2012. Cea mai lungă notă purta titlul *Evenimentele din 15 noiembrie 2012.*

PARTEA A CINCEA

— VALENTINE KETTERLEY —

Evenimentele din 15 noiembrie 2012

L-am vizitat la mijlocul lui noiembrie. Era după ora patru, un amurg rece, albăstrui. După-amiaza fusese furtunoasă şi luminile maşinilor sclipeau în ploaie, iar pe caldarâm se lipiseră frunze ude şi negre.

Când am ajuns la casa lui, am auzit muzică. Un recviem. Am aşteptat să răspundă în acompaniament de Berlioz.

Uşa s-a deschis.

— Doctor Ketterley? am întrebat.

Avea între cincizeci şi şaizeci de ani, înalt şi slab. Un bărbat frumos. Avea un chip ascetic, cu pomeţi înalţi şi frunte lată. Părul şi ochii aveau culoare închisă, iar pielea îi era măslinie. Părul începuse să i se rărească puţin, iar barba, tunsă îngrijit şi uşor ascuţită, era mai căruntă decât părul.

— Da, a zis. Iar dumneata eşti Matthew Rose Sorensen?

Am aprobat.

— Poftim înăuntru.

Îmi amintesc că mirosul de ploaie care invadase străzile nu s-a stins când am intrat, ci cumva s-a intensificat; în interiorul casei mirosea a ploaie, nori şi aer liber, un miros de spaţiu neîngrădit. Mirosul mării.

Ceea ce nu avea niciun sens într-o casă victoriană cu terasă din Battersea.

M-a condus într-un living. Berlioz continua să cânte. Ketterley a micşorat volumul, dar muzica a continuat în fundalul conversaţiei noastre, muzica unei catastrofe.

Mi-am lăsat geanta pe podea. El a adus cafele.

— Sunteţi academician, din câte înţeleg, am spus.

— *Am fost* academician, a explicat el uşor obosit. Până în urmă cu cincisprezece ani. Acum profesez în privat ca psiholog. Academia nu a fost niciodată foarte primitoare cu mine. Aveam genul de idei necorespunzătoare şi genul de prieteni necorespunzători.

— Presupun că legătura cu Arne-Sayles nu v-a adus niciun folos.

— Mda, cam aşa. Lumea încă mai crede că eu aş fi ştiut despre crimele lui. N-am ştiut.

— Vă mai întâlniţi? am întrebat.

— Doamne, nu! Nu ne-am mai văzut de douăzeci de ani, a spus, apoi m-a privit cercetător. *Dumneata* ai vorbit cu Laurence?

— Nu. Bineînţeles, i-am scris. Dar până acum a refuzat să ne întâlnim.

— Pare normal.

— M-am gândit că poate nu vrea să vorbească cu mine pentru că îi e ruşine de trecut, am spus.

Ketterley a râs scurt, tăios, lipsit de veselie.

— Puţin probabil. Laurence nu cunoaşte ruşinea. E doar pervers. Dacă cineva spune „alb”, el spune „negru”. Dacă spui că vrei să-l vezi, el nu va vrea să te vadă pe tine. Pur şi simplu aşa e el.

Mi-am ridicat geanta în poală şi mi-am scos jurnalul. Alături de jurnalul curent am de asemenea cu mine volumul precedent al jurnalului (la care mă raportez aproape în fiecare zi), indexul jurnalelor şi un caiet curat care va constitui următorul volum al jurnalului (eram foarte aproape de finalul celui curent).

Am deschis jurnalul curent şi am început să scriu.

El m-a privit cu interes.

— Foloseşti hârtie şi stilou fizic?

— Folosesc un sistem de jurnal pentru toate notele mele. Consider că e cel mai bun mod de a urmări informaţiile.

— Şi eşti bun la păstrarea informaţiilor? În ansamblu.

— Sunt excelent. În ansamblu.

— Interesant, a zis.

— De ce? Vreţi să-mi oferiţi o slujbă? am întrebat.

A râs.

— Nu ştiu. Poate.

A făcut o pauză, apoi a întrebat:

— Ce cauţi de fapt?

I-am explicat că eram interesat în principal de ideile transgresive, de oamenii care le formulează şi de cum sunt ele recepţionate de diferite discipline – religie, artă,

literatură, ştiinţe, matematică şi aşa mai departe.

— Iar Laurence Arne-Sayles este gânditorul transgresiv *par excellence.* A încălcat multe graniţe. A scris despre magie pretinzând că este ştiinţă. A convins un grup de oameni extrem de inteligenţi că există alte lumi şi că el îi poate duce acolo. A fost homosexual pe vremea când încă era ilegal. A răpit un bărbat şi nici până azi nu se ştie de ce.

Ketterley nu a spus nimic. Expresia lui era descurajant de neutră. Părea mai degrabă plictisit.

— Îmi dau seama că toate astea s-au petrecut cu mult timp în urmă, am adăugat înţelegător.

— Am o memorie excelentă, a replicat el cu răceală.

— Oh. Păi, e bine. În acest moment încerc să încheg o imagine despre cum era Manchesterul în prima jumătate a anilor ’80. Munca alături de Arne-Sayles. Cum era atmosfera. Ce vă spunea. Ce posibilităţi invoca. Genul ăsta de lucruri.

— Mda, a murmurat Ketterley ca pentru sine, lumea foloseşte mereu astfel de cuvinte când se referă la Laurence. *Invoca.*

— Aveţi vreo obiecţie la acest cuvânt?

— Bineînţeles că am o obiecţie, a replicat iritat. Sugerezi că Laurence era un fel de magician de scenă, iar noi îl priveam cu ochii mari ca nişte fraieri. Nici pe departe. Îi plăcea să fie contrazis. Îi plăcea să vii cu puncte de vedere raţionale.

— Şi atunci…?

— Şi atunci te demola. Teoriile lui nu erau doar fum şi oglinzi. Nici vorbă. Gândea totul în amănunt. Era perfect coerent până la capăt. Şi nu se temea să fuzioneze intelectul cu imaginaţia. Descrierea lui asupra gândirii omului pre-modern era mai convingătoare decât orice altceva am întâlnit vreodată.

A făcut o pauză.

— Bineînţeles, nu spun că nu ne manipula. Cu siguranţă o făcea.

— Dar am crezut că aţi spus…

— La nivel personal. În relaţiile lui era manipulator. La nivel intelectual era onest, dar la nivel personal te manipula ca naiba. Vezi exemplul Sylviei.

— Sylvia D'Agostino?

— Ciudată fată. Îi era devotată lui Laurence. Fusese copil unic. Apropiată de părinţii ei, în special de tată. Şi ea, şi tatăl ei erau poeţi talentaţi. Laurence i-a cerut să provoace o ceartă cu părinţii şi să rupă orice legătură cu ei. Şi ea aşa a făcut. A făcut-o pentru că aşa i-a spus Laurence, iar Laurence era marele mag, marele vizionar care avea să ne conducă pe toţi în următoarea Eră a Omului. Pentru el nu exista niciun avantaj dacă o îndepărta de familia ei. Nu-i era de niciun folos. A făcut-o pentru că a putut. A făcut-o ca să-i chinuie pe ea şi pe părinţii ei. A făcut-o pentru că era crud.

— Sylvia D'Agostino a fost una dintre persoanele dispărute, am zis.

— Despre asta nu ştiu nimic, a spus Ketterley.

— Nu cred că puteţi afirma că ar fi fost onest din punct de vedere intelectual. A spus că a vizitat alte lumi. A spus că şi alţi oameni au fost acolo. Asta nu e chiar cinstit, nu?

Se prea poate să fi fost o uşoară urmă de aroganţă în vocea mea pe care ar fi fost bine s-o suprim, dar întotdeauna mi-au plăcut argumentele câştigătoare.

Ketterley s-a încruntat. Părea că duce o luptă cu ceva. A deschis gura, s-a răzgândit, apoi a spus:

— Nu prea îmi place de dumneata.

Am râs.

— Pot să trăiesc cu asta.

Tăcere.

— De ce un labirint, ce credeţi? am întrebat.

— Cum adică?

— De ce credeţi că a descris cealaltă lume, cea pe care a vizitat-o cel mai des, drept un labirint?

Ketterley a ridicat din umeri.

— O viziune a grandorii cosmice, presupun. Un simbol al amestecului gloriei cu oroarea existenţei. Nimeni nu scapă cu viaţă.

— OK, am zis. Dar ceea ce tot nu prea înţeleg este cum de v-a convins pe dumneavoastră de existenţa ei. A lumii-labirint, adică.

— Ne-a pus să îndeplinim un ritual care se presupunea că ne-ar duce acolo. Unele aspecte ale ritualului erau… evocative, presupun. Sugestive.

— Un ritual? Serios? Credeam că Arne-Sayles considera ritualurile un nonsens. Nu a spus ceva de acest gen în *Poarta pe jumătate* văzută?

— Ba da. Pretindea că el personal este capabil să treacă în lumea-labirint pur şi simplu ajustându-şi cadrul mental, reîntorcându-se la starea de miraculos a copilăriei, la o conştiinţă pre-raţională. Pretindea că poate face asta oricând vrea. Deloc surprinzător, majoritatea noastră, a studenţilor săi, nu ajungeam absolut nicăieri astfel, aşa că el a creat un ritual pe care să-l îndeplinim noi ca să accesăm labirintul. Dar a specificat clar că era o concesie făcută lipsei noastre de pricepere.

— Înţeleg. Majoritatea?

— Poftim?

— Aţi spus că majoritatea nu puteaţi intra în labirint fără un ritual. Mi s-a părut că asta implică faptul că unii dintre voi puteau.

A făcut o scurtă pauză.

— Sylvia. Sylvia credea că poate ajunge acolo la fel cum ajungea Laurence. Întorcându-se la starea de miraculos. Era ciudată, după cum am spus. O poetă. Trăia foarte mult în interiorul minţii ei. Cine ştie ce credea că vede?

— Dumneavoastră l-aţi văzut vreodată? Labirintul?

S-a gândit.

— De cele mai multe ori am avut ceea ce se poate numi sugestii, senzaţia că mă aflu într-un spaţiu vast, nu doar larg, ci şi imens de înalt. Şi, cu toate că e greu să admit, da, l-am văzut o dată. Adică am crezut că-l văd.

— Cum arăta?

— Semăna foarte mult cu descrierea lui Laurence. Ca o serie infinită de construcţii clasice înlănţuite.

— Şi ce credeţi că însemna? am întrebat.

— Nimic. Nu cred că însemna absolut nimic.

A urmat o scurtă tăcere. Apoi a întrebat brusc:

— Ştie cineva că eşti aici?

— Poftim?

Mi s-a părut o întrebare ciudată.

— Ai afirmat că legătura mea cu Laurence Arne-Sayles mi-a marcat cariera academică. Şi totuşi eşti aici, dumneata însuţi academician, punând întrebări despre toate astea, scoţând totul la iveală. Mă întrebam de ce nu eşti mai atent. Nu te temi că-ţi va păta strălucitoarea carieră?

— Nu cred că va deranja pe cineva abordarea mea, am spus. Cartea mea despre Arne-Sayles face parte dintr-un proiect mai larg despre gândirea transgresivă. Cred că am explicat deja.

— Oh, înţeleg. Deci ai spus multora că o să vii azi să mă vezi? Tuturor prietenilor dumitale.

M-am încruntat.

— Nu, n-am spus nimănui. De obicei nu spun oamenilor ce fac. Dar asta nu din cauză că…

— Interesant.

Ne-am privit reciproc cu un fel de antipatie mutuală. Eram pe cale să mă ridic şi să plec, când dintr-odată a spus:

— Vrei cu adevărat să-l înţelegi pe Laurence şi puterea pe care o avea asupra noastră?

— Da, am zis. Bineînţeles.

— Atunci ar trebui să îndeplinim ritualul.

— Ritualul?

— Da.

— Cel care…

— Cel care deschide calea către labirint. Da.

— Ce? Acum?

Eram puţin şocat de sugestie. (Dar nu mi-era frică. De ce mi-ar fi fost frică?)

— Încă vi-l mai amintiţi? am întrebat.

— Oh, da. După cum am spus, am o memorie excelentă.

— Păi, bine… Durează mult? Trebuie să…

— Durează douăsprezece minute, a zis.

— Ah!… Ăăă, OK. Sigur. De ce nu? am zis şi m-am ridicat. Nu trebuie să iau vreun drog, nu? Pentru că asta nu…

A râs din nou în stilul acela mai degrabă dispreţuitor.

— Ai băut o cafea. Cred că va fi suficient.

A coborât storurile la ferestre. A luat sfeşnicul cu lumânare de pe poliţă. Sfeşnicul era unul de modă veche, din alamă şi cu un postament pătrat. Nu se prea potrivea cu restul mobilierului din casă care era modern, minimalist, european.

M-a pus să stau în picioare în living cu faţa către uşa care ducea în hol. Această zonă nu fusese mobilată.

Mi-a ridicat geanta – geanta cu jurnalele mele, indexul şi stilourile – şi mi-a aşezat-o pe umăr.

— Asta pentru ce e? am întrebat încruntându-mă.

— O să ai nevoie de caiete, a zis. Ştii, când o să ajungi în labirint.

Avea un simţ al umorului bizar.

(Scriind asta, simt cum mă cuprinde un fel de groază. Acum ştiu ce urmează. Mâna îmi tremură şi trebuie să mă opresc pentru o clipă din scris ca să încerc s-o controlez. Însă atunci nu simţeam nimic, nicio premoniţie a pericolului, nimic.)

A aprins lumânarea şi a aşezat-o pe podeaua holului, imediat dincolo de uşă. Podeaua din hol era la fel ca cea din living: din lemn solid de stejar. Am observat o pată mai întunecată în locul unde a pus sfeşnicul, ca şi cum lemnul ar fi fost pătat acolo de multe ori cu ceară de la lumânare, iar în centrul petei întunecate se vedea un pătrat mai deschis în care baza sfeşnicului se potrivea exact.

— Trebuie să te concentrezi asupra lumânării, a zis.

Aşa am făcut.

Dar în acelaşi timp mă gândeam la pătratul palid de pe pata închisă la culoare şi la sfeşnicul care se potrivea pe el. Şi în acel moment mi-am dat seama că minţea. Lumânarea stătuse în acel anume loc de multe, multe ori şi el îndeplinise ritualul din nou şi din nou. Încă mai credea.

Încă se mai gândea că ar putea trece în cealaltă lume.

Nu-mi era frică, eram doar incredul şi amuzat. Am început să-mi derulez în minte întrebările pe care aveam să i le pun după ritual, ca să-i demonstrez lipsa de onestitate.

A stins luminile din casă. Era întuneric, cu excepţia lumânării care ardea pe podea şi a vagii străluciri portocalii de la luminile străzii care pătrundeau prin storuri.

S-a poziţionat în spatele meu şi m-a instruit să ţin ochii pe lumânare. Apoi a început o incantaţie într-o limbă pe care nu o mai auzisem până atunci. Am presupus, după similarităţile cu galeza şi dialectul din Cornwall, că era bretona. Cred că, dacă nu i-aş fi descoperit deja secretul, l-aş fi ghicit atunci. Cânta cu convingere, cu fervoare, ca şi cum ar fi crezut cu tărie în ceea ce face.

Am auzit numele „Addedomarus” de câteva ori.

— Acum închide ochii, a spus.

I-am închis.

A continuat incantaţia. Amuzamentul datorat descoperirii secretului m-a susţinut cât de cât, însă de la un timp am început să mă plictisesc. Ketterley abandonase cu totul limbajul şi părea să emită un fel de mormăit de animal, pornit din stomac, incredibil de profund, care apoi a devenit mai înalt, mai sălbatic, mai puternic, mai extraordinar.

Totul s-a schimbat.

A fost ca şi cum lumea s-ar fi oprit cumva în loc. Ketterley a tăcut. Berlioz s-a întrerupt în mijlocul corului. Pleoapele mele erau încă lăsate, dar îmi puteam da seama de calitatea schimbată a întunericului – era mai cenuşiu, mai rece. Simţeam aerul mai răcoros şi mai umed, ca şi când aş fi plonjat prin ceaţă. M-am întrebat dacă se deschisese undeva vreo uşă, dar nu avea nicio logică, fiindcă în acelaşi timp încetase şi zumzetul Londrei. Era sunetul unei vaste pustietăţi, iar de jur-împrejurul meu valurile izbeau pereţii cu un sunet înfundat. Am deschis ochii.

În apropierea mea se înălţau pereţii unei săli imense. Statui de minotauri mă priveau de sus, întunecând spaţiul cu masivitatea lor, cu coarne măreţe care împungeau aerul şi expresii solemne, impenetrabile.

M-am rotit, incredul.

Ketterley stătea acolo, în cămaşă. Părea complet în largul lui. Se uita la mine şi zâmbea, ca şi cum aş fi fost un experiment care mersese surprinzător de bine.

— Iartă-mă că nu ţi-am spus nimic dinainte, a spus cu un surâs, dar chiar sunt încântat să te văd. Un bărbat tânăr şi sănătos este tot ce doream.

— Du-mă înapoi! am ţipat la el.

A început să râdă.

Şi a râs, a râs, a râs.

PARTEA A ŞASEA

— VALUL —

M-am înşelat!

A patra notă din a Douăzeci şi Una Zi a celei de-a Noua Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Stăteam cu picioarele încrucişate, cu Jurnalul în poală şi fragmentele de hârtie în faţa mea. M-am răsucit uşor, ca să nu murdăresc nimic, şi am vomitat pe Pavaj. Tremuram.

Mi-am adus nişte Apă de băut şi o cârpă udă să şterg voma.

M-am înşelat. Omul Celălalt nu este prietenul meu. Nu a fost niciodată prietenul meu. Este duşmanul meu.

Încă mai tremuram. Aveam cana cu apă în mană, dar nu o puteam ţine nemişcată.

Ştiusem cândva că Omul Celălalt îmi era duşman. Sau mai degrabă Matthew Rose Sorensen ştiuse. Dar când Eu îl uitasem pe Matthew Rose Sorensen, uitasem şi asta.

Eu uitasem, dar Omul Celălalt îşi amintea. Acum înţelegeam de ce se temea că o să-mi amintesc într-o zi. M-a numit Piranesi ca să nu fie nevoit să folosească numele Matthew Rose Sorensen. M-a testat rostind cuvinte ca „Battersea" ca să vadă dacă îmi trezeşte vreo amintire. N-am avut dreptate când am spus că Battersea e un nonsens. Nu era un nonsens. Era un cuvânt care însemna ceva pentru Matthew Rose Sorensen.

Dar de ce reuşea Omul Celălalt să-şi amintească, şi eu nu?

Pentru că el nu locuia în Casă, ci se întorcea în Cealaltă Lume.

Acum revelaţiile năvăleau din plin. Capul părea să mi se cutremure de greutatea lor. Mi-am prins fruntea în mâini şi am gemut.

Nu trebuie să stau mult, spusese Profetul, *sunt prea bine conştient de consecinţele zăbovirii în acest loc: amnezie, colaps mental total etc. etc.* La fel ca Profetul, Omul Celălalt nu zăbovea niciodată. Nu permitea ca întâlnirile

noastre să dureze mai mult de o oră, iar la sfârşitul acesteia pleca; pleca în Cealaltă Lume.

Dar cum aş fi putut să mă asigur că nu uit din nou? M-am imaginat uitând şi redevenind prietenul Omului Celuilalt, alergând prin Casă, făcând măsurători şi fotografii şi adunând date pentru el, în timp ce el îşi râdea de mine! Nu-nu-nu-nu-nu! Nu pot să suport gândul ăsta! Mi-am strâns capul în palme, ca şi cum aş fi putut împiedica fizic amintirile să scape.

Voi învăţa de la 16 şi voi aduna pietricele din Vestibuluri ca să formez litere cu ele. O să scriu cu litere de un metru înălţime! *ŢINE MINTE CĂ OMUL CELĂLALT NU ESTE PRIETENUL TĂU! L-A PĂCĂLIT PE MATTHEW ROSE SORENSEN SĂ VINĂ ÎN ACEASTĂ LUME PENTRU PROPRIUL SĂU FOLOS!* Dacă este necesar o să umplu Sală după Sală cu scris imens!

...pentru propriul său folos... Da, da! Aceasta era cheia. Din acest motiv l-a adus pe Matthew Rose Sorensen aici. Omul Celălalt avusese nevoie de cineva – un sclav! – care să trăiască în aceste Săli şi să adune informaţii despre ele; nu îndrăznea s-o facă el însuşi deoarece Casa l-ar fi făcut să uite.

O furie clocotitoare creştea în mine.

De ce, de ce îi spusesem despre Inundaţie? Dacă aş fi ştiut toate astea înainte de a şti despre Inundaţie! Aş fi putut păstra secretul. Aş fi putut aştepta până joi şi aş fi urcat într-un Loc Înalt, în siguranţă în faţa Apelor, şi aş fi privit cum este Distrus. Da! Asta vreau acum! Poate nu este prea târziu! O să mă întorc la Omul Celălalt. O să zâmbesc şi o să arăt ca de obicei şi o să-l înşel aşa cum m-a înşelat şi el pe mine. O să-i spun că am făcut o greşeală în calculul Inundaţiei. Nu vine nicio Inundaţie. Vino aici joi! Chiar în mijlocul acestor Săli!

Dar desigur Omul Celălalt a spus că nu va fi aici joi. Niciodată nu este aici joia. Va fi în siguranţă în Cealaltă Lume. Asta nu contează! Furia îmi dă resurse. Marţi Omul Celălalt va veni să se întâlnească cu mine – este ziua noastră obişnuită de întâlnire. O să-l prind şi o să-l leg cu o

plasă de pescuit. Cu mâinile astea o s-o fac! Am două plase de pescuit. Sunt confecţionate dintr-un polimer sintetic foarte rezistent. O să-l leg de Statuile din a Doua Sală de Sud-Vest. O să stea legat două zile. Se va chinui, ştiind că vine Inundaţia. Poate că o să-i dau Apă să bea. Poate nu. Poate o să-i spun: „În curând o să ai Apă din plin!" Iar joi va privi cum se revarsă Fluxul prin uşi şi va striga şi va striga. Iar eu voi râde. Voi râde la fel de mult şi de tare cum a râs şi el de Matthew Rose Sorensen când l-a adus aici…

Aici m-am pierdut pe Mine Însumi.

M-am pierdut în lungi fantezii bolnăvicioase despre răzbunare. Nu m-am gândit la odihnă. Nu m-am gândit să mănânc. Nu m-am gândit să beau apă. Au trecut ore – nu ştiu cât de multe. Am colindat şi mereu în imaginaţia mea Omul Celălalt murea în Inundaţie sau cădea de la mare Înălţime. Uneori urlam la el şi îl acuzam; alteori eram rece şi tăcut, iar el mă implora să-i spun de ce m-am întors împotriva lui, dar eu nu-i spuneam. Şi întotdeauna l-aş fi putut salva şi n-o făceam.

Aceste imagini m-au devastat. Nu cred că m-aş fi simţit mai extenuat dacă aş fi ucis pe cineva cu adevărat de o sută de ori. Mă dureau picioarele, mă durea spatele, mă durea capul. Mă usturau ochii şi gâtul de la plâns şi ţipat.

Când s-a înnoptat m-am întors în a Treia Sală de Nord. M-am prăbuşit pe pat şi am adormit.

16 este prietenul meu, şi nu Omul Celălalt

Notă din a Douăzeci şi Doua Zi a celei de-a Noua Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

M-am trezit de dimineaţă epuizat de excesele zilei trecute. M-am dus în al Nouălea Vestibul să adun alge şi scoici ca să-mi fierb o supă la micul dejun. Mă simţeam amorţit şi secătuit, fără niciun chef să continui cu furia. Totuşi, în pofida acestui gol emoţional, din când în când îmi scăpa de pe buze un suspin sau un plânset – un mic

sunet al dezolării.

Nu credeam că eram Eu cel care plângea. Era, mă gândeam, Matthew Rose Sorensen care se odihnise într-o stare de inconştienţă undeva în interiorul meu.

El suferise. El fusese singur cu duşmanul său. Fusese mai mult decât putuse îndura. Poate că Omul Celălalt îl tachinase. Matthew Rose Sorensen rupsese în bucăţi descrierea pe care o făcuse în Jurnal înrobirii lui şi le împrăştiase prin a Optzeci şi Opta Sală de Vest. Apoi Casa, în Mila sa, îl făcuse să adoarmă – ceea ce era de departe cel mai bun lucru pentru el – şi îl aşezase înăuntrul meu.

Dar vederea numelui său scris cu pietre în al Douăzeci şi Patrulea Vestibul îl făcuse să se agite neliniştit şi reamintirea a ceea ce făcuse Omul Celălalt înrăutăţise lucrurile. Mă îngrijora situaţia în care s-ar fi trezit complet şi mânia lui ar fi reizbucnit.

Mi-am aşezat mâinile pe piept. *Sst, sst,* am zis. *Nu te teme. Eşti în siguranţă. Dormi din nou, o să am Eu grijă de amândoi.*

Mi s-a părut că Matthew Rose Sorensen a readormit.

M-am gândit la toate acele înregistrări din Jurnale pe care le citisem – cele despre Giussani, Ovenden, D'Agostino şi bietul James Ritter. Crezusem că fusesem nebun când le-am scris. Dar acum înţeleg că acea concluzie a fost incorectă. Nu fusesem Eu cel care scrisese înregistrările; *el* le scrisese. Şi, mai mult, le scrisese într-o Lume diferită unde, fără îndoială, se aplicau Reguli, Circumstanţe şi Condiţii diferite. Din câte îmi pot da seama, Matthew Rose Sorensen a fost întreg la minte când le-a scris. Nici el, nici Eu nu am fost vreodată nebuni.

Am avut o altă revelaţie: Omul Celălalt voia să înnebunesc, nu 16. Omul Celălalt mă minţise când spusese că 16 încerca să mă înnebunească.

Mi-am făcut supa de alge şi scoici şi am băut-o. Era important să-mi păstrez puterile. Apoi mi-am luat din nou Jurnalul. Am mers la mesajul pe care îl scrisese 16 şi pe care îl ştersesem lăsând doar fragmente.

E VALENTINE KETTER (LEY)…

(SI)GURANŢĂ ALTE POTENŢIALE VICTIME ŞI…

DISCIPOL AL OCULTISTULUI LAURENCE ARNE-SAY (LES)…

Înţeleg acum că întreg pasajul era despre Ketterley. Victimele despre care vorbea 16 nu-i aparţineau lui 16, ci (cel mai probabil) lui Ketterley. Îi păcălise şi pe alţii să intre în această Lume? Sau Matthew Rose Sorensen era singura victimă? Cuvântul „potenţiale” sugera că 16 mă considera singura.

…(CRE)D CĂ ŞTIE CĂ AM PĂTRUNS…

Şi asta se referă la Ketterley. 16 spunea că el ştia că ea ajunsese în aceste Săli. (Ştia pentru că îi spusesem eu. Mi-am blestemat în sinea mea prostia.)

Dar de ce venise 16?

Pentru că îl căuta pe Matthew Rose Sorensen. Pentru că voia să-l salveze din sclavia Omului Celuilalt. Acum îmi era limpede. 16 este prietenul meu şi nu Omul Celălalt.

Lacrimile mi-au umezit ochii la acest gând. Singurul meu prieten şi eu mă ascundeam de ea!

— Sunt aici! Sunt aici! am strigat în Aerul Gol. Întoarce-te! Nu mă mai ascund!

Aş fi putut-o găsi de atâtea ori. Aş fi putut vorbi cu ea în acea noapte, când a îngenuncheat să-mi scrie în a Şasea Sală de Nord-Vest. Aş fi putut aştepta în urma parfumului ei în Primul Vestibul. Poate că renunţase să mă mai caute! Poate că fusese dezgustată văzând cum mă ascundeam de ea, cum i-am şters mesajul.

Dar nu. Ea construise acea propoziţie în al Douăzeci şi Patrulea Vestibul: *EŞTI MATTHEW ROSE SORENSEN?* Trebuie să-i fi luat mult timp să aşeze pietrele. 16 era răbdătoare, hotărâtă şi ingenioasă. 16 încă mă căuta.

Probabil că găsise deja mesajul prin care o avertizam de

Inundaţie. Probabil că scrisese ceva drept răspuns. Am spălat bolul şi tigaia în care făcusem supa; mi-am pus lucrurile în ordine; apoi am pornit spre cea de-a Şasea Sală de Nord-Vest.

Ciorile au făcut zarvă la apropierea mea.

— Da, da. Şi eu mă bucur să vă văd, le-am spus. Doar că astăzi am ceva de făcut şi nu am timp de conversaţii lungi.

Nu era niciun mesaj nou de la 16. Însă se întâmplase ceva îngrijorător. Mesajul meu prin care o avertizam de Inundaţie dispăruse. Toate celelalte mesaje erau acolo, mai puţin acela. Am privit perplex Pavajul gol. Ce se întâmplase? Acum ştiu că uitasem multe lucruri; oare începusem să îmi amintesc lucruri care nu se întâmplaseră? Să nu fi scris oare deloc acel mesaj?

Am trecut din a Şasea Sală de Nord-Vest în al Douăzeci şi Patrulea Vestibul unde 16 construise mesajul *EŞTI MATTHEW ROSE SORENSEN?* Pietrele care formaseră cuvintele erau împrăştiate peste tot Pavajul. Cuvintele erau total distruse.

Omul Celălalt. Omul Celălalt făcuse asta. Eram aproape sigur.

M-am întors în a Şasea Sală de Nord-Vest şi am examinat cu grijă Pavajul. Se vedeau vagi urme de cretă acolo unde fusese avertismentul meu. Celălalt şterse şi acest mesaj.

De ce?

Împrăştiase pietrele ca să mă împiedice să aflu despre Matthew Rose Sorensen, asta era clar. Dar de ce să şteargă mesajul meu către 16? În speranţa că ea se va aventura întâmplător prin Zonele Periculoase şi va fi omorâtă de Inundaţie? Nu. Omul Celălalt nu speră; el planifică şi acţionează. Dacă voia ca ea să se înece, ar fi încercat să se asigure de acest lucru.

Cu trei luni în urmă, când Omul Celălalt îmi spusese pentru prima oară despre 16, afirmase că îi vorbise; dar când l-am întrebat unde avusese loc conversaţia devenise confuz şi nu-mi spusese. Fiindcă asta se întâmplase în Cealaltă Lume, a cărei existenţă Omul Celălalt voia să mi-o

ascundă.

Omul Celălalt ar contacta-o pe 16 în Cealaltă Lume şi ar convinge-o să vină în aceste Săli la Ora Inundaţiei. Poate că făcuse deja asta. 16 era în pericol.

Am îngenuncheat şi am refăcut rapid şi eficient mesajul pe care îl ştersese Omul Celălalt. Dacă 16 va veni pe aici de azi până joi va vedea mesajul şi va fi avertizată de Inundaţie. Şi totuşi… Doar cinci zile mai sunt între azi şi joi. Dacă ea nu vine în această perioadă? Mi s-ar părea perfect posibil; acum când ştiu că vine de altundeva (o altă Lume), mi se pare că vizitele ei sunt neregulate şi imprevizibile. Există riscul ca ea să nu vadă mesajul, prin urmare îmi fac griji pentru ea. Gândurile mi se întorc constant la ea şi la siguranţa ei şi totuşi nu îmi vine în minte ce altceva aş putea face ca s-o protejez.

Pregătiri pentru Inundaţie

Notă din a Douăzeci şi Şasea Zi a celei de-a Noua Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Cu excepţia Persoanei Ascunse, toţi Morţii se află în calea Inundaţiei. Duminică am început să-i transport într-un loc sigur.

Am luat o pătură şi am mutat pe ea toate oasele Bărbatului cu Cutia de Biscuiţi – toate cu excepţia celor care sunt în cutia de biscuiţi. Am legat pătura cu şnur din iarbă de mare, transformând-o într-un fel de sac, am dus-o în al Doilea Vestibul şi apoi pe Scări în Sălile Superioare. Acolo am golit pătura şi am aşezat oasele pe Soclul Statuii unei Păstoriţe cu un Miel în Braţe. Apoi m-am întors după cutia de biscuiţi.

Am făcut acelaşi lucru pentru Oamenii din Alcov şi Copilul Ghemuit, urcându-i pe fiecare pe Scară – Scara care era cel mai aproape de Locul lor obişnuit – şi i-am depus cu grijă într-una dintre Sălile Superioare. Pe Omul Piele-de-Peşte nu l-am răsturnat, ci l-am păstrat învelit în pătură (are atât de multe fragmente mici de oase încât mă

tem să nu pierd din ele). La fel am lăsat şi Copilul Ghemuit, înfăşurat într-o pătură, dar asta din cauză că am vrut să se simtă în siguranţă într-un Loc nefamiliar.

Mi-a luat aproape trei zile să fac acest lucru. Oasele fiecărei persoane Moarte cântăresc între 2,5 şi 4,5 kilograme, iar Scările au cam 25 metri înălţime. Însă am descoperit că munca grea, fizică, era bună: m-a împiedicat să mă gândesc obsesiv la răul pe care mi l-a făcut Omul Celălalt şi la temerile privind-o pe 16.

Nu am uitat puiul de albatros (acum o pasăre foarte mare!). Am făcut o serie de calcule ca să văd cum va fi afectat de Inundaţie al Patruzeci şi Treilea Vestibul şi am fost uşurat să descopăr că acolo va ajunge cel mult un strat subţire de apă. Albatroşii mă consideră prieten, dar nu cred că mi-ar permite să le duc puiul sus pe Scări – şi în orice luptă între noi ei vor învinge cu siguranţă!

Ieri a fost marţi, ziua în care de obicei mă întâlnesc cu Omul Celălalt. Nu m-am dus. Mă întreb, o fi devenit suspicios? Sau pur şi simplu s-a gândit că sunt prea ocupat cu pregătirile pentru Inundaţie?

Statuia Îngerului prins în Tufa de Trandafiri (în spatele căreia îmi ţin Jurnalele şi Indexul) se află la aproximativ cinci metri deasupra Podelei, o înălţime probabil suficientă ca să fie la adăpost de Inundaţie. Dar, întrucât Jurnalele şi Indexul îmi sunt la fel de scumpe ca Viaţa, le-am pus pe toate în geanta mea de piele maro, am înfăşurat geanta în plastic gros şi am dus-o în Sălile Superioare, aşezând-o lângă Bărbatul cu Cutia de Biscuiţi. Mi-am pus la adăpost echipamentul de pescuit, sacii de dormit, oalele şi tigăile, lingurile şi alte bunuri în Locuri Înalte, ferite de Inundaţie. Ultima mea sarcină a fost să adun bolurile de plastic rămase (cele pe care le foloseam ca să strâng Apă Proaspătă).

Tocmai le adunasem pe ultimele din a Paisprezecea Sală de Sud-Vest şi le aduceam în a Treia Sală de Nord. În drum, am trecut prin Prima Sală de Vest. Aceasta este Sala în care se află Statuile Uriaşilor cu Coarne, acele Trupuri Vaste care se ivesc, luptându-se cu putere şi cu Feţe

contorsionate, din Pereţii de pe ambele părţi ale Uşii de Est.

Am observat ceva lângă Colţul de Nord-Est al Sălii şi m-am dus să mă uit. Era un sac dintr-un material gri şi, alături de el, două obiecte din pânză neagră. Sacul avea aproximativ 80 centimetri lungime, 50 centimetri lăţime şi 40 centimetri grosime. Avea două mânere din pânză, de asemenea gri. L-am ridicat; era foarte greu. L-am lăsat jos. Era prins cu două benzi de pânză cu catarame de metal. Am desfăcut cataramele şi am deschis sacul. Am scos afară tot conţinutul său. Erau după cum urmează:

- un Pistol;
- un obiect pliat confecţionat dintr-un plastic greu, dens; era de departe cel mai mare din sac; îl umplea aproape cu totul şi era colorat în albastru, negru şi gri;
- un container mic cilindric cu capac; conţinea alte obiecte mici al căror scop nu îmi este clar;
- ceva ca o bucată dintr-un cilindru mare tăiat oblic, cu un tub galben ieşind din el;
- două beţe negre de plastic care se extind până la aproximativ 2 metri;
- 4 lopeţi negre.

După ce am studiat obiectele timp de un minut sau două, am văzut că lopeţile se pot ataşa la capetele beţelor negre. Am despăturit materialul; a devenit o formă lungă şi plată, ascuţită la ambele capete. Era o barcă. Obiectul ca o bucată de cilindru era o pompă. Pompai aer în forma lungă şi plată, iar ea se umfla şi devenea o barcă de circa patru metri lungime şi un metru lăţime.

Am examinat cele două obiecte de pânză neagră care fuseseră aşezate lângă sac. Din ele atârnau câteva curele. Am tras concluzia că trebuie să facă parte din barcă, dar mai departe nu mi-am putut da seama de scopul lor.

De ce să apară subit în Casă o barcă în ajunul Inundaţiei? Oare mi-o trimisese Casa ca să fiu în

siguranţă? Am analizat această presupunere. Mai avuseseră loc Inundaţii în trecut şi nu apăruse nicio barcă; de asemenea, cu toate că îmi puteam imagina Casa trimiţându-mi o barcă, nu-mi puteam imagina circumstanţele în care mi-ar trimite un Pistol. Nu, Pistolul stabilea clar cui aparţinea barca: era a Omului Celuilalt.

Am împăturit barca şi am împachetat totul cu grijă la loc în sac. Totul în afară de Pistol. L-am ridicat şi l-am ţinut un timp în mână, gândindu-mă. Aş fi putut să-l păstrez şi să cobor Scara cea Mare din Primul Vestibul către Sălile Inferioare. Aş fi putut să-l arunc în Valuri.

Am reaşezat Pistolul în sac şi am închis cataramele. M-am întors în a Treia Sală de Nord.

Valul

Notă din a Douăzeci şi Şaptea Zi a celei de-a Noua Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Astăzi a fost ziua Inundaţiei. M-am trezit ca de obicei. Eram nervos şi stomacul mi se strângea.

Ziua era rece şi puteam simţi după atingerea Aerului pe pielea mea că deja ploua în Vestibuluri.

Nu-mi era foame, dar am încălzit oricum puţină supă şi m-am forţat s-o beau. Este important ca trupul să fie hrănit. Am spălat cratiţa şi bolul şi mi-am adăpostit ultimele bunuri în spatele Statuilor de Sus. Mi-am pus ceasul la mână.

Era opt fără un sfert.

Cea mai importantă îndatorire a mea era s-o găsesc pe 16 şi să-i garantez siguranţa. Dar nu-mi era deloc clar care era cea mai bună cale de a realiza asta. Eram convins că Omul Celălalt îi întinsese lui 16 o capcană. Cel mai probabil îi promisese că o să se întâlnească cu ea într-o anumită Sală la o anumită oră, ca să-i spună cum să-l găsească pe Matthew Rose Sorensen. Asta însemna că cel mai uşor mod de a o găsi pe 16 era să-l caut pe Omul Celălalt, dar nu-mi doream să mă apropii de el dacă îl

puteam evita. Mi-am amintit vorbele Profetului.

Ca cât se va apropia 16 mai mult, cu atât mai periculos va deveni Ketterley.

Speranţa mea era s-o găsesc pe 16 înainte să ajungă la Omul Celălalt.

M-am dus în Primul Vestibul. Am stat în Ploaia cenuşie şi am aşteptat, sperând ca ea să apară. Între orele nouă şi zece am cercetat Sălile adiacente. Nimic. La ora zece m-am întors în Primul Vestibul.

La zece şi jumătate am început să mă plimb între Primul Vestibul şi cea de-a Şasea Sală de Nord-Vest; am urmat Calea din indicaţiile lui 16. Am parcurs Calea de şase ori, dar nu am găsit-o. Deja devenisem extrem de neliniştit.

Am revenit în Primul Vestibul. Era unsprezece şi jumătate. La două Săli Vest şi Nord de aici, în al Nouălea Vestibul, primul Flux urca deja pe Scara cea mai din Est. O peliculă delicată de Apă se întindea peste Pavajul Sălilor înconjurătoare.

Aici nu era nimic. Trebuia să-l caut pe Omul Celălalt. Abia luasem această hotărâre, când el a apărut brusc în faţa mea. (De ce nu face şi 16 asta?) Străbătea grăbit Primul Vestibul, de la Est la Vest. Ţinea capul plecat din cauza Ploii. Hainele lui erau izbitor de diferite de cele pe care le purta de obicei: blugi, un pulovăr vechi şi adidaşi, iar pe deasupra pulovărului avea un fel de ham. *O vestă de salvare,* am gândit. (Sau mai degrabă Matthew Rose Sorensen a gândit asta în interiorul capului meu.)

Nu m-a văzut. A trecut în Prima Sală de Vest. L-am urmat în tăcere şi m-am ascuns într-o Nişă aproape de Uşă.

Celălalt s-a îndreptat imediat spre sacul ce conţinea barca gonflabilă şi a început să despacheteze. Am aşteptat, uitându-mă încontinuu după 16. Atenţia Omului Celuilalt era prinsă în altă parte şi era posibil să am suficient timp s-o interceptez dacă intra în Sală.

La ceva distanţă în spatele Omului Celuilalt, la Capătul Vestic al Sălii, puteam vedea Lumina sclipind pe Pavaj: un strat de Apă pătrundea prin Uşile de Nord-Vest. Am

aruncat o privire la ceas. La cinci Săli distanţă Sud şi Vest de aici, în al Douăzeci şi Doilea Vestibul, un alt Flux creştea deja, năvălind în sus pe Scări.

Omul Celălalt a desfăşurat barca. I-a ataşat mica pompă şi a început să pompeze cu piciorul. Barca s-a umflat eficient.

Apa umplea Sălile a Doua şi a Treia de Sud-Vest; puteam auzi bufnetul înfundat al Valurilor lovind Pereţii.

Apoi mi-am dat seama. 16 era deşteaptă. Era cel puţin la fel de deşteaptă ca mine, poate chiar mai deşteaptă. Ea nu ştia nimic despre Fluxuri, dar nu ar fi avut încredere în Omul Celălalt. Ar fi aşteptat şi ar fi urmărit, aşa cum făceam şi eu, sperând ca Matthew Rose Sorensen să apară. Dintr-odată mi-a apărut în minte o imagine: Eu şi 16 ascunzându-ne amândoi în Prima Sală de Vest, amândoi aşteptând ca celălalt să apară. Nu-mi mai puteam permite să rămân ascuns. Am coborât din Nişă şi m-am îndreptat către Omul Celălalt.

El a ridicat privirea şi s-a încruntat în timp ce mă apropiam. Nu s-a oprit din umflatul bărcii. La aproximativ doi metri în stânga lui era sacul gri, acum gol, iar lângă el, aşezat pe Pavaj, Pistolul argintiu.

— Unde Dracu’ ai fost? a rostit cu un glas plin de neplăcere şi furie. De ce n-ai venit marţi? Te-am căutat peste tot. Nu-mi amintesc dacă ai zis că o să se inunde zece camere sau o sută.

Piciorul de pe pompă încetinea; barca gonflabilă era aproape plină cu aer şi piciorul întâmpina mai multă rezistenţă.

— A trebuit să-mi schimb planurile, a continuat el. Mă deranjează, dar asta e. Raphael vine aici şi, ne place sau nu, o să terminăm treaba. Aşa că lasă prostiile, bine? Pentru că jur, Piranesi, am cam avut parte de destule din partea tuturor.

— *L-am vizitat la mijlocul lui noiembrie,* am spus. *Era după ora patru, un amurg rece, albăstrui.*

S-a oprit din pompat. Barca era acum o formă rotofeie cu o piele întinsă, rotunjită.

— Urmează să ataşăm scaunele, a zis. Sunt alea negre de acolo. Dă-mi-le, te rog.

A arătat spre cele două obiecte al căror scop nu îl ghicisem.

— Când camera se inundă, tu şi eu ne urcăm în caiacul ăsta. Dacă Raphael încearcă să urce şi ea, sau să se agaţe, foloseşte vâsla ca s-o loveşti în cap sau în mâini.

— *După-amiaza fusese furtunoasă,* am continuat, *şi luminile maşinilor sclipeau în ploaie, iar pe caldarâm se lipiseră frunze ude şi negre.*

S-a ocupat de valvele prin care intrase aerul.

— Cum? a rostit iritat. Ce tot spui acolo? Ai putea să te grăbeşti şi să-mi dai scaunele alea? Trebuie să ne mişcăm. Poate să ajungă aici în orice moment.

— *Când am ajuns la casa lui am auzit muzică. Un recviem. Am aşteptat să răspundă în acompaniament de Berlioz.*

— Berlioz?

S-a oprit din ceea ce făcea, îndreptându-se şi privindumă cu adevărat pentru prima dată. S-a încruntat.

— Nu înţ… Berlioz?

Am continuat:

— *Uşa s-a deschis. Doctor Ketterley? am întrebat.*

A înlemnit la auzul propriului nume. Ochii i s-au lărgit.

— Ce spui acolo? a repetat cu un glas răguşit de teamă.

— Battersea, am zis. M-ai întrebat odată dacă îmi amintesc de Battersea. Acum îmi amintesc.

Bum!… Bum!… Fluxul din al Douăzeci şi Doilea Vestibul creştea în intensitate, izbea Pereţii din a Doua şi a Treia Sală de Sud-Vest cu tot mai multă forţă.

— Ai văzut mesajul ei, a spus el.

— Da.

Un Val subţire de Apă a traversat Pavajul şi mi-a atins picioarele. L-a urmat imediat un altul.

Omul Celălalt a izbucnit în râs, un sunet ciudat: isterie mascând o uşurare.

— Nu, nu! a zis. Nu mă păcăleşti tu aşa de uşor. Astea nu sunt cuvintele tale. Sunt ale altcuiva. Nu-ţi aminteşti cu

adevărat. Raphael ţi-a făcut asta. Serios, Matthew, cât de prost mă crezi?

S-a aruncat brusc în dreapta, spre Pistolul care zăcea pe Pavaj. Dar îmi alesesem cu grijă poziţia şi mă aflam mai aproape decât el. Am lovit arma tare şi rapid cu piciorul. A alunecat pe Pavajul de Marmură şi s-a oprit lângă Peretele de Nord, la cincisprezece metri distanţă. Alte Valuri – mai adânci acum – se scurgeau pe lângă picioarele noastre. Mergeau după Pistol, ca şi cum ar fi jucat un joc şi intenţionau să prindă Pistolul.

— Ce…? Ce ai de gând să faci? a întrebat Omul Celălalt.

— Unde e 16?

A deschis gura ca să spună ceva, dar în acel moment s-a auzit o voce.

— Ketterley!

O voce de femeie. 16 era aici!

După sunet am apreciat că era ascunsă după una dintre Uşile din Sud. Omul Celălalt, neobişnuit cu felul în care reverberează ecourile în Săli, a privit confuz în jur.

— Ketterley! a strigat ea din nou. Am venit după Matthew Rose Sorensen.

M-a apucat brusc de braţul drept.

— E aici! L-am prins! Vino şi ia-l.

Loviturile Fluxurilor creşteau. Întreaga Sală reverbera de Forţa lor. Apa pătrundea liber prin Uşile din Sud.

— Ai grijă! am strigat. Îţi vrea răul. Are un Pistol!

O siluetă mică, subţire, a ieşit de după Uşa care duce în Prima Sală de Sud. Purta blugi şi un pulovăr verde. Părul închis la culoare era strâns la spate într-o coadă de cal.

Omul Celălalt a luat mâna dreaptă de pe mine (cu toate că mă ţinea în continuare cu stânga). A strâns pumnul şi a rotit braţul şi trupul spre spate, intenţionând să-şi ia avânt ca să mă lovească; însă m-am rotit şi eu împreună cu el, dezechilibrându-l. Aproape că a căzut pe Podea. M-am eliberat şi am început să alerg către 16.

În timp ce alergam, am strigat:

— Vine Inundaţia! Trebuie să urcăm!

Nu ştiu cât a auzit ea din cuvintele mele, dar a înţeles

urgenţa din tonul meu. Am apucat-o de mână. Împreună am fugit către Peretele de Est.

Statuile Uriaşilor cu Coarne erau în faţa noastră de ambele părţi ale Uşii de Est, dar nu ne puteam urca pe ele; trupurile răsăreau din Perete la doi metri deasupra Podelei şi până acolo nu existau locuri unde să ne sprijinim mâinile şi picioarele. Alături de Uriaşul din stânga se afla Statuia unui Tată aşezat cu Fiul său în Braţe; Tatăl scotea un ghimpe din piciorul Fiului. M-am urcat în Nişa lor şi de acolo pe Soclu. M-am căţărat în poala Tatălui şi prinzându-mă de una dintre Coloanele laterale, folosindu-mă de Braţul, Umărul şi Capul Tatălui ca puncte de sprijin pentru picioare, am urcat pe vârful Frontonului triunghiular de deasupra Nişei. 16 a încercat să mă urmeze, dar ea nu era la fel de înaltă ca mine şi, bănuiesc, nici obişnuită cu căţărările. A ajuns până în poala Statuii, dar n-a reuşit mai departe. Am coborât repede şi am săltat-o; cu ajutorul meu s-a ridicat până pe Fronton.

Era amiaza. În al Zecelea şi al Douăzeci şi Patrulea Vestibul ultimele două Fluxuri urcau, umplând Zona înconjurătoare cu Ape furtunoase, furioase.

La jumătate de metru deasupra Frontonului se găsea o Cornişă Adâncă sau o Platformă care se întindea pe întregul Perete. Am urcat panta Frontonului şi ne-am adăpostit pe Cornişa de deasupra. Ne aflam acum la aproximativ şapte metri de Podea. 16 era palidă şi tremura (evident nu îi plăceau căţărările), dar avea o expresie îndârjită, hotărâtă.

Deodată s-au auzit nişte sunete acute, ca nişte trosnete – cam patru astfel de sunete – unul după altul. Pentru o clipă de groază m-am gândit că Greutatea şi Vibraţia Apelor făcea Sala să se prăbuşească. M-am uitat de jur împrejur şi am văzut că Omul Celălalt încă nu se suise în barca lui (unde ar fi fost în siguranţă); alergase în schimb spre Peretele de Nord să-şi recupereze Pistolul. Trăgea în noi.

— Urcă în barcă! i-am strigat. Urcă în barcă înainte să fie prea târziu!

A tras din nou, lovind o Statuie deasupra capetelor

noastre. Am simţit o durere ascuţită în frunte. Am ţipat, am ridicat mâna şi am văzut-o acoperită de sânge.

Omul Celălalt a pornit prin Apă către noi, probabil în ideea de a trage mai eficient cu Pistolul.

Am strigat din nou la el, cum că Fluxul ajunsese aici, dar din toate direcţiile venea Mugetul Apei şi mă îndoiesc că m-a auzit.

Dacă nu ar fi fost să tragă cineva cu Pistolul în noi, am fi putut rămâne pe Cornişă. (Apoi, dacă Apele s-ar fi înălţat mai mult decât mă aşteptam, am fi putut urca şi mai departe.) Însă, aşa cum stăteau lucrurile, eram expuşi, lipsiţi de protecţie.

Cam la un metru dedesubtul nostru Spatele şi partea de sus a Braţelor Uriaşului cu Coarne ieşeau din Perete. Se forma un Spaţiu între Spatele lui şi Perete, un fel de buzunar de marmură. Am sărit; distanţa era de aproximativ doi metri în lateral şi un metru în jos; am reuşit cu uşurinţă. Am privit în sus la 16. Ochii i se măriseră de teamă. Am întins braţele. A sărit. Am prins-o.

Acum eram adăpostiţi de Pistolul Omului Celuilalt după Trupul Uriaşului. M-am ridicat şi am privit peste Umărul lui.

Omul Celălalt se întorsese cu spatele la noi şi încerca să ajungă la barcă. Dar întârziase prea mult. Apele îi ajungeau la genunchi şi Valurile agitate îl răsturnau. Pe măsură ce se zbătea, părea să devină tot mai greu; prin contrast barca părea mai uşoară, mai liberă. Dansa pe Ape, se răsucea dintr-o parte a Sălii în alta; într-o clipă era lângă Peretele de Nord, în următoarea la jumătatea drumului către Peretele de Vest. Omul Celălalt îşi tot schimba direcţia urmărind-o, dar până să facă el câţiva paşi chinuiţi barca se afla deja în altă parte.

Deodată barca parcă şi-a amintit scopul pentru care fusese adusă aici; părea să se fi hotărât să-l salveze. S-a întors şi a plutit drept spre el. El a întins braţele şi s-a aplecat s-o prindă. Se afla la mai puţin de jumătate de metru. O clipă mi s-a părut că a pus mâna pe bord; apoi barca s-a răsucit şi a dispărut, purtată înspre Capătul de

Vest al Sălii.

— Urcă-te! Urcă-te! i-am strigat.

Era prea târziu să mai prindă barca, dar m-am gândit că dacă s-ar fi căţărat undeva încă ar mai fi putut să se salveze. Dar nu mă putea auzi peste Sunetul Apelor care pătrundeau în Sală. Continua să-şi facă drum anevoie şi inutil prin Apă, după barcă.

S-a auzit un Mare Muget al Apei năvălind în Sala alăturată; o Cantitate imensă de Apă a lovit în cealaltă parte a Peretelui de Nord. *Bum!!!* Atunci am fost recunoscător că ne coborâserăm după Uriaşul cu Coarne. Dacă am mai fi stat pe Cornişă am fi fost aruncaţi de pe Perete. Dar Uriaşul cu Coarne ne ţinea strâns.

Un Jet de apă înalt până la Tavan a explodat prin Uşile din Nord. Picăturile au reflectat lumina Soarelui; parcă cineva ar fi aruncat dintr-odată în Sală o sută de butoaie cu diamante.

Valuri mari au năvălit prin Uşile de Nord. Unul l-a prins pe Omul Celălalt şi l-a aruncat în Peretele de Sud. S-a izbit de Statui într-un punct situat la aproximativ cincisprezece metri de Podea. Îmi închipui că atunci a murit.

Valul s-a retras; a dispărut şi Omul Celălalt odată cu el.

Între timp, mica barcă gonflabilă s-a mai învârtit pe Ape, uneori înghiţită de ele câte un moment sau două, dar întotdeauna reapărând imediat. Dacă ar fi putut să ajungă la ea, s-ar fi salvat.

Raphael

A doua notă din a Douăzeci şi Şaptea Zi a celei de-a Noua Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Valurile se loveau de Peretele de Sud; explozii albe de Picături umpleau Sala. Apele acoperiseră Nivelul de Jos al Statuilor; Apele aveau o culoare gri întunecat, iar Adâncurile erau negre. De câteva ori Valurile au trecut peste capetele noastre, dar au căzut înapoi în clipa

următoare. Eram uzi până la piele, amorţiţi, orbiţi, asurziţi; dar de fiecare dată eram salvaţi.

Timpul trecea.

Valurile au scăzut şi Apele au devenit paşnice. Au început să se retragă pe Scări către Sălile Inferioare. Capetele Statuilor de pe Nivelul de Jos au reapărut deasupra Suprafeţei Apelor.

În tot acest timp, eu şi 16 nu ne-am vorbit. Ar fi fost imposibil să ne auzim peste Mugetul Valurilor şi în orice caz fuseserăm ocupaţi să ne salvăm; nu ne mai gândiserăm şi la altceva. Acum ne-am întors şi ne-am privit reciproc.

16 avea ochi mari şi întunecaţi şi o faţă de spiriduş. Expresia îi era solemnă. Era puţin mai în vârstă decât mine – cam patruzeci de ani, am considerat. Părul era negru din cauza apei.

— Eşti şai… Eşti Raphael, am spus.

— Sunt Sarah Raphael, a zis ea. Iar tu eşti Matthew Rose Sorensen.

Iar tu eşti Matthew Rose Sorensen. De data asta a formulat-o ca pe o afirmaţie, nu ca pe o întrebare. Asta era cu siguranţă prematur. Ar fi fost mai bine să rămână o întrebare. Dar, dacă ea *ar fi* formulat-o ca pe o întrebare, nu aş fi ştiut cum să răspund.

— Te cunoştea? am întrebat.

— Cine să mă cunoască?

— Matthew Rose Sorensen. Matthew Rose Sorensen te cunoştea? De asta ai venit aici?

A făcut o pauză, gândindu-se la ceea ce tocmai spusesem. Apoi a rostit cu grijă:

— Nu. Tu şi eu nu ne-am întâlnit niciodată.

— Atunci de ce?

— Sunt poliţistă, a zis.

— Oh.

Am recăzut în tăcere. Încă eram amândoi ameţiţi de ceea ce se întâmplase. Ochii ne erau încă plini de imaginea Apelor Violente; urechile încă pline de Sunetele lor; minţile încă acaparate de clipa în care Omul Celălalt fusese aruncat de Ape în Peretele cu Statui. Pe moment nu aveam

nimic să ne spunem.

Raphael şi-a îndreptat atenţia către probleme practice. Mi-a examinat rana de pe frunte şi a spus că nu era foarte adâncă. Nu credea că fusesem lovit de unul dintre gloanţele Omului Celuilalt; mai degrabă mă atinsese o aşchie de marmură spartă.

Nivelul Apelor continua să scadă. Când au ajuns mai jos de Soclurile Rândului de Jos al Statuilor, am început să mă gândesc cum o să coborâm de pe Uriaşul cu Coarne. Nu ne puteam întoarce pe unde venisem întrucât acest lucru ar fi implicat un salt în sus pe Cornişă. Nu credeam că Raphael ar fi fost în stare. (De fapt nici eu nu eram sigur că pot.)

— Mă duc să aduc ceva care să te ajute să cobori, i-am zis. Nu te nelinişti. Mă întorc cât pot de repede.

M-am lăsat în jos pe Torsul Uriaşului şi am sărit. Apele îmi ajungeau până la coapse. Am înaintat până în a Treia Sală de Nord şi m-am căţărat pe Statui până la locurile în care îmi păstram lucrurile. Totul era umed, dar nimic ud cu totul. Mi-am recuperat plasele de pescuit, o sticlă de apă dulce şi nişte alge uscate. (Este important să-ţi păstrezi trupul hidratat şi hrănit.)

M-am întors în Prima Sală de Vest. Apele mai scăzuseră puţin şi îmi ajungeau numai până la genunchi. M-am suit înapoi pe Uriaşul cu Coarne. I-am dat lui Raphael nişte apă şi am convins-o să mănânce puţine alge uscate (deşi nu cred că i-au plăcut). Apoi am legat năvoadele unul de altul şi le-am fixat de unul dintre Braţele Uriaşului. Atârnau până la aproape jumătate de metru deasupra Pavajului. I-am arătat lui Raphael cum să se folosească de năvoade ca să coboare.

Ne-am croit drum până în Primul Vestibul şi am urcat pe Marea Scară ca să scăpăm de Ape. Ne-am aşezat. Aveam hainele ude lipide de corp. Părul meu – care este negru şi ondulat – era plin de picături ca un Nor. Ploua de fiecare dată când mă mişcăm.

Păsările ne-au găsit acolo. Erau de multe feluri – pescăruşi argintii, ciori, mierle şi vrăbii; s-au adunat pe Statui şi Balustrade şi au strigat la mine pe voci diferite.

— O să se termine în curând, le-am spus. Nu vă îngrijoraţi.

— Poftim? a tresărit Raphael. Nu înţeleg.

— Vorbeam cu păsările, am zis. Sunt alarmate de Apa multă de peste tot. Le spuneam că o să dispară curând.

— Ah. Tu… Vorbeşti des cu păsările?

— Da. Dar nu trebuie să fii surprinsă. Şi tu ai vorbit cu păsările. În a Şasea Sală de Nord-Vest. Te-am auzit.

A părut chiar şi mai surprinsă.

— Ce-am zis? a întrebat.

— Le-ai spus să se care. Scriai un mesaj pentru mine şi ele te enervau, zburau prin faţa ta şi peste scris, încercând să afle ce faci.

S-a gândit un moment.

— Era mesajul pe care l-ai şters?

— Da.

— De ce ai făcut asta?

— Pentru că Ce… Pentru că dr. Ketterley mi-a spus că îmi erai duşman şi că, dacă citeam ce mi-ai scris, înnebuneam. Aşa că am şters mesajul. Dar în acelaşi timp doream să-l citesc, aşa că nu l-am şters de tot. Nu gândeam prea logic.

— El ţi-a făcut viaţa foarte grea.

— Da. Presupun că da.

Am tăcut.

— Suntem amândoi uzi şi îngheţaţi, a spus Raphael. Poate că ar trebui să mergem.

— Unde să mergem?

— Acasă. Adică putem să mergem la mine acasă şi să ne uscăm. După aia te pot duce acasă la tine.

— Sunt acasă, am zis.

Raphael a privit în jur la Apele sumbre şi cenuşii care loveau Pereţii şi la Statuile picurând. Nu a spus nimic.

— De obicei e mai uscat, am spus repede, în caz că îşi închipuia că la mine Acasă era inospitalier şi umed.

Dar nu la asta se gândea.

— Trebuie să-ţi spun ceva, a zis. Nu ştiu dacă îţi aminteşti, dar tu ai o mamă şi un tată. Şi două surori. Şi

prieteni.

— M-a privit cu atenţie şi m-a întrebat: Îţi aminteşti?

Am scuturat din cap.

— Ei te caută. Dar nu au ştiut unde. Şi-au făcut griji pentru tine. Au fost…

A privit în gol încercând să găsească cuvintele potrivite care să-i exprime gândurile.

— Au suferit pentru că nu ştiau unde eşti, a spus.

M-am gândit la asta.

— Îmi pare rău că mama, tata, surorile şi prietenii lui Matthew Rose Sorensen suferă, am spus. Dar nu prea văd ce are asta de-a face cu mine.

— Nu te percepi ca fiind Matthew Rose Sorensen?

— Nu.

— Dar ai faţa lui, a zis.

— Da.

— Şi mâinile lui.

— Da.

— Şi picioarele şi trupul lui.

— Toate astea sunt adevărate. Dar nu am mintea lui şi nu am amintirile lui. Nu vreau să spun că el nu este aici. Este aici – mi-am atins eu pieptul. Dar cred că doarme. E teafăr. Nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa lui.

A aprobat din cap. Ea nu era o persoană certăreaţă cum era Omul Celălalt; nu argumenta şi nu contrazicea tot ce spuneam eu. Îmi plăcea asta la ea.

— Cine eşti tu? a întrebat. Dacă nu eşti el.

— Eu sunt Copilul Iubit al Casei.

— Casa? Ce e casa?

Ce întrebare ciudată! Am întins braţele indicând Primul Vestibul, Sălile de dincolo de Primul Vestibul, Totul.

— Aceasta este Casa. Priveşte!

— Oh. Înţeleg.

Am tăcut un timp.

Apoi Raphael a spus:

— Trebuie să-ţi pun o întrebare. Ai fi pregătit să vii cu mine la părinţii şi surorile lui Matthew Rose Sorensen, să le permiţi să-i vadă din nou faţa? I-ar ajuta mult să ştie că

e în viaţă. Chiar dacă va trebui să pleci din nou, vreau să spun că şi dacă va fi nevoie să revii aici, tot i-ar ajuta. Ce crezi despre asta?

— Nu pot s-o fac acum, am răspuns.

— OK.

— Trebuie să mă gândesc la Bărbatul cu Cutia de Biscuiţi, şi la Copilul Ghemuit, şi la Oamenii din Alcov. Ei doar pe mine mă au ca să am grijă de ei. Se află într-un loc nefamiliar şi probabil se simt descumpăniţi. Trebuie să-i readuc în locurile desemnate.

— Mai sunt şi alţi oameni aici? a întrebat Raphael surprinsă.

— Da.

— Câţi?

— Treisprezece. Cei despre care am zis şi mai e şi Persoana Ascunsă. Dar Persoana Ascunsă se găseşte într-una dintre Sălile Superioare şi nu a fost afectată de Inundaţie, aşa că nu a fost nevoie să o mut.

— Treisprezece oameni!

Ochii întunecaţi ai lui Raphael s-au mărit de uluire.

— Dumnezeule! Sunt toţi bine?

— Da, am zis. Sunt bine. Am multă grijă de ei.

— Dar cine sunt? Mă poţi duce la ei? Stanley Ovenden e aici? Dar Sylvia D'Agostino? Maurizio Giussani?

— Oh, este foarte probabil ca unul dintre ei să fie Stanley Ovenden. Cu siguranţă Prof… Cu siguranţă Laurence Arne-Sayles aşa credea. Altul ar putea fi Sylvia D'Agostino şi altul Maurizio Giussani. Din nefericire nu am idee cine care este.

— Cum adică? Au uitat cine sunt? Ce spun?

— Oh, de fapt nu prea spun mare lucru. Sunt toţi morţi.

— Morţi!

— Da.

— Oh!

Raphael a tăcut un moment procesând informaţia.

— Erau morţi când ai sosit tu? a întrebat.

— Păi…

M-am oprit. Întrebarea era interesantă. Nu mă gândisem

la asta până atunci.

— Aşa cred. Cred că toţi sunt morţi de mult timp, dar fiindcă nu-mi amintesc când am venit nu pot fi sigur. Sosirea i s-a întâmplat lui Matthew Rose Sorensen, nu mie.

— Da, presupun că aşa e. Dar cum adică ai grijă de ei?

— Mă asigur că sunt în ordine. Cât se poate de compleţi şi de curaţi. Le aduc ofrande de mâncare, şi apă, şi nuferi. Şi vorbesc cu ei. Tu nu ai Morţi ai tăi în Sălile tale?

— Ba da. Am.

— Nu le duci ofrande? Nu vorbeşti cu ei?

Înainte ca Raphael să poată răspunde, altceva mi-a trecut prin minte.

— Am spus că sunt treisprezece Morţi, dar este incorect. Dr. Ketterley s-a alăturat numărului lor. Trebuie să-i găsesc trupul şi să-l pregătesc ca să stea alături de ceilalţi. Deci, am lovit eu din palme, după cum vezi, am foarte multe lucruri de făcut şi nu mă pot gândi nicio clipă să părăsesc aceste Săli.

Raphael a dat încet din cap.

— E-n regulă, a zis. E destul timp.

A întins o mână şi, ezitant, dar şi delicat, a pus-o pe umărul meu.

Brusc, spre marea mea jenă, am început să plâng. Suspine puternice mi se ridicau din piept şi lacrimi mi-au izvorât din ochi. Nu m-am gândit că Eu eram cel care plângea, ci Matthew Rose Sorensen plângea prin ochii mei. A durat mult până să ajung să gâfâi după aer.

Raphael stătea tot cu mâna pe umărul meu. A privit cu tact în altă parte în timp ce mi-am şters ochii şi nasul cu dosul palmei.

— O să te întorci? am întrebat. Chiar dacă acum nu vin cu tine, o să te întorci?

— O să mă întorc mâine, a zis. Probabil seara târziu. E OK? Cum ne găsim unul pe altul?

— O să te aştept aici. Nu contează cât de târziu o să fie. O să aştept până vii.

— Şi o să te gândeşti la ce ţi-am zis? Să vii să-ţi… să-i vezi pe părinţii şi surorile lui Matthew Rose Sorensen?

— Da. O să mă gândesc la asta.

Raphael a plecat, dispărând în Spaţiul Umbrit dintre cei doi Minotauri din Colţul de Sud-Est al Vestibulului.

Ceasul meu se oprise, dar am estimat că era începutul serii. Eram singur, extenuat, flămând şi ud. M-am întors în a Treia Sală de Nord. Apa încă avea o jumătate de metru adâncime. M-am urcat şi am verificat algele uscate pe care le foloseam ca să aprind focul. Din nefericire fuseseră complet udate de Marile Valuri. Nu puteam face focul. Nu puteam găti nimic.

Mi-am luat sacul de dormit – de asemenea umed – şi l-am dus în Primul Vestibul. M-am întins pe una dintre Treptele de Sus, uscate, ale Marii Scări.

Ultimul meu gând înainte de a adormi a fost: *E mort. Singurul meu prieten. Singurul meu duşman.*

Îl consolez pe dr. Ketterley

Notă din a Douăzeci şi Opta Zi a celei de-a Noua Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Am găsit trupul doctorului Ketterley într-un Colţ al Scărilor din al Optulea Vestibul. Fusese izbit de Pereţi şi de Statui. Avea hainele zdrenţuite. L-am desprins de Balustradă, l-am întins şi i-am aranjat membrele. I-am luat bietul cap lovit în poală şi l-am legănat.

— S-a dus frumuseţea ta, i-am zis. Dar nu trebuie să-ţi faci griji. Situaţia aceasta neplăcută privirii este doar temporară. Nu fi trist. Nu te teme. O să te aşez undeva unde peştii şi păsările să poată curăţa toată carnea ruptă. O să dispară repede. După aceea vei deveni un craniu frumos şi nişte oase frumoase. O să te aşez ordonat şi vei putea să te odihneşti în Lumina Soarelui şi a Stelelor. Statuile vor privi în jos la tine şi te vor binecuvânta. Îmi pare rău că am fost furios. Iartă-mă.

Nu am găsit Pistolul – probabil că Valurile îl purtaseră departe; însă mai târziu, în cursul dimineţii, am găsit barca, plutind încă pe Apele din Prima Sală de Vest care

acum erau adânci abia până la gleznă. Era aproape nevătămată.

— Aş fi vrut să-l salvezi, i-am spus.

Nu am simţit că mi-ar fi răspuns în vreun fel. Părea moleşită, adormită, vie doar pe jumătate. Fără Năvala Apelor care s-o anime ze nu mai era demonul care dansase pe Ape, întâi bătându-şi joc de dr. Ketterley, apoi abandonându-l.

M-am gândit la ce îmi spusese Raphael despre mama, tata, surorile şi prietenii lui Matthew Rose Sorensen. Poate ar trebui să le trimit un mesaj ca să le explic că acum Matthew Rose Sorensen trăieşte înăuntrul meu, că este inconştient, dar perfect sănătos, şi că Eu sunt o persoană puternică şi plină de resurse care va avea grijă de el cu sârguinţă, exact aşa cum mă îngrijesc de oricare dintre ceilalţi Morţi.

O s-o întreb pe Raphael ce crede despre această idee.

Când s-a lăsat Seara în Primul Vestibul, Raphael s-a întors

A doua notă din a Douăzeci şi Opta Zi a celei de-a Noua Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Când s-a lăsat Seara în Primul Vestibul, Raphael s-a întors. Ne-am aşezat pe o Treaptă a Marii Scări, la fel ca data trecută. Raphael avea un dispozitiv mic lucios, ca cel pe care îl avea Celălalt. L-a atins şi a apărut un fascicul de raze alb-gălbui care luminau Statuile şi feţele noastre.

I-am expus lui Raphael planul meu de a le scrie mamei, tatălui, celor două surori şi prietenilor lui Matthew Rose Sorensen, dar dintr-un motiv oarecare ei nu i s-a părut o idee bună.

— Cum să-ţi spun? a întrebat ea.

— Să-mi spui?

— Un nume. Dacă nu eşti Matthew Rose Sorensen, atunci cum să-ţi spun?

— Ah, înţeleg. Presupun că poţi să-mi spui Pir… Dr. Ketterley obişnuia să-mi spună Piranesi. Zicea că e un nume care are legătură cu labirinturile, dar mă gândesc că poate intenţia lui era să-şi bată joc de mine.

— Probabil, a fost de acord Raphael. Era genul ăsta de om.

A urmat o scurtă tăcere apoi a spus:

— Ai vrea să ştii cum te-am găsit?

— Foarte mult.

— A fost o femeie. Nu cred că ţi-o aminteşti. Se numea Angharad Scott. Ea a scris o carte despre Laurence Arne-Sayles. Cu şase ani în urmă, ai luat legătura cu ea. I-ai spus că te gândeai şi tu să scrii o carte despre Arne-Sayles şi aţi avut amândoi o lungă conversaţie. Apoi ea nu a mai auzit niciodată nimic despre tine. Anul ăsta în mai, a sunat la colegiul din Londra unde lucrai, pentru că voia să ştie ce s-a întâmplat cu cartea, dacă o mai scriai. Cei de la colegiu i-au spus că dispăruseşi; că lipsiseşi cam toată perioada de când vorbise ea cu tine prima dată. Asta i-a declanşat o serie de semnale de alarmă doamnei Scott, pentru că ştia despre oamenii din jurul lui Arne-Sayles care dispăruseră. Erai al patrulea, ba chiar al cincilea dacă îl socoteşti şi pe Jimmy Ritter. Aşa că ne-a contactat. Era pentru prima dată când noi, adică poliţia, am aflat că există o legătură între tine şi Arne-Sayles. Aşa că am stat de vorbă cu oamenii care mai rămăseseră din cercul lui Arne-Sayles – Bannerman, Hughes, Ketterley şi Arne-Sayles însuşi. Era evident că se petrecea ceva. Tali Hughes plângea mereu şi tot spunea că îi pare rău. Arne-Sayles era încântat de atenţia acordată, iar Ketterley nu putea deschide gura fără să scoată o minciună.

A făcut o pauză.

— Înţelegi ceva din ce-ţi povestesc?

— Puţin, am spus. Matthew Rose Sorensen a scris despre toţi aceşti oameni. Ştiu că au legătură cu Prof… cu Laurence Arne-Sayles. El ţi-a spus unde sunt? A zis că o s-o facă.

— Cine?

— Laurence Arne-Sayles.

Raphael a stat o clipă pe gânduri.

— Ai vorbit cu el? a întrebat cu o undă de incredulitate.

— Da.

— A *venit* aici?

— Da.

— Când?

— Acum vreo două luni.

— Şi nu s-a oferit să te ajute? Nu s-a oferit să te scoată de aici?

— Nu. Dar ca să fiu cinstit, dacă s-ar fi oferit, eu n-aş fi vrut să plec. De fapt încă nu sunt sigur că vreau să plec.

O bufniţă de culoare deschisă a plutit dinspre Prima Sală de Est în Primul Vestibul. S-a aşezat pe o Statuie sus pe Peretele de Sud, de unde a privit absent în Semiîntuneric. Văzusem bufniţe portretizate în marmură. Apar în multe Statui. Dar până acum nu le văzusem şi vii. Apariţia ei era, cu siguranţă, legată de venirea lui Raphael şi de dispariţia lui Ketterley; ca şi cum un principiu al Morţii fusese înlocuit de un principiu al Vieţii. Lucrurile, m-am gândit, prindeau viteză.

Raphael nu observase bufniţa. A zis:

— Ai dreptate. Arne-Sayles ne-a spus imediat adevărul. A spus că te afli în labirint. Dar bineînţeles… Mă rog, noi am crezut că încerca să ne aiurească. Ceea ce era adevărat. *Chiar* încerca să ne aiurească. Colegii mei şi-au pus un timp mintea cu el, dar în cele din urmă au renunţat. Eu am avut o idee diferită. Am considerat că îi place să vorbească. Atunci să-l lăsăm. Până la urmă o să spună şi ceva util.

A atins micul dispozitiv lucios. S-a auzit glasul tărăgănat, arogant al lui Laurence Arne-Sayles: *„Credeţi că toată vorbăria mea despre alte lumi este irelevantă. Dar nu e. Este cheia absolută. Matthew Rose Sorensen a încercat să pătrundă într-o altă lume. Dacă nu ar fi făcut asta, nu ar fi* dispărut, *cum spuneţi voi.”*

Vocea lui Raphael i-a răspuns: *„Ceva în legătură cu încercarea i-a provocat dispariţia?”*

„Da." Din nou Laurence Arne-Sayles.

„S-a întâmplat ceva cu el în timpul… în timpul ritualului, indiferent ce? De ce? Unde au loc aceste ritualuri?"

„Te referi la faptul că le îndeplinim pe marginea unei prăpăstii şi el a căzut pur şi simplu? Nu, nu de asta e vorba. În plus, nu e neapărat nevoie de un ritual. Eu personal nu folosesc niciodată."

„Dar de ce ar fi făcut el una ca asta?" a întrebat Raphael. *„De ce ar îndeplini ritualul sau ce-o fi? Nimic din ceea ce a scris nu sugerează că ar crede teoriile dumneavoastră. Ba chiar dimpotrivă."*

„Oh, credinţa", a zis Arne-Sayles accentuând puternic şi sarcastic cuvântul. *„De ce* îşi închipuie *oamenii întotdeauna că e o chestie de credinţă? Nu e. Oamenii pot* crede *orice vor. Puţin îmi pasă."*

„Da, dar dacă el nu ar fi crezut, de ce ar fi încercat?"

„Pentru că el avea jumătate de creier şi şi-a dat seama că în al meu se află una dintre cele mai mari minţi ale secolului al XX-lea, poate chiar cea mai mare. Şi dorea să mă înţeleagă. Aşa că a făcut încercarea de a pătrunde într-o altă lume nu pentru că ar fi crezut că această lume există, ci pentru că a sperat că încercarea în sine i-ar da o perspectivă asupra minţii mele. Asupra mea. Şi acum dumneata o să faci acelaşi lucru."

„Eu?" Raphael părea surprinsă.

„Da. Şi o s-o faci exact din acelaşi motiv ca Rose Sorensen. El voia să înţeleagă gândirea mea. Dumneata vrei să o înţelegi pe a lui. Ajustează-ţi percepţiile după cum urmează să-ţi descriu. Îndeplineşte acţiunile pe care ţi le voi expune şi atunci vei şti."

„Ce voi şti, Laurence?"

„Vei şti ce s-a întâmplat cu Matthew Rose Sorensen."

„E atât de simplu?"

„Oh, da. Atât de simplu."

Raphael a atins dispozitivul; vocile au tăcut.

— Nu credeam că ar fi o idee rea, a spus ea, să încerc să înţeleg ce gândeai în momentul în care ai dispărut. Arne-Sayles mi-a descris ce trebuia să fac, cum să revin la un

mod pre-raţional de gândire. A spus că atunci când voi fi făcut asta, voi vedea căi în jurul meu, iar el îmi va spune pe care să o aleg. M-am gândit că se referă la căi metaforice. A fost oarecum un şoc când s-a dovedit a nu fi aşa.

— Da, Matthew Rose Sorensen a fost şocat când a sosit aici. Şocat şi înspăimântat. Şi apoi el a adormit şi m-am născut Eu. Mai târziu am găsit înregistrări în Jurnalul meu care m-au speriat. Am crezut că am fost nebun când le-am scris. Dar acum înţeleg că Matthew Rose Sorensen le-a scris şi că el descria o altfel de Lume.

— Da.

— Şi că în cealaltă Lume există lucruri diferite. Cuvinte ca „Manchester” şi „secţie de poliţie” nu au niciun înţeles aici. Pentru că aceste lucruri nu există. Cuvinte ca „râu” şi „munte” au înţeles, dar numai pentru că acestea sunt reprezentate în Statui. Presupun că aceste lucruri trebuie să existe în Vechea Lume. În această Lume, Statuile descriu lucruri care de fapt există în Vechea Lume.

— Da, aici poţi să vezi numai o reprezentare a unui râu sau a unui munte, dar în lumea noastră, cealaltă lume, poţi vedea cu adevărat un râu sau un munte.

Asta m-a supărat.

— Nu înţeleg de ce zici că pot să văd *numai* o reprezentare în această Lume, am spus oarecum tăios. Cuvântul „numai” sugerează o relaţie de inferioritate. Faci să pară că Statuia e cumva inferioară lucrului în sine. Eu cred că nu e deloc aşa. Aş argumenta că o Statuie este superioară lucrului în sine, Statuia fiind perfectă, eternă şi nesupusă decăderii.

— Îmi pare rău, a zis Raphael. N-am vrut să-ţi discreditez lumea.

Am tăcut.

— Cum este Lumea Cealaltă? am întrebat.

Raphael a părut că nu prea ştie cum să răspundă la această întrebare.

— Sunt mai mulţi oameni, a zis în cele din urmă.

— Mult mai mulţi?

— Da.

— Adică şaptezeci? am întrebat, alegând deliberat un număr aproape improbabil de mare.

— Da, a zis, apoi a zâmbit.

— De ce zâmbeşti?

— Felul cum ridici din sprânceană. Expresia asta şovăielnică, dar şi impetuoasă. Ştii cu cine semeni când faci asta?

— Nu. Cu cine?

— Semeni cu Matthew Rose Sorensen. Cu fotografiile pe care le-am văzut.

— Cum ştii că există mai mult de şaptezeci de oameni? am întrebat. I-ai numărat chiar tu?

— Nu, dar sunt destul de sigură, a zis. Nu e întotdeauna o lume plăcută, lumea cealaltă. E multă tristeţe acolo.

A făcut o pauză.

— Multă tristeţe, a repetat. Nu e ca aici… Trebuie să înţelegi ceva, a oftat ea. Dacă te întorci cu mine sau nu, e alegerea ta. Ketterley te-a păcălit. Te-a ţinut aici prin minciună şi înşelăciune. Eu nu vreau să te păcălesc. Trebuie să vii numai dacă vrei.

— Şi dacă rămân aici o să te întorci să mă vizitezi?

— Bineînţeles, a zis ea.

Alţi oameni

Notă din a Douăzeci şi Noua Zi a celei de-a Noua Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Dintotdeauna mi-am dorit să arăt Casa cuiva. Îmi imaginam că a Şaisprezecea Persoană merge alături de mine, iar eu îi spun, de exemplu:

> *Acum intrăm în Prima Sală de Nord. Observă câte Statui frumoase. În dreapta ta vezi Statuia unui Bătrân ţinând în Mâini Modelul unei Corăbii, iar în stânga Statuia unui Cal înaripat şi Mânzul său.*

Îmi imaginam că vizităm împreună Sălile Inundate.

Acum coborâm prin această Spărtură în Podea; coborâm pe ruinele Zidăriei şi pătrundem în Sala de dedesubt. Pune piciorul acolo unde îl pun eu şi nu va fi greu să-ţi ţii echilibrul. Statuile imense care se găsesc în aceste Săli ne oferă locuri sigure în care să stăm. Observă Apele întunecate, liniştite. Putem culege nuferi aici ca să îi ducem Morţilor…

Astăzi toate visele mele s-au împlinit. Eu şi a Şaisprezecea Persoană ne-am plimbat împreună prin Casă, iar eu i-am arătat multe lucruri.

A sosit în Primul Vestibul dimineaţa devreme.

— Ai vrea să faci ceva pentru mine? a întrebat ea.

— Bineînţeles. Orice.

— Arată-mi labirintul.

— Bucuros. Ce ai vrea să vezi?

— Nu ştiu. Orice vrei să-mi arăţi. Ce e mai frumos.

Bineînţeles, ceea ce voiam să-i arăt era *totul,* dar asta era imposibil. Prima dată m-am gândit la Sălile Inundate, dar mi-am amintit că lui Raphael nu-i plăcea să se caţere, aşa că m-am decis asupra Sălilor de Coral, o succesiune lungă de Săli întinzându-se la sud şi la vest de a Treizeci şi Opta Sală de Sud.

Am străbătut Sălile de Sud. Raphael părea relaxată şi fericită. (Şi eu eram fericit.) La fiecare pas Raphael privea în jur cu plăcere şi admiraţie.

A spus:

— E un loc uluitor. Un loc perfect. Am văzut ceva din el când te căutam pe tine, dar trebuia să mă opresc mereu la uşi ca să scriu indicaţiile pentru întoarcerea în camera cu minotauri. A devenit foarte consumator de timp şi frustrant şi bineînţeles că nu îndrăzneam să merg prea departe, în caz că făceam vreo greşeală.

— N-ai fi greşit, am asigurat-o. Indicaţiile tale erau excelente.

— Ţie cât timp ţi-a luat să înveţi drumul prin labirint?

Am deschis gura ca să mă laud cu voce tare că îl ştiusem dintotdeauna, că face parte din mine, că Eu şi Casa nu putem fi separaţi. Dar mi-am dat seama, înainte de a rosti cuvintele, că nu era adevărat. Mi-am amintit că obişnuiam să marchez Uşile cu cretă exact la fel cum făcuse Raphael şi mi-am mai amintit că mă temeam să nu mă rătăcesc. Am clătinat din cap.

— Nu ştiu, am zis. Nu-mi amintesc.

— E în regulă dacă fac fotografii?

A ridicat dispozitivul lucios.

— Sau nu e?… Ştiu şi eu, e cumva lipsit de respect în vreun fel?

— Bineînţeles că poţi să faci fotografii. Eu făceam uneori fotografii pentru Omul… pentru dr. Ketterley.

Dar am fost mulţumit că ea a pus întrebarea. Arăta că priveşte Casa la fel ca mine, drept ceva care merită respect. (Dr. Ketterley nu a învăţat niciodată asta. Părea cumva incapabil.)

Din a Zecea Sală de Sud am făcut un ocol până în a Paisprezecea Sală de Sud-Vest ca să-i arăt lui Raphael Oamenii din Alcov. Sunt (cum am mai explicat) zece şi scheletul unei maimuţe.

Raphael i-a privit cu gravitate. Şi-a aşezat delicat mâna pe unul dintre oase – tibia unuia dintre bărbaţi. Era un gest care inspira mângâiere şi împăcare. *Nu te teme. Eşti în siguranţă. Sunt aici.*

— Nu ştim cine sunt, a zis. Bieţii de ei.

— Ei sunt Oamenii din Alcov.

— Arne-Sayles probabil a ucis pe cel puţin unul dintre ei. Poate i-a ucis pe toţi.

Erau cuvinte solemne. Înainte să mă decid ce simt în privinţa lor, ea s-a întors spre mine şi a spus cu ardoare:

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte, foarte rău.

Am fost uluit, chiar puţin alarmat. Nimeni nu fusese vreodată atât de bun cu mine ca Raphael; nimeni nu făcuse mai mult pentru mine. Faptul că îşi cerea iertare mi s-a părut nepotrivit.

— Nu… Nu… am şoptit şi am întins mâinile ca să-i

opresc scuzele.

Dar ea a continuat cu o expresie sumbră, furioasă pe chip:

— El nu va fi niciodată pedepsit pentru ce ţi-a făcut. Sau pentru ce le-a făcut lor. M-am tot gândit la asta şi nu pot face nimic. Nu poate fi acuzat de nimic. Nu fără o mulţime de explicaţii pe care pur şi simplu nimeni nu va fi dispus să le creadă. Am spus că asta e o lume perfectă, a oftat ea adânc. Dar nu e. Există crime şi aici, la fel ca peste tot.

M-a copleşit un val de tristeţe şi neajutorate. Am vrut să spun că Oamenii din Alcov nu fuseseră omorâţi de Arne-Sayles (cu toate că nu am nicio dovadă în sprijinul acestei presupuneri şi chiar există probabilitatea ca cel puţin unul dintre ei să fi fost). Cel mai mult îmi doream ca Raphael să se îndepărteze de ei, pentru ca eu să nu mă mai gândesc la ei în felul în care se gândea ea – ca fiind ucişi – şi să revin la gândurile de dinainte – buni, nobili şi paşnici.

Ne-am continuat drumul, oprindu-ne adesea ca să admirăm câte o Statuie deosebită. Inimile ne erau din nou uşoare şi când am ajuns în Sălile de Coral ne-am reîmprospătat privind la minunile lor.

Cu toate că acum Sălile de Coral sunt uscate, se pare că au fost cândva inundate pentru o lungă perioadă de Apa Mării. Crescuseră Corali, schimbând Statuile în moduri bizare şi neaşteptate. Se putea vedea, de exemplu, o Femeie încununată cu coral şi cu mâinile transformate în stele sau flori. Se găseau Personaje cu coarne de coral, sau crucificate pe ramuri de coral, sau împunse de săgeţi de coral. Era un Leu încurcat într-o cuşcă de coral şi un Bărbat ţinând o Cutiuţă. Coralul crescuse atât de abundent pe Partea sa Stângă, încât o jumătate din el părea să fie înghiţită de flăcări roşii şi roz, iar cealaltă nu.

După-amiază târziu, ne-am întors în Primul Vestibul. Chiar înainte să ne despărţim Raphael a spus:

— Îmi place liniştea de aici. Niciun om!

Ultima parte a spus-o ca şi cum ar fi fost cel mai mare avantaj dintre toate.

— Nu-ţi plac oamenii din Sălile tale? am întrebat

nedumerit.

— Ba îmi plac, a spus fără prea mult entuziasm. În general îmi plac. Unii dintre ei. Nu-i înţeleg întotdeauna. Ei nu mă înţeleg întotdeauna pe mine.

După ce a plecat m-am gândit la ceea ce spusese. Nu-mi imaginez să nu vrei să fii alături de oameni. (Cu toate că e adevărat că dr. Ketterley era uneori enervant.) Mi-am amintit cum Raphael se întrebase care dintre Oamenii din Alcov fuseseră ucişi şi cum simplul fapt că ea pusese întrebarea a făcut ca întreaga Lume să pară un Loc mai întunecat, mai trist.

Poate că aşa este atunci când trăieşti alături de alţi oameni. Poate chiar oamenii care îţi plac şi pe care îi admiri enorm te pot face să vezi Lumea în feluri pe care tu ai prefera să n-o faci. Probabil că asta a vrut Raphael să spună.

Sentimente stranii

Notă din a Treizecea Zi a celei de-a Noua Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

Am scris cândva în Jurnal:

> *Credinţa mea este că Lumea (sau, dacă vreţi, Casa, întrucât cele două sunt întru totul identice) îşi doreşte un Locuitor pentru Sine, care să-i fie martor Frumuseţii sale şi primitor al Darurilor ei.*

Dacă eu plec, Casa nu va mai avea niciun Locuitor. Şi cum aş putea eu suporta gândul că e Goală?

Însă realitatea este că dacă Eu rămân în aceste Săli voi fi singur. Într-un fel nu cred că voi fi mai singur ca înainte. Raphael a promis să mă viziteze, aşa cum mă vizita şi Omul Celălalt. Iar Raphael este cu adevărat prietena mea, pe când sentimentele Omului Celuilalt pentru mine erau cel puţin amestecate. Ori de câte ori Omul Celălalt mă părăsea, se întorcea în Lumea lui; dar eu nu ştiam asta pe

atunci; credeam că se duce pur şi simplu în altă Parte a Casei. Doar fiindcă eu credeam că mai este cineva aici mă făcea să fiu mai puţin singur. Acum, când Raphael se va întoarce în cealaltă Lume, voi şti că sunt singur.

Din acest motiv, m-am decis să merg cu Raphael.

Reaşezasem toţi Morţii la locurile lor desemnate. Astăzi m-am plimbat prin Săli aşa cum o făcusem de o mie de ori înainte. Mi-am vizitat cele mai îndrăgite Statui şi privind la fiecare în parte m-am gândit: *Poate că asta este ultima dată când îţi văd Faţa. La revedere! La revedere!*

Plec

Notă din Prima Zi a celei de-a Zecea Luni din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest

De dimineaţă am luat cutia de carton pe care scria AQUARIUM şi care avea desenată pe ea o caracatiţă. Era cutia în care fuseseră pantofii primiţi de la dr. Ketterley. Când dr. Ketterley îmi spusese să mă ascund de 16, îmi scosesem podoabele din păr şi le pusesem în cutie. Dar acum, vrând să arăt cât mai bine când intru în Noua Lume, am petrecut două sau trei ore punându-le la loc, toate lucrurile frumoase pe care le găsisem sau le confecţionasem: cochilii de scoici, mărgele de coral, perle, mici pietricele sau oase de peşte interesante.

Când a venit Raphael, a părut mai degrabă mirată de aspectul meu plăcut.

Mi-am luat geanta cu toate Jurnalele şi stilourile favorite şi ne-am îndreptat spre cei doi Minotauri din Colţul de Sud-Est. Semiîntunericul dintre ei licărea uşor. Umbrele sugerau forma unui coridor sau a unei alei cu ziduri umbroase, la capătul căreia se aflau lumini, fulgere de culori în mişcare pe care ochii mei nu le puteau interpreta.

Am aruncat o ultimă privire Casei Eterne. M-am înfiorat. Raphael m-a luat de mână. Apoi, împreună, am păşit pe coridor.

PARTEA A ŞAPTEA

— MATTHEW ROSE SORENSEN —

Valentine Ketterley a dispărut

Notă din 26 noiembrie 2018

Valentine Ketterley, psiholog şi antropolog, a dispărut. Poliţia a făcut cercetări şi a descoperit că, înainte de dispariţie, el făcuse câteva cumpărături neobişnuite: un pistol, un caiac gonflabil şi o vestă de salvare – cumpărături despre care prietenii săi erau cu toţii de acord că nu-i stăteau deloc în fire. Niciodată înainte nu dăduse vreun semn că i-ar fi plăcut navigaţia.

Niciunul dintre aceste obiecte nu a fost găsit la el acasă sau la birou.

Poliţia crede că e posibil să fi folosit caiacul ca să călătorească până într-un loc izolat şi acolo să se sinucidă cu pistolul; dar unul dintre poliţişti, un bărbat pe nume Jamie Askill, are o altă părere. El crede că dispariţia subită şi neaşteptată a lui Ketterley trebuie să fie legată în vreun fel de subita şi neaşteptata reapariţie a lui Matthew Rose Sorensen. Teoria lui Askill este că dr. Ketterley l-a ţinut prizonier undeva pe Rose Sorensen, exact cum fostul supervizor şi tutore al lui Ketterley, Laurence Arne-Sayles, l-a ţinut prizonier cu ani în urmă pe James Ritter. Motivul lui Ketterley, crede Askill, este acelaşi cu al lui Arne-Sayles: să fabrice o dovadă a teoriei lui Arne-Sayles despre alte lumi. Ketterley s-a alarmat când poliţia a descoperit legătura dintre el şi Rose Sorensen. Confruntat cu pericolul descoperirii crimelor sale, Ketterley i-a dat drumul lui Rose Sorensen şi s-a sinucis.

Teoria lui Askill are avantajul că ia în calcul reapariţia lui Matthew Rose Sorensen în acelaşi timp – plus-minus o zi sau două – în care a dispărut Ketterley, ceea ce, de altfel, este o coincidenţă bizară. Punctul în care teoria nu se potriveşte este că nici Arne-Sayles, nici Ketterley nu s-au folosit vreodată de dispariţii ca să dovedească ceva. De fapt, timp de mulţi ani, Ketterley l-a renegat cu putere pe Arne-Sayles.

Asta nu l-a descurajat pe Askill să mă interogheze de două ori. E un tânăr cu o faţă plăcută, de om bun, cu păr castaniu inelat şi o expresie inteligentă. Poartă un costum albastru închis şi cămaşă gri; vorbeşte cu accent de Yorkshire.

— Îl cunoşti pe Valentine Ketterley?

— Da, zic. L-am vizitat la mijlocul lui noiembrie 2012.

Pare mulţumit de răspuns.

— Asta e chiar înainte de dispariţia ta, îmi atrage atenţia.

— Da.

— Unde ai fost? întreabă. Cât timp ai lipsit.

— Am fost într-o casă cu multe camere. Marea ajungea până în casă. Câteodată trecea peste mine, dar întotdeauna eram salvat.

Askill se opreşte şi se încruntă.

— Asta nu e… începe el. Nu ai fost…

Se gândeşte o clipă:

— Vreau să spun că ai avut probleme. Un fel de cădere nervoasă. Cel puţin asta mi s-a spus. Faci tratament?

— Familia mea a aranjat să văd un psihoterapeut. La asta nu am nicio obiecţie. Dar am refuzat medicamentele şi până acum nu a insistat nimeni.

— Bine, sper să ajute, spune el amabil.

— Mulţumesc.

— Uite unde vreau să ajung, zice. Dr. Ketterley te-a convins să te duci undeva? Dacă te-a ţinut undeva împotriva dorinţei tale. Dacă erai liber să vii şi să pleci.

— Da, eram liber. Veneam şi plecam. Nu stăteam într-un singur loc. Mergeam sute, poate mii de kilometri.

— Oh… Oh, OK. Dr. Ketterley nu era cu tine când mergeai?

— Nu.

— Era cineva cu tine?

— Nu, eram singur.

— Aha. Bine.

Jamie Askill e uşor dezamăgit. Şi eu sunt într-un fel dezamăgit: dezamăgit că l-am dezamăgit pe el.

— Bun, zice, nu vreau să-ţi ocup prea mult timp. Ştiu că ai vorbit deja cu sergentul Raphael.

— Da.

— E grozavă, nu-i aşa? Raphael.

— Da.

— Nu mă surprinde că te-a găsit. Vreau să zic că, dacă trebuia să te găsească cineva, cu siguranţă ea ar fi fost aceea.

Face o pauză.

— Bineînţeles că poate fi puţin… Adică nu e chiar…

Pescuieşte prin aer cu degetele în căutarea cuvintelor care îi scapă:

— Vreau să zic că nu e tocmai cea mai confortabilă colegă. Iar organizarea timpului? Clar nu e punctul ei forte. Dar sincer, toţi avem o părere excelentă despre ea.

— E corect să ai o părere excelentă despre Raphael, îi spun. Este o persoană extraordinară.

— Exact. Ai auzit vreodată de Pinny Wheeller?

— Nu. Cine sau ce e Pinny Wheeller?

— Un tip dintr-un oraş din inima ţării, de unde a început Raphael. Era o persoană supărată pe viaţă, cu probleme, genul de persoană care în cele din urmă ajunge să aibă de-a face cu noi.

— Asta nu e bine.

— Nu, nu e. Odată, s-a întâmplat ceva care l-a stârnit şi s-a suit în turnul catedralei. A ajuns într-un fel de galerie şi a început să strige insulte la oamenii din interiorul catedralei. Avea nişte teancuri de ziare vechi, murdare, pe care le căra peste tot şi s-a apucat să le dea foc şi să arunce cu ele în oameni.

— Ce groaznic.

— Ştiu. Înspăimântător, nu-i aşa? Când noi, adică poliţia, am ajuns acolo, era seară, întuneric; hârtii în flăcări zburau prin aer, iar oamenii alergau peste tot cu extinctoare şi găleţi cu nisip. Raphael şi un alt poliţist au încercat să urce la Pinny Wheeller, dar când au ajuns pe scară, care era un loc foarte îngust, sufocant, Pinny a aruncat un ghem de hârtie aprinsă în jos care s-a înfăşurat

pe faţa celuilalt poliţist. A trebuit să dea înapoi.

— Dar Raphael nu a dat înapoi, spun cu multă certitudine.

— Nu. Tehnic vorbind, probabil că ar fi trebuit, dar n-a făcut-o. Când a ajuns în galerie părul îi luase foc. Dar, ştii, ea e Raphael. Mă îndoiesc că a remarcat măcar. Oamenii de jos au trebuit să ţipe la ea să stingă focul. S-a aşezat lângă Pinny Wheeller, l-a convins să nu mai arunce cu ziare în flăcări peste tot şi să coboare. Curajoasă, nu-i aşa?

— Mai curajoasă decât crezi. Nu-i plac înălţimile.

— Nu?

— O fac să nu se simtă în largul ei.

— Asta nu ar opri-o, zice el.

— Nu.

— Slavă Domnului că nu s-a confruntat cu aşa ceva în cazul tău. Adică nu a trebuit să treacă prin foc sau altceva de genul ăsta. S-a dus doar la malul mării. Cel puţin aşa am auzit, că te-a găsit la malul mării.

— Da. Eram lângă mare.

— O mulţime de persoane dispărute apar în locuri de lângă mare, cugetă el. E vorba de mare, presupun. Are un efect liniştitor.

— Asupra mea cu siguranţă a avut, zic eu.

Îmi zâmbeşte cu veselie.

— Excelent.

Matthew Rose Sorensen a reapărut

Notă din 27 *noiembrie 2018*

Mama, tatăl, surorile şi prietenii lui Matthew Rose Sorensen mă întreabă toţi unde am fost.

Le spun ce i-am spus şi lui Jamie Askill; că am fost într-o casă cu multe camere; că marea ajungea până în casă; şi că uneori trecea peste mine, dar eram întotdeauna salvat.

Mama, tatăl, surorile şi prietenii lui Matthew Rose Sorensen îşi spun unul altuia că este descrierea unei căderi nervoase văzute din interior; o explicaţie pe care ei

o consideră rezonabilă, poate chiar liniştitoare. Îl au înapoi pe Matthew Rose Sorensen – sau cel puţin aşa cred ei. Un bărbat cu faţa, vocea şi gesturile lui se plimbă prin lume, iar asta este suficient pentru ei.

Nu mai arăt ca Piranesi. Nu mai am boabe de coral şi oase de peşte în păr. Părul meu e curat, tuns şi pieptănat. Sunt proaspăt ras. Port haine care mi-au fost aduse din depozitul în care le puseseră la păstrare surorile lui. Rose Sorensen avea o mulţime de haine, toate îngrijite cu meticulozitate. Avea mai mult de o duzină de costume (ceea ce mi se pare surprinzător, dat fiind că veniturile lui nu erau mari). Această dragoste pentru haine e ceva ce împărţea cu Piranesi. Piranesi a scris adesea în jurnalul său despre hainele lui dr. Ketterley şi deplângea contrastul cu propria lui îmbrăcăminte zdrenţuită. Aici, presupun, e un punct în care mă deosebesc de amândoi, şi de Matthew Rose Sorensen, şi de Piranesi; nu îmi pasă prea mult de haine.

Mi-au fost aduse multe alte lucruri din depozit, cele mai importante fiind jurnalele lipsă ale lui Matthew Rose Sorensen. Ele acoperă perioada dintre iunie 2000 (când era la facultate) şi decembrie 2011. Cât despre restul posesiunilor sale, mă descotorosesc de majoritatea. Piranesi nu poate suporta să aibă atât de multe lucruri. *Nu am nevoie de asta!* este refrenul său curent.

Piranesi este întotdeauna cu mine, dar despre Rose Sorensen am doar intuiţii şi amintiri vagi. Îl recompun din obiectele pe care le-a lăsat în urmă, din ceea ce spun despre el alţi oameni şi, desigur, din jurnalele lui. Fără jurnale aş fi complet dezorientat.

Îmi amintesc cum funcţionează această lume – mai mult sau mai puţin. Îmi amintesc ce e Manchester, ce e poliţia şi cum să folosesc un smartphone. Pot să plătesc lucrurile cu bani – deşi încă mai găsesc procesul ciudat şi artificial. Piranesi are un puternic dispreţ pentru bani. Piranesi vrea să spună: *Dar eu am nevoie de lucrul pe care îl ai tu, de ce nu mi-l dai pur şi simplu? Apoi când o să am eu ceva ce îţi trebuie ţie, o să ţi-l dau. Ar fi un sistem mai simplu şi mult*

mai bun!

Dar eu, care nu sunt Piranesi – sau cel puţin nu numai el –, îmi dau seama că probabil nu ar avea prea mare succes.

Am decis să scriu o carte despre Laurence Arne-Sayles. Este ceva ce voia să facă Matthew Rose Sorensen şi ceva ce eu vreau să fac. La urma urmelor cine cunoaşte munca lui Arne-Sayles mai bine ca mine?

Raphael mi-a arătat ce a învăţat-o Laurence Arne-Sayles: cum să găsească drumul spre labirint şi pe cel înapoi. Pot să intru şi să ies după dorinţă. Săptămâna trecută am luat un tren către Manchester. Am mers cu autobuzul până la Miles Platting. Am străbătut un peisaj mohorât de toamnă până la un apartament dintr-un bloc turn. La uşă a răspuns un bărbat slab, răvăşit, care mirosea puternic a fum de ţigară.

— Eşti James Ritter? am întrebat.

El a aprobat.

— Am venit să te duc înapoi, am zis.

L-am condus prin coridorul întunecat şi când nobilii minotauri din primul vestibul s-au înălţat deasupra noastră el a început să plângă, nu de frică, ci de fericire. S-a dus imediat şi s-a aşezat sub marea pantă de marmură a scării; locul unde obişnuia să doarmă. A închis ochii şi a ascultat sunetele valurilor. Când a venit timpul să plecăm, el m-a rugat să-l las să rămână, dar eu am refuzat.

— Nu ştii cum să te hrăneşti, i-am spus. N-ai învăţat niciodată. Ai muri aici dacă nu te-aş hrăni eu, iar eu nu-mi pot asuma responsabilitatea asta. Dar o să te aduc înapoi aici ori de câte ori vrei. Şi dacă vreodată mă hotărăsc să mă întorc definitiv, promit să te iau cu mine.

Trupul lui Valentine Ketterley, magician şi om de ştiinţă

Notă din 28 noiembrie 2018

Trupul lui Velentine Ketterley, magician şi om de ştiinţă, este spălat de valuri. L-am aşezat într-una dintre sălile

inferioare la care se ajunge printr-al optulea vestibul şi l-am fixat lângă statuia unui bărbat pe jumătate aplecat. Ochii statuii sunt închişi; probabil a adormit; şerpi groşi şi grei se împletesc printre membrele sale.

Trupul e prins într-o plasă de pescuit din plastic. Ochiurile plasei sunt suficient de mari pentru ca peştii să-şi strecoare gurile prin ele şi păsările ciocurile; şi sunt suficient de mici pentru ca să nu se piardă niciunul dintre oasele mărunte.

Estimez că peste şase luni oasele vor fi albe şi curate. O să le adun şi o să le duc într-o nişă goală din a treia sală de nord-vest. O să-l aşez pe Valentine Ketterley alături de bărbatul cu cutia de biscuiţi. În mijloc voi aşeza oasele lungi legate cu un şnur. În dreapta voi plasa craniul. În stânga voi pune o cutie conţinând toate oasele mici.

Dr. Valentine Ketterley va sta alături de colegii lui: Stanley Ovenden, Maurizio Giussani şi Sylvia D'Agostino.

Din nou statui

Notă din 29 *noiembrie 2018*

Piranesi a trăit printre statui: prezenţe tăcute care îi aduceau linişte şi iluminare.

Credeam că în această lume nouă (veche) statuile ar fi irelevante. Nu-mi imaginam că ele vor continua să mă ajute. Dar greşeam. Când sunt confruntat cu o persoană sau cu o situaţie pe care nu o înţeleg, primul meu impuls încă este să caut o statuie care să mă ilumineze.

Mă gândesc la dr. Ketterley şi o imagine îmi răsare în minte. Este amintirea unei statui din a nouăsprezecea sală de nord-vest. Reprezintă un bărbat îngenunchind pe soclu; lângă el se află o sabie cu lama ruptă în cinci bucăţi. De jur-împrejur zac alte bucăţi sparte, rămăşiţele unei sfere. Bărbatul îşi folosise sabia ca să spargă sfera pentru că voia să o înţeleagă, dar acum descoperă că a distrus şi sabia, şi sfera. Asta îl nedumereşte, dar în acelaşi timp o parte din el refuză să accepte că sfera e spartă şi inutilă. A ridicat

câteva fragmente şi se uită atent la ele, în speranţa că în cele din urmă îi vor aduce noi cunoştinţe.

Mă gândesc la Laurence Arne-Sayles şi o imagine îmi răsare în minte. Este amintirea unei statui situate într-un vestibul superior, cu faţa întoarsă către scară (cea care urcă în al treizeci şi doilea vestibul). Această statuie reprezintă un papă eretic aşezat pe un tron. E gras şi umflat. Stă tolănit, o masă informă. Tronul e magnific, dar mărimea personajului ameninţă să-l rupă în două. El ştie că e respingător, dar poţi vedea pe faţa lui că ideea îi face plăcere. Se bucură la gândul că e cumva şocant. Pe faţa lui se vede un amestec de râs şi triumf. *Uitaţi-vă la mine,* pare să spună. *Uitaţi-vă la mine!*

Mă gândesc la Raphael şi o imagine – ba nu, două imagini îmi răsar în minte.

În mintea lui Piranesi, Raphael este reprezentată de o statuie din a patruzeci şi patra sală de vest. Înfăţişează o regină în caleaşcă, protectoarea poporului ei. E toată numai bunătate, blândeţe, înţelepciune, dragoste de mamă. Asta e imaginea lui Piranesi despre Raphael, pentru că Raphael l-a salvat.

Dar eu aleg o statuie diferită. În mintea mea, Raphael e mai bine reprezentată de o statuie dintr-o anticameră aflată între a patruzeci şi cincea şi a şaizeci şi doua sală de nord. Această statuie reprezintă o persoană mergând înainte şi ducând o lampă. E greu să determini cu certitudine sexul personajului; are o aparenţă androgină. După modul în care ţine lampa şi se uită la ceea ce se află în faţă îţi dă sentimentul că e înconjurată de o întunecime imensă; mai presus de toate am senzaţia că e singură, poate prin propria dorinţă sau poate pentru că nimeni altcineva nu a avut suficient curaj ca s-o urmeze în beznă.

Din toate miliardele de oameni de pe lume, Raphael este cea pe care eu o cunosc cel mai bine şi o iubesc cel mai mult. Înţeleg mult mai bine acum, mai bine decât ar fi putut vreodată Piranesi, cât de magnific a fost ceea ce a făcut ea venind să mă caute, dimensiunile curajului ei.

Ştiu că ea se întoarce adesea în labirint. Uneori mergem

împreună; alteori se duce singură. Liniştea şi singurătatea o atrag puternic. În ele speră să găsească ceea ce îi lipseşte.

Asta mă îngrijorează.

— Să nu dispari, îi spun sever. Să *nu* dispari.

Face o faţă jalnică, amuzată.

— N-o să dispar, zice.

— Nu putem să ne tot salvăm unul pe altul. E ridicol.

Zâmbeşte. E un zâmbet cu puţină tristeţe în el.

Dar încă mai are acel parfum – primul lucru pe care l-am ştiut despre ea – şi încă mă face să mă gândesc la Lumina Soarelui şi la Fericire.

În mintea mea sunt toate fluxurile

Notă din 30 noiembrie 2018

În mintea mea sunt toate fluxurile, ritmurile lor, creşterile şi scăderile. În mintea mea sunt toate sălile, procesiunea lor infinită, drumurile complexe. Când lumea aceasta devine prea mult pentru mine, când obosesc de zgomot, murdărie şi oameni, închid ochii şi numesc un vestibul anume; apoi numesc o sală. Îmi imaginez că parcurg drumul de la vestibul la sala respectivă. Precizez uşile prin care trebuie să trec, de câte ori trebuie să fac la dreapta sau la stânga, statuile de pe pereţii pe lângă care trebuie să trec.

Noaptea trecută am visat că stăteam în a cincea sală de nord cu faţa la statuia gorilei. Gorila a coborât de pe soclu şi a venit spre mine cu mersul ei lent pe încheieturile degetelor. Era alb-cenuşie în lumina lunii; iar eu i-am cuprins gâtul masiv cu braţele şi i-am spus cât de fericit sunt să fiu acasă.

Când m-am trezit, m-am gândit: *Nu sunt acasă. Sunt aici.*

A început să ningă

Notă din 1 decembrie 2018

În această după-amiază m-am plimbat prin oraş, în drum spre o cafenea unde trebuia să mă întâlnesc cu Raphael. Era aproape ora două şi jumătate, într-o zi care nu fusese deloc luminoasă.

A început să ningă. Norii joşi de zăpadă formau un tavan cenuşiu peste oraş; zăpada a atenuat zgomotul maşinilor până când a devenit aproape ritmic – un sunet constant, şuierat, ca sunetul valurilor lovind la nesfârşit în pereţii de marmură.

Am închis ochii. Mă simţeam calm.

Acolo era un parc. Am intrat şi am urmat o alee printre copaci înalţi şi bătrâni, cu spaţii largi întunecoase, cu iarbă, de fiecare parte a lor. Zăpada palidă cădea printre ramurile desfrunzite de iarnă. Luminile maşinilor de pe strada îndepărtată sclipeau printre copaci: roşu, galben, alb. Era foarte linişte. Cu toate că nu era încă seară, iluminatul străzilor arunca o lumină slabă.

Oamenii se plimbau pe alee. Un bătrân a trecut pe lângă mine. Părea trist şi ostenit. Avea vene sparte pe obraji şi o barbă albă ţepoasă. Strângea ochii din cauza fulgilor şi eu mi-am dat seama că îl cunosc. Este reprezentat pe peretele de nord al celei de-a patruzeci şi opta săli de vest. Este un rege care ţine într-o mână macheta unei cetăţi, iar cealaltă mână se ridică într-o binecuvântare. Am vrut să-l apuc de braţ şi să-i spun: Într-o altă lume eşti un rege, *bun şi nobil! Am văzut!* Însă am ezitat prea mult, iar el a dispărut în mulţime.

A trecut o femeie cu doi copii. Unul dintre copii ducea în mâini un fluier din lemn. Şi pe ei îi cunoşteam. Sunt reprezentaţi în a douăzeci şi şaptea sală de vest: statuia a doi copii râzând, unul dintre ei ţinând un flaut.

Am ieşit din parc. Străzile oraşului s-au înălţat în jurul meu. Era acolo un hotel cu o curte în care se găseau mese de tablă şi scaune pe care să stea oamenii când vremea era mai bună. Astăzi erau pline de zăpadă şi părăsite. O plasă de sârmă era întinsă peste curte. Atârnau de ea

felinare de hârtie, sfere de un portocaliu viu care se legănau şi tremurau în zăpadă şi în vântul rece; norii suri goneau peste cer şi felinarele portocalii vibrau proiectate pe ei.

Frumuseţea Casei este incomensurabilă, Bunătatea ei, infinită.

Casa lui Piranesi nu e deloc una obișnuită: are camere infinite, coridoare nesfârșite, pereții sunt ticsiți de mii și mii de statui, toate diferite. Un labirint interior ascunde un ocean: valurile răsună de sub scări, camerele se inundă în câteva secunde.

Dar Piranesi nu se teme. El înțelege valurile și modelul labirintului. Viața lui înseamnă explorarea casei. Doar că nu e singur în casă. Mai există Un Străin care ascunde un secret întunecat.

„*Piranesi* m-a uluit. E o poveste miraculoasă și luminoasă, plină de mister și aventuri într-o lume fantastică, și totodată o meditație profundă despre condiția umană: despre cum e când te simți pierdut și apoi te regăsești."
MADELINE MILLER

„Ce lume fascinantă creează Clarke, ce ritm nebun de dezvăluiri, ce protagonist pur și ce personaje secundare fluide moral, ce frumusețe, ce tensiune, ce final perfect!"
DAVID MITCHELL

ARMADA powered by NEMIRA
CITIT DE RADIO GUERRILLA
e-BOOK DISPONIBIL NEMIRA.RO
ISBN 978-606-43-0940-2